

PORŠA
DA KOSTA

Preduboko

ROMAN KOJI ĆE VAM
RASPALITI MAŠTU I ODVESTI
VAS IZVAN NJENIH
GRANICA.

Porša da Kosta

PREDUBOKO

Mojim saputnicama, Valeri i Madlin

1. Stigla vam je pošta

Jedva se usuđujem da ponovo pogledam. Ali ako ne pogledam, onda mora da umišljam, a nisam sigurna želim li priznati da umišljam ovo.

Pomalo me plaši. I zasmehava me. U jednakoj meri.

Treći put otkako sam iz staromodne kutije za primedbe u biblioteci izvadila različak-plavu kovertu, otvaram i širim četiri lista teškog kvalitetnog papira. Reči na njima ravnomerno su raspoređene tamnoplavim mastilom i napisane otmenim rukopisom, gotovo krasnopisom.

Crvenim. Kao da mi tih, uzbuđljiv glas odjekuje u glavi. Srce mi snažno lupa i imam budalasti nagon da spustim dlan na grudi kao da ću ga time usporiti.

Teško mi je da sedim mirno, ali nekako uspevam u tome, iako i dalje pretila opasnost od toga da prasnem u smeh.

Posmatram te, gospođice Gvendolin Prajs, znaš li to?

Svakog dana te posmatram u biblioteci. Svakog dana želim da ispružim ruku i da te dotaknem. Svakog dana se borim protiv svojih želja... Prođeš pored mene i poželim da te uhvatim za ruku, odvučem iza police s knjigama i radim ti neopisive stvari. Želim da ti gurnem ruke ispod suknje i da te milujem dok ne zaječiš od zadovoljstva. Želim da ti ogolim mlečno-belu kožu usred državne biblioteke, samo nekoliko centimetara od onih seljaka koji nesvesni tumaraju tvojim carstvom. Voleo bih da otkrijem tvoje raskošne obline, da te ljubim i milujem jezikom dok ne dospeš u stanje kad ne možeš ostati mirna. Želim da ti sisam slasni klitoris sve dok ne zaječiš, propneš se i svršiš. Dok ne svršiš za mene.

Ne boj se, moja lepa Gvendolin. Ne želim da te povredim... Samo želim da te okusim. Ili dodirnem.

Treba li čestito da te obožavam izdaleka, poput nekog galantnog viteza koji smerno čezne za svojom gospom? Zaista bih želeo da umem da pišem romantičnu poeziju, da nabrajam tvoje čari, da opisujem sve pojedinosti tvog osmeha i ljupkosti, da naglasim kako žudim da klečim pred tvojim nogama i ljubim ti stope dok odlaziš od mene.

Ali ne vredi, draga moja. To mi prosto nije dovoljno. Ne mogu da se ograničim samo na ono što je smerno i plemenito. Prevelika sam životinja, najdraža. Napaljena zver kojom se ne može vladati. Pri pogledu na tvoje obline strahovito mi se ukruti. Želja da te jebem do obnevidelosti zavlada mnome. Kita mi se pretvori u gvožđe kad prođeš pored mene. Boli me kad čujem šuštanje suknje oko tvojih butina i gotovo poželim da mogu postati taj jednostavni komad tkanine. Tako bih bio blizu tvoje krasne pičke i davio bih se u njenom mirisu i ukusu.

Stalno me opседа ono što ti leži među nogama. Bujni šumarak tvoje pice i njena lična ružičasta geografija. Voleo bih da ti raširim noge i satima zurim u tebe, da te milujem pogledom, da uživam u onome što bi se desilo usled ranjivosti i otkrivenosti.

Neprestano me opsedaju fantazije o tebi. Posao mi trpi zbog toga, ali baš me briga. Teši me jedino pomisao da možda i tebe opsedaju slične fantazije. Sanjam o tome kako sanjaš o mom kurcu. Zamišljam to, razmišljam o tome, pitam se kako bi se osećao u tvojoj šaci, ili u pički.

A nije loš, najdraža Gvendolin, kakvi znaju da budu. U stvari, ume da bude spektakularan kad razmišljam o tebi. Podiže se u čast tvoje bujne, uzbudljive lepote i nade da ću istražiti i poslednji centimetar te lepote, zaroniti u nju dok se valjamo po podu u ode-ljenju sa enciklopedijama, polugoli dok se jebemo kao dvoje desperadosa.

I da, moja divna, erotska kraljice biblioteke, nećeš se iznenaditi što u poslednje vreme onanišem kao manijak dok razmišljam o tebi. Gladim i gladim kitu dok snevam o tome šta bih ti radio...

Stalno te zamišljam u donjem vešu. U komadićima gotovo ničega koji više otkrivaju nego što skrivaju.

Voliš li svilu i čipku, najdraža Gvendolin, ili si od onih devojaka koje daju prednost belom, udobnom pamuku? Proždrao bih te i u jednom i u drugom, ili bez ičega na tebi, ali znaš kakvi smo mi pohlepni, pomahnitali perverznejaci. Tratimo sate života razmišljajući o tome kakav brus i gaćice nose žene za kojima žudimo.

U mojoj mašti danas nosiš raskošni donji veš. Predivne oskudne trake ti obujmljuju veličanstvene grudi i guzu poput druge kože... Delići tkanine uživaju u povlasticama prisnosti o kakvoj mogu samo da sanjam.

Zamišljam te u grimizu. Ne u običnoj crvenoj, već u zagasitoj boji, boji koja peva, boji dobrog starog vina ili retkog i dragocenog rubina. A tu je i bela čipka. Pikantni dašak nedužnosti zbog koga crvena svila izgleda još grešnije. Dekadentnije. Više nalik onome što bi elitna kurva nosila.

Juče si u biblioteci bila u lepoj tamnoplavoj bluzi i uskoj teksas suknji koja ti je savršeno ocrtavala raskošno dupe. Ali u mojoj glavi si ispod toga bila obučena kao devojka koja naplaćuje hiljadu funti za noć.

Zaljubljen sam u tvoje grudi u toj bluzi. U stvari, zaljubljen sam u tvoje grudi i tačka. Okrugle su, bujne i veličanstvene. Dostojne boginje ljubavi lično. Ti si Afrodita za mene, znaš to, zar ne, Gvendolin? A tvoje bajne grudi mi nalažu da ih pogledom i prstima obožavam do najsitnijih pojedinosti. Ovde, u svetilištu moje mašte, one su gozba za moja pohlepna, izgladnela čula. Visoke su i zašiljene, slasno ispunjavaju šake, one su izvor sreće. A svilenkasta koža na njihovom gornjem delu, iznad zavodljive ivice čipke, slatka je, meka i slasna kao med i mleko na mom jeziku.

Dodiruješ li svoje grudi, Gvendolin? Voleo bih da znam...

Zašto ih ne dodirneš sad, dok čitaš? Kradomice, slatko... Niko ne mora da zna, ali ja ću znati, o, ja ću znati... Videću jako, posramljeno rumenilo na tvom lepom licu i znaću da crveniš zbog mene, samo zbog mene. Da si se dodirivala zato što sam to želeo... i da bi mi udovoljila.

Tako je, raskopčaj bluzu, gurni prste unutra i pređi vrhovima po bujnoj oblini, oko bradavice koja se ukrutila u brusu. Uradi to! Uradi to sad! Niko te neće videti ako se praviš da si se nagla kako bi izvadila nešto iz fioke.

To će biti naša lična seksualna igra, prvi potez naše igre.

A kasnije, uveče, kad budeš sama, ponovo ćeš to uraditi, mislićeš na mene dok budeš kotrljala vršak bradavice među prstima. Naokolo, naokolo, lako kao pero. A kad te to previše uzbuđi, možda bi mogla blago da se uštineš? Da se kazniš što me zadirkuješ time što si uzela tu tamnu sočnu kupinu i vrtela je tamo-amo sve dok se nisi uzvrpoljila, vlažna i napaljena?

Voliš li malo bola uz zadovoljstvo, Gvendolin? Mislim da bi svako trebalo to da voli, bar jednom u životu. Ne mnogo... nisam siledžija ni

sadista... Ali to je ukusni, uglađeni začin na seksualnom jelovniku i izgledaš mi kao žena čiji je apetit, kad se jednom probudi, lakom. Mislim da bi tvoja mašta probala skoro sve, zar ne, draga moja boginjo?

Samo nagađam, ali retko grešim.

A ti, ti si žena hrabra, odvažna i spremna za pustolovinu. Žena zrela za uživanje i udvaranje.

Jesam li u pravu? Mislim da jesam...

Kako god, vratimo se tvojim grudima, tvojim divnim grudima...

Sad te zamišljam kako ležiš na satenskim čaršavima, tvoje veličanstveno telo je uramljeno u luksuzu koji mu dolikuje. Čini mi se daje satenska posteljina zapravo kliše, ali koga briga? Ona je predmet hiljadu klasičnih fantazija za onanisanje, ne samo moje. Ali možda tvoji čaršavi nisu crni, već beli? Mm... odgovara mi.

„Noći u belom satenu" a, moja lepotice? Šta bih dao za njih... Za duge, tamne, mirisne noći u kojima se iznova i iznova lakomo gostim bujnim zadovoljstvima tvog tela... Pa, to bi bio moj raj. Moja najveća želja... hoće li se ikad ispuniti?

Ležiš tamo, studija u grimiznom i belom, mlečne, medene kože i duge, neukrotive kestenjaste kose. Bez pletenica večeras, uzvišena Gvendolin. I tvoja divna kosa je gotovo fetiš za mene... Hoćeš li se zgroziti ako ti kažem kako bih voleo da svršim u nju? Zamišljam kako klečim nad tobom, kako mi se potčinjavaš, naga i razuzdana, a ja obmotavam tvoje neukrotive svilenkaste uvojke oko penisa i milujem se dok ne doživim vrhunac.

O, Gvendolin, tvrd mi je kao šipka samo dok razmišljam o tome!

I mislim da ću preduzeti nešto u vezi s tim. Odmah.

Adieu, moja prelepa kraljice biblioteke, adieu... Možda bi mogla da mi pošalješ kratak mejl u kome ćeš reći kako mi opraštaš što sam odvratan perverznojak? Ili da mi možda ispričaš neku svoju fantaziju? Tako bih znao da si nastrana kao i ja.

Tvoj, dušom i telom, pogotovo tvrdim, željnim telom...

Nemesis

Nemesis? O, zaboga... Čovek je poludeli perverznojak koji voli patos i verovatno je opasan... a naziva sebe „Nemesis"? Zvuči kao ime koje bi tinejdžer uzeo kad igra igrice onlajn.

Ali ipak pismo, pa čak i ta glupa reč, izaziva drhtavo uzbuđenje. Zamišljam visokog, tamnokosog muškarca, veoma tajanstvenog, možda čak s maskom, možda odevenog u kožu, kako se nadvija nada mnom. Nekog snažnog, žestokog i seksi, koji me tera da kleknem i poljubim mu čizme... pa da mu poljubim kitu.

Odmahujem glavom i shvatam da sam već nekoliko minuta potpuno odsutna, izgubljena u zemlji Nemezisidi. A najgore od svega je što radim ono što mi je rekao. Pa, ne doslovno, ali nisam daleko od toga. Dodirujem se odmah ispod grudi, preko pamučne majice.

Sklonila sam ruku pa napravila celu predstavu dok sam pažljivo savijala pismo i gurala ga u džep suknje. I to me je malo uzбудilo, ono što je rekao o mojoj suknji.

Na neki čudan način, pismo se *pretvorilo* u Nemezisa. A u mom džepu je opasno blizu moje pice, baš kao što je rekao. Samo ga nekoliko slojeva pamuka deli od mene.

Duboko sam udahнула, trudeći se da izgledam kao normalno ljudsko biće, pa prešla pogledom po odeljenju za izdavanje knjiga. Ah niko me ne gleda iako se osećam kao da mi nad glavom stoji neonski znak s natpisom „Vavilonska kurva“. Sad je zatišje pred ručak i samo šačica ljudi razgleda knjige na policama. Mogu da se potapšem po džepu i ponovo razmišljam o svom novom „korespondentu“.

Čudno je i pomalo tužno što nikad nisam dobila ništa što više podseća na ljubavno pismo, iako je anonimno, pretenciozno, nastrano i čak i šokantno ali na dobar način. Čak i kad smo bili ljudi jedno za drugim, moj bivši muž Sajmon, za kojim nisam mnogo patila, nije mi nikad pisao ljubavne poruke pa ni mejlove. A otkako smo se razišli, dobijala sam samo sažeta „saopštenja“ o razvodu i „naređenja“ o prodaji glupe kuće. I dalje pokušava da mi naređuje.

Pa, ko ga šiša. Imam preča posla. Neko ko zvuči mnogo zabavnije od njega pokušava da mi govori šta da radim. I da mi zavlada umom.

Ko je Nemezis, dođavola? I odakle vreba? I kako se usudio da mi kaže da se dodirujem? Po pismu bih rekla da redovno dolazi u biblioteku, što znači da je često blizu mene. Možda je i sad tu. Šta ako me upravo posmatra? Mirno je u biblioteci. Mogao bi biti bilo gde... samo nekoliko koraka dalje.

Je li danas neko uključio grejanje? Premlada sam za napade vrućine, ali šta god da me je skolilo, svakako podseća na toplotni udar. Krišom sam povukla okovratnik majice. Pa ga odmah pustila. Nemezis će odlepiti ako vidi da to radim. Osvrnula sam se i ušne resice su me zasvrbele kao da je mogućnost da me neko posmatra ravna pravoj fizičkoj prisili.

Je li on tu? Odmerava li mi bradavice kroz majicu? Zamišlja li šta mi je ispod suknje? Glava mi se ispunila suludim mislima o tome kako on ima rendgenski vid i kako hodam bibliotekom u providnoj odeći. Nemezis govori o mom telu kao da me je video nagu.

O, zašto li sam upravo to pomislila?

Nemezis nije jedini koji može imati pornografske fantazije. Kao da gledam kako ležim na podu u odeljenju sa enciklopedijama, baš kao što je rekao. Ležim na leđima a između nogu mi se propinje divan muškarac. Pravi Nemezis je verovatno debeo, sredovečan i češlja tri dlake u stranu da pokrije ćelu. Kako bi mi bilo lakše, stavila sam na njegovo mesto čoveka koji mi se ionako vrzma po glavi jer trenutno žudim za njim: zvezdu biblioteke koja već nekoliko nedelja istražuje naročitu zbirku u našoj arhivi.

Ne bih imala ništa protiv da s njim radim sve ono što je Nemezis napisao!

Pogledala sam preko ramena prema odeljenju sa enciklopedijama. Tamo je patos tvrd. Kao da ga osećam pod zadnjicom dok se vrpeljim.

Nemezis nije jedini koji je odlepio! Ovlažila sam... Jesam li jednako uvrnuta i nastrana kao on? Svakako sam napaljena, a istovremeno se osećam kao da mi je neko izbio vazduh. Dozvolila sam sebi da reagujem na trabunjanja nekog perverznojaka. Čoveka koji je možda opasan. I bolestan. Čoveka koji verovatno *jeste* opasan i bolestan.

Čoveka koji mi je, ko god da je, svakako bio dovoljno blizu da ubaci zapečaćenu kovertu u kutiju za primedbe u odeljenju za izdavanje knjiga. Čoveka koji zna rutinu u biblioteci i poznaje zaposlene. Čoveka koji zna da mi je zadatak da vadim poruke iz te kutije i kad to uglavnom činim. Čoveka koji zna kad je pult za informacije najčešće napušten.

Sto je na niskom podijumu, samo desetak centimetara iznad nivoa poda, ali ipak pruža dobar pogled. Odavde mogu da vidim veliki deo

nove zgrade s otvorenim rasporedom. Ljudi počinju da ulaze i razgledaju knjige, a bilo ko od njih može biti Nemezis. Stotine njih dolazi svakog dana. Sad ih je nekoliko desetina, a polovina su muškarci koji tumaraju između polica.

Tamo, pored sportskog odeljenja, stoji jedan sumnjiv čovek, on bi mogao biti kandidat. Redovno dolazi i često sam ga hvatala kako mi bulji u grudi. I sad to radi, svinja jedna! O ne, ne želim da on bude Nemezis!

U ovakvim trenucima poželim da su mi sise manje. U stvari, poželim da sam *sva* manja. Uglavnom mi ne smeta što sam rasna ženska, u stvari, to mi se dopada, ali mnogo mesa kao da budi zver u većini muškaraca. A pogotovo budi, po svemu sudeći, novu vrstu zveri... koja svoje niske strasti pokušava da predstavi prihvatljivijim i manje odvratnim ubacivanjem pompeznih reči o obožavanju i kavaljerskoj ljubavi.

Već dugo nisam dozvolila nijednoj zveri da stavi šape na mene. Otkako sam se razvela, tražim kvalitet umesto kvantiteta. Možda tražim nekog junaka. Izbirljivost mi je tad izgledala kao pametna zamisao, ali sad mi se strahovito obija o glavu jer umirem od želje za seksom. Jedva se usuđujem da to priznam, ali biću u velikom iskušenju da Nemezisu pružim priliku ako izgleda pristojno i nije mnogo poremećen.

Zbog čega verovatno neću nikome ispričati za perverzno pismo. Stalno nalazimo čudne poruke u toj kutiji i na pauzama za ručak slatko se smejemo tim bezazlenim predlozima. One uvrnutije prijavljujemo glavnom bibliotekaru, mada bog zna šta on može da uradi u vezi s njima. Ali napasti najčešće napisu poruku-dve pa izgube zanimanje.

Mada je ovo drugačije. Nešto mi govori da je tako. I ovo je *moj* perverznjak, te ne želim da ga delim.

Zagledala sam se u mejl adresu na dnu stranice: N3m3sis@hotmail.co.uk.

Treba li da mu pošaljem poruku? Da mu kažem da me ostavi na miru? Ili da ga zapanjim i odgovorim na isti način? Da napišem najperverzniju fantaziju koju mogu da smislim, nešto o vešu od čipke i satena, koji ne posedujem i verovatno ne mogu da priuštim? Ili bi možda trebalo da izmislim zamršenu priču o njemu i *njegovom*

masturbiranju? Uvek sam dobro pisala sastave u školi. Možda bi trebalo da mu kažem šta želim da *on* radi?

Pre nego što sam shvatila šta radim, otvorila sam svoj mejl nalog.

O ne, ne, ne... to je svesno glupo i opasno. Ali bog zna da to želim. Izgleda da sam verovatno jednako nastrana i čudna kao on, samo to nisam dosad shvatila. Prsti mi lebde nad tastaturom i zaustavlja me samo saznanje da povremeno nadziru kompjuterski sistem u biblioteci. Ali srce mi mahnito treperi i osećam lepljivost u gaćicama. Izgleda da su mi naprednije moždane funkcije zakazale, a telo se pretvorilo u gomilu podivljalih hormona.

Tip u sportskom odeljenju izgubio je zanimanje i sad čita knjigu. Da je on Nemezis i da je video kako držim plave listove papira, oči bi mu iskočile kao na federima i krenuo bi prema meni. Ali izgleda kao da je zaokupljen istorijom ragbija u Jorkširu.

Ko si ti, Nemezise, bolesniku jedan? Jesi li tu? Sad? Jesi li dovoljno blizu da te vidim ili čak dodirnem?

Ne mogu to da znam. Nisam stalno u odeljenju za izdavanje knjiga i svako može doći do kutije. A ovo je Glavna biblioteka Boroa, te imamo odeljenje prirodnih nauka, audio-vizuelno odeljenje, dečje odeljenje, arhivu i mnoštvo specijalizovanih zbirki. Nemezis bi mogao biti bilo gde u veoma velikoj i prilično oronuloj zgradi, čiji je veći deo otvoren za javnost. Mogao bi da bude prerušen u dobroćudnog posetioca.

Ponovo je nabujala strava koja me je ostavila bez daha. Šta ako je *stvarno* opasan? Moram da izađem odavde. U sebi sam odahnula kad sam videla da veliki sat pored ulaza pokazuje gotovo podne. Hvala bogu što ću danas ranije izaći na ručak. Za nekoliko minuta ću biti na svežem vazduhu i ponovo razmišljati kao neko ko *nije* lud.

Kao da je duh koga sam prizvala, Trejsi je došla da me zameni. Za ovim stolom ne mora uvek neko da sedi, ali čitaoci nam često prilaze s pitanjima za vreme pauze za ručak.

„Jesi li dobro?“, pitala je. Sinulo mi je da sigurno izgledam smušeno i ćaknuto kao što se osećam.

„Jesam“, slagala sam i namestila normalan osmeh, bar se nadam da je tako. „Proveravala sam katalog i sistem je malo pošandrcao pa sam pomislila da sam nešto zabrljala... Ali čini se da je sad sve u redu.“

Časkale smo još malo o uobičajenim bibliotekarskim temama. Mislim da sam je ubedila da je ovo još jedno u beskrajnom nizu običnih jutara kad se ne događa ništa značajno. Mada me je grizla savest što joj nisam rekla za Nemezisa. Ona mi je drugarica i u normalnim okolnostima zajedno bismo se smejale tome.

Nekoliko trenutaka kasnije pošla sam prema zadnjem izlazu. Klarki, šef službe za održavanje, i tehničar iz gradske skupštine trebalo bi da nadograde kompjutere u menzi. Zapitala sam se je li Nemezis jedan od njih. Greg je kompjuterski zaluđenik, mlad, pametan i sladak, ali fuj, stomak mi se zgrčio pri pomisli da mi Klarki šalje seksi poruke. Inače, mislim da njegova čula nisu „pohlepna i izgladnela“ ni za šta osim za ogromnu pitu s mesom koju trpa u usta, a ne verujem ni da mu je krasnopis jača strana sudeći po jedva čitljivim porukama koje lepi na bojler u toaletu za osoblje kad se pokvari.

Biblioteka je dobro obezbeđena jer u arhivama imamo retke i vredne spise, ali posle uobičajenog petljanja s tastaturom i bravom, uspela sam da otvorim vrata i izađem kako bih otišla u mali park iza parkinga i razmislila.

Ali dok sam hrlila napolje, neko je žurio unutra i naletela sam pravo na teško natovarenog tamnokosog čoveka s naočarima. Nije išao mnogo brzo, ali nosio je aktovku, gomilu knjiga, nekoliko primeraka novina i urolanu mapu. Kad samo natrčali jedno na drugo, stvari su mu se razletele na sve strane.

Ponovo sam pocrvenela. To je stalni gost, inače superzvezda i ekscentrični istraživač. Neodoljivo zgodan i lep, ali nehajan knjiški tip - profesor Danijel Bruster.

„O zaboga! Izvinite“, rekao je kao da je samo *on* kriv, a ne ja što ne gledam kuda idem jer sam odsutna duhom zbog perverznojaka i plavih papira. Oboje smo čučnuli da pokupimo knjige i novine.

Dok sam skupljala knjige koje zaista nije smeo da iznese iz arhive, ponovo sam shvatila koliko je na rastrojen, akademski način privlačan. Kovrdžava crna kosa mu je neukrotiva kao u Ciganina, a obraze mu, kao i uvek, zatamnjuje divni nagoveštaj brade. Da nije donekle žućkast kao svi koji stalno bulje u knjige u zatvorenom prostoru, lako bi mogao da prođe kao sirova mediteranska seksmašina. Naravno, ako se izuzmu ozbiljne profesorske naočare i staromodni sako od tvida.

Skupila sam nekoliko odštampanih listova papira, podigla pogled i zapanjila se kao nikad u životu kad sam videla tamne oči iza tih otmenih naočara... i otkrila da su usmerene prema mom dekolteu kao dva lasera. Očigledno je da zuri pravo u moj V-izrez.

Je li *on* Nemezis? Pri toj pomisli sam se zaljuljala na petama i umalo se nisam preturila.

Osetila sam golicanje po celom telu. Ali malo je verovatno da je on Nemezis pošto je pocrveneo više od drečavog donjeg veša iz opisane fantazije. Pogotovo što se, dok je čučao kako bi pokupio knjige i papire, zaista *preturio* na betonsku stazu. Sve zbog zaprepaščenja što sam ga uhvatila kako mi zuri u bujne grudi. Upravo sam oborila televizijsku zvezdu, na koju se pritom žešće ložim, pravo na dupe! Ti si kriv za sve, Nemezise, jer sam zbog tebe poludela!

„O, izvinite!“, povikala sam i velikodušno prihvatila krivicu za njegov pad iako ga nisam oborila; sam je pao dok mi je zijao u grudi. Što i dalje radi, usplamtelih smeđih očiju. Kao da su mu i uši vrele jer su mu resice poprimile veoma slatku ružičastu primesu. Odjednom sam poželela da ih nežno gricnem.

Šta? Ne znam šta me je spopalo poslednjih nekoliko dana, ali zaista mi se čini da se, zbog Nemezisa i profesora Zgodniše, pretvaram u seksualnu manijakinju.

Duboko sam uzdahnula i pružila ruku da mu pomognem, čime sam mu pružila još bolji pogled na sise, ali on je skočio s neočekivanom gipkošću, gotovo kao panter.

„Ne, ne! Ja sam kriv“, ispravio me je, zvučeći istovremeno postišeno i blago iznervirano. Ponovo se sagnuo da pokupi ostatke svog samostalnog istraživanja. Kad je podigao glavu, lice mu se našlo na samo nekoliko centimetara od mog međunožja. Nije se preturio ovog puta, ali trgao se unatrag kao da ga je pogodila blizina mog Venerinog brega. Sad je više ličio na gazelu koja se trгла nego na gipkog grabljivca iz porodice mačaka.

Situacija se brzo pretvara u farsu te sam nespretno gurnula papire u ruke lepom profesoru i požurila pored njega, osmehnuvši se i dobacivši preko ramena još jedno „izvinite“ i „vidimo se kasnije“, pa potrčala prema parku.

2. Tajm-aut s profesorom Zgodnišom

Kakva je to besmislena pantomima bila! Kao da nisam dovoljno rastrojena zbog Nemezisa i njegovog erotskog trabunjanja, ponovo sam sva izbezumljena zbog profesora Zgodniše. Maštam o čuvenom profesoru Danijelu Brusteru otkako je pre nekoliko nedelja postao privremena znamenitost naše biblioteke, gde istražuje za novu knjigu, a možda i televizijsku seriju. Često emituju njegove popularne istorijske dokumentarce i, iako sam ih videla više puta, uvek gledam sve reprize.

Ali ne osvrćem se i nastavljam da trčim, praveći se da nije došlo do kratkog ponižavajućeg plesa ispred zadnjeg ulaza. Nisam stala dok nisam stigla do svog omiljenog mesta, zaklonjene klupe u malom senovitom venjaku, prilično udaljenom od glavnog dela parka gde se ljudi okupljaju da ručaju. Čini mi se da je veoma malo njih otkrilo to utočište do koga ne dopire sunce jer ga zaklanja nekoliko velikih stabala i visoka živica. Verovatno i jeste napušteno jer većina kao da uporno juri melanom. Zato tu nalazim mir i tišinu, bez smetnji, usred dana.

Mada uopšte nisam mirna. Niti mi je tišina u glavi. U njoj huči od odabranih reči iz Nemezisove poslanice i premotavanja filma u kome Danijelu Brusteru umalo nisam pokazala grudi.

Izvadila sam bocu vode iz torbe i popila gutljaj. Ledena je, iz frižidera, i umirio me je hladan ujed na jeziku. Nešto se vratilo na mesto kao da se kamera fokusirala. Osvrnula sam se, upijajući zelenilo lišća i jednolično sivilo šljunka. Ovo je, kao i svež vazduh, stvarno i normalno, daleko od uzavrelog sveta eksplicitnih pisama i razmišljanja o zgodnim, čudnim muškarcima koji su izvan moje lige.

Uravnotežila sam se posle nekoliko gutljaja. Nisam još spremna za sendviče, ali uskoro ću prionuti na njih. Pošto sam posedela, osetila sam se veoma zenovski, usklađena s prirodom. A taman kad sam zaključila da je vreme da jedem i sredim nivo šećera u krvi, ugledala sam ivice plavih papira kako izviruju iz džepa torbe. Izvadila sam ih i otvorila ludilo u pismenom obliku.

Reči iskočiše na mene.

...uzela tu tamnu sočnu kupinu i vrtela je tamo-amo, sve dok se nisi uzvrpoljila, vlažna i napaljena?

Pročitavši to, poželega sam da upravo to uradim. Načas sam podigla pogled i odmah se vratila u svoj mračni paralelni svet nerazumne žudnje. Ne nosim belu bluzu, koja je očigledno fetiš za Nemezisa, ali gotovo nesvesno sam podigla ruku i obujmila dojku kroz meki pamuk majice.

Bradavica mi je tvrda i nesumnjivo bi *bila* tamna i čvrsta poput sočne kupine da je izložena vazduhu. Pomilovala sam je preko slojeva pamuka - majice i brusa - i srebrnkast drhtaj projuri mi telom. Uverena sam da je Nemezis muškarac, ali svakako zna za vezu između sise i kličice. Već sam vruća među nogama, pica mi je nabrekla i puna krvi, iako me reči uzbuđuju više od dodira. Reči i slika tamnokosog, pomalo štreberskog ali veoma lepog muškarca zbunjenog usled posramljenosti.

Zapitala sam se jesu li mu se uši ohladile.

Zagledala sam se u svežu zelenu živicu naspram sebe - ali ne vidim je. Umesto toga zamišljam jedan scenario, valjda se „nemezišem“. U toj maloj drami sam ispustila pismo kad sam naletela na Danijela Brustera i ono se nekako pomešalo s njegovim papirima. On ga sad čita dok sedim ovde i sanjarim o njemu.

Vidim kako one slatke ušne resice poprimaju tamniju nijansu ružičaste, a tamne obrve mu skaču do linije kose i gotovo pokrivaju kovrdže što mu padaju na čelo. Skida otmene naočare bez okvira i briše ih pa se vrpolti u stolici, baš kao i ja. Što je čudno jer je Nemezisevo pismo napisano ženi, a on je muškarac...

Oznojili su mi se prsti kojima držim plave listove. Znam da bi, da imam pola mozga, trebalo da iscepam ovo pismo i da se ne obazirem ako stigne još neko. To bi bilo razumno. Seksualni gnjavatori su kao biljke: umiru ako ih ne zahvate odgovorima.

Ali opsedaju me reči i sudar s Danijelom Brusterom. Prosto ne mogu da sedim mirno. U mozgu mi je zbrka Nemezisa, svile, mene kako se dodirujem i prizora lepog profesora, pocrvenelog i raširenih udova na stazi. Telo mi je zagrejano, puno čudne energije i krvi koja se skuplja na opasnim mestima. Kradomice sam raširila noge i pritisla picu o hladnu klupu, opustila je pa stegla. Ali klitoris mi ne dobija pritisak koji mu je potreban. Ujela sam se za usnu zbog izjedajuće, iznenadne želje.

Smem li da se dodirnem? Ovde i sad? Ne mislim samo na bradavicu, već na ono tamo dole, ispod - na picu.

Šta misliš o tome, Nemezise? Povećala sam ulog, a ti to nikad nećeš saznati. Šta misliš o tom opasnom poigravanju na ivici, perverznojaku jedan?

Nema nikoga u blizini. Nisam nikad nikoga tu zatekla. Teorijski, mogla bih to da uradim. Ali ipak mi pomisao da se dodirujem na otvorenom izgleda neverovatno raskalašno i droljasto. Uostalom, to je znak slabe volje. Popuštam mu i čini mi se da će on to *znati*, mada samo bog zna kako. Otkako sam se razišla sa Sajmonom, ne dozvoljavam da me muškarci navode na bilo šta. Ne znam čak ni da li bih uradila ono što profesor Zgodniša hoće da uradim, da je tu. Mada ne znam...

Sve ovo postaje izuzetno čudno. A zasigurno znam samo da bi Nemezis samozadovoljno svršio u bokserice, ili šta god da nosi, kad bi znao da se vrpoljim na klupi u parku, očajnički želeći da se mazim između nogu dok ne doživim orgazam.

Krišom, obazrivo se osvrćući, spustila sam ruku sa obline dojke niz struk pa niz kuk do butine. Svakako valja pokriti mnogo teritorije, ali ne smeta mi pošto Nemezis očigledno voli moju bujnost a profesor Zgodniša svakako nije imun na moje sise. U stvari, počinjem da uviđam prednosti svog rasnog tela.

Još pritajenije, vrhovima prstiju podižem suknu, držeći je nabranom kako bi mi pokrila članak i šaku. S veštinom dostojnom mađioničara, spretno sam pomerila prste preko gole butine pa ih uvukla ispod lastiša gaćica.

Gotovo sam tamo. Bližim se suštini stvari.

Povukla sam kovrdžavu stidnu dlačicu kako bih se probila u šumu, tražeći njeno vruće, čarobno središte. Čim sam razdvojila usmine, vrhovi prstiju mi se natopiše. Plivam u soku. Zapanjila sam se količinom, iako sam znala da sam prilično uzbuđena.

Klitoris mi je snažno i duboko zadrhtao kad sam doprla do njega. Zinula sam od siline kojom me je pozdravio.

Delom sam užasnuta sobom, a delom prštim od uzbuđenja. Nikad nisam tragala za uzbuđenjem i opasnošću, ali odjednom izgleda kao da nadoknađujem izgubljeno vreme. Plešem na ivici ludila i, kad bih

zastala da razmislim, verovatno bih otrčala natrag u sigurnost menze za osoblje. Ali nemam vremena da razmišljam. Samo osećam.

Posle kolebljivog dodira, celo telo mi je zadrhtalo od sputane energije. Ja sam bunar iz koga se seksepil preлива i nestale su sve sumnje koje sam ikada imala zato što sam sva u oblinama, debeljuškasta, punačka ili kako god da to zovete. Ja sam „boginja“ do poslednjeg centimetra, baš kako je Nemezis rekao.

Ne dišem. Ukrutila sam noge i ispružila pete na stazi, pripremivši se. Očajnički želim da svršim i počela sam blago da podrhtavam - a onda se užasnula jer sam čula nešto što ovde nisam nikad čula. Bat koraka na šljunku brzo se približava.

Taman sam uspela da izvučem ruku ispod suknje i namestim se u koliko-toliko normalan sedeći položaj kad se iza ugla pojavila poznata prilika u sakou od tvida, plavim farmerkama i patikama. Profesor Zgodniša me umalo nije uhvatio kako se dodirujem.

„O, zdravo!“, rekao je nesigurno. Zatreptao je iza naočara i podrugljivo, obazrivo se osmehnuo. Zatim je skupio usne i požurio napred tako da sam morala da mu napravim mesta da sedne.

„Veoma mi je drago što sam te pronašao, Gvendolin. Silno želim da ti se izvinim zbog onog malopre.“ Zadobovao je dugačkim prstima po kolenu pokrivenom džinsom, kao da je pun sputane energije poput mene.

Toliko sam zblanuta da mi je teško da razaberem reči u roju koji zuji oko mene. Ali šta da kažem kad mi je mozak i dalje u zemlji masturbacije?

Moj novi drugar i dalje izgleda veoma posramljeno. Skinuo je naočare, izvadio veliku devičanski belu maramicu i počeo da ih briše s gotovo mahnitim žarom.

„Ali zbog čega? Ja sam vas oborila.“ Začudo, uspela sam da izgovorim tih nekoliko reči. Ali izletele su oštrije nego što sam htela.

Sklonio je maramicu, ali i dalje izgleda besmisleno uzrujano. Što je ironično, jer bi trebalo da ja budem nervoznija s obzirom na to koliko mi je blizu. Svakako može da oseti mošus na mojim prstima.

„Ne, ja sam kriv. Gledao sam ti grudi dok sam čučao i znam da si to videla. Molim te, oprost mi. Neoprostivo je što sam tako buljio u tebe.“

Ah, nije samo lep i seksualno neodoljiv, već je i staromodni kavaljer. Taman sam htela da kažem „no problemo” ili nešto slično tome, ali videla sam da mu se čelo naboralo kad se namrštio pa skinuo naočare i umorno protrljao oči. Moja seksualna izmaglica razbistrila se za tren oka. Često sam viđala kako to radi u biblioteci, kao da ga muči umor očiju ili glavobolja, i iako ga jedva poznajem, odjednom mi je bilo veoma mrsko što ga nešto tišti. Neko toliko lep trebalo bi stalno da se smeje.

„Jeste li dobro, profesore Brusteru? Je li sve u redu? Imam paracetamol u tašni ako vas boli glava.”

„Ne, nije mi ništa, hvala. Samo sam umoran. Počeo sam rano da radim u hotelu i mislio sam da će me svetlost i promena okruženja malo prodrmati... ali nisu. Zato sam i došao ovamo da ti se izvinim umesto da te potražim u biblioteci. Zaista mi je potrebno malo vazduha.” Prestao je da se mršti i prelepe oči su mu se razbistrile kad je ponovo stavio naočare. „I molim te, zovi me Danijel... Voleo bih da mi ne persiraš.”

„Važi... Danijele.” Poželela sam da nisam upravo masturbirala i da nisam sva smušena i rastrojena zbog Nemezisa. Ima nečeg istovremeno slatkog i zbunjujućeg u vezi s dobrim profesorom da sam sva uzlepršala, ali na drugi način. Kao kad sam se zaljubljujivala kao klinka -slatka, nedužna zaljubljuivanja pre nego što je seks podigao svoju rogatu glavu. Stalno sam sanjarila kako šetam cvetnim livadama s rukom u ruci nekog plemenitog nedostižnog junaka. Ali ružičasta priviđenja ponovo su se raspršila jer bi taj romantični junak sad držao ruku koja je sva lepljiva od masturbiranja.

I koja zaudara na uzbuđenje. Osećam vonj pa ga i Danijel sigurno oseća. Ali nije nabrao lep i pomalo rimski nos. Čak ni kad je posegnuo za grešnom šakom i brzo je stisnuo.

„Stvarno mi je žao, znaš. Mnogo si mi pomogla u biblioteci i poštujem te kao... pa, kao prijatelja. Ne bih voleo da upropastim odličan profesionalni odnos zato što sam uradio nešto neprikladno.” Usne su mu se iskrivile i blago je slegnuo ramenima. Koliko god to bilo besmisleno, veoma je nervozan i zapitala sam se zašto tako lep i ostvaren čovek odaje utisak kao da nije navikao da razgovara sa ženama. Čoveka s njegovom akademskom slavom, koji gostuje na

televiziji i ima tako uglednu radnu biografiju, verovatno jure čitavi bataljoni grupi-devojaka i samo čekaju da skinu gaće za njega.

„Molim te, ne brini zbog toga“, uverila sam ga, uzdrmana iznenadnom slikom kako ja skidam gaće zbog Danijela Brustera. Šta je sa mnom, dođavola? Sad sam se uzбудila zbog njegove stidljivosti! A pri pomisli da uputim tog slavnog akademika u žensku požudu... kao da sam pritisla čudne seksualne dugmiće koje nisam ni znala da imam. „Ništa strašno. Sigurna sam... pa, zapravo imam pismeni dokaz da nisi jedini muškarac koji mi gleda grudi dok radim u biblioteci.“

Ponovo je naborao lepo čelo.

„Pismeni dokaz? Kako to misliš?“

O ne, sad sam se uvalila. Sedim pored oličenja radoznalog uma, čoveka naviknutog da ispituje sve tragove i nagoveštaje iza svake istorijske teme. Da izvlači činjenice iz najškrtijih izvora.

Pogled nam je istovremeno odlutao do Nemezisovog pisma, koje i dalje leži pored mene s druge strane klupe. Čini mi se kao da se ljuljam na vrhovima prstiju iznad još jednog ponora. Onog ponora između razboritog ponašanja i postupaka koji su nekoliko svetlosnih godina gori od vratolomnih.

Prva nevolja. Jedva poznajem Danijela Brustera i, pošto smo upravo doživeli neprijatan trenutak, obilazimo oko same ivice seksa kao dvoje mačevalaca.

Druga nevolja. To pismo je isto što i seksualno uznemiravanje neskrivenog perverznojaka ili čak poremećenog seksualnog napasnika. Trebalo bi da budem obazriva, a ne da ga pokazujem svima bez razlike.

Treća nevolja. Izdaću Nemezisa ako podelim tu tajnu prepisku s bilo kim. A koliko li je takva misao nerazumna? Ne poznajem tog čoveka, a nametnuo mi je svoju želju. Ali osećanje ipak postoji. Ne mogu to osporiti.

Pre nego što sam razmislila zašto, posegnula sam za pismom i pružila mu ga.

„Danas sam to dobila. Kad pročitaš, shvatićeš da je slučajno uživanje u letimičnom pogledu na moje grudi prilično blago u odnosu na to šta drugi muškarci... pa, šta *jedan* muškarac misli.“

Danijel čita, a ja zurim u šiljate vrhove prstiju kojima drži papir. Odjednom sam obuzeta šakama, razmišljam o tome šta je Nemezis rekao da želi da radim, šta sam upravo radila i šta bi Nemezis *mogao* da radi ako bi mu se pružila prilika da stavi svoje šake na mene. Duboko u sebi znam da ne želi stvarno da mi naudi i da bih, kad bi se reči pretvorile u dela, bila na dobitku osim na gubitku.

Danjelove šake su remekdela. Vitke su ali deluju snažno, šake otmenog, klasičnog oblika. Svi nervni završeci u telu mi govore da bi me *te* šake, kad bi imale trunku veština kojima se Nemezis diči, iznova raspamećivale. Ali sad drhte dok drži lude plave listove i čita elegantna plava slova.

1 ne samo to. Stalno guta knedlu. Tamne obrve su mu ponovo poletele prema liniji kose. Gricka meku donju usnu, oči su mu razrogačene i dašak boje pojavio se ispod glatke kože i nagoveštaja čekinja oko linije vilice.

Kao besramna drolja kakva izgleda nameravam da postanem, brzo sam mu pogledala međunožje. I tamo život buja, pupi iza šlica. Digao mu se.

E sad sam preterala. Čestita bibliotekarka Gvendolin prekorila me je da sam neopisivo glupa što sam to uradila, dok se Gven, koja želi da bude slobodna i senzualna, široko osmehnula i pomislila „Au! Au, au, au!“.

Danijel lista strane, očigledno čita od početka. Ili samo ne može da podigne glavu i ukrsti pogled s mojim? Puštam ga da čita. Čita. Trepće. Još više mu se diže. Tako mi samo daje više vremena da mu odmeravam paket.

Sudeći po tome kako mu se džins napeo preko međunožja, divno je tvrd. Div po fizičkoj obdarenosti koliko i po učenosti. Dok sam ga gledala, malo se pomerio na klupi. Mislim da mu je neprijatno uklešten u farmerkama, ali da se bori protiv želje da nešto preduzme u vezi s tim.

„Zaboga“, rekao je, ponovo zarumenjenih usnih resica. „Kad si ovo dobila? I kako?“ Savio je pismo dugačkim prstima, gledajući ga kao da ima posla s retkom i izuzetno otrovnom vrstom zmije, ali i dalje nerad da se odvoji od njega. „Ozbiljno je, znaš... muškarac koji napiše ovako nešto mogao bi biti veoma opasan. Možda bi to trebalo prijaviti obezbeđenju. Za svaki slučaj.“

U pravu je, ali neću to da radim. Ne samo zato što ne volim da mi neko govori šta da radim ili što bi se sirovine iz obezbeđenja cerekale pismu. Ne, već zbog onoga što duboko u sebi osećam u vezi s Nemezisom: da je, iako nastran, u suštini dobroćudan i da mu se iskreno sviđam. Dobro, možda sam glupa kao noć, ali koliko često vam muškarci govore da vas obožavaju?

„Našla sam ga u kutiji s primedbama, adresiranog lično na mene.” Ponovo sam presavila stranice i osetila dašak uzbuđenja kao da je sam papir namočen u afrodizijak. Napitak koji deluje na prepone Danijela Brustera koliko i na moje. „Bilo je tamo u deset sati kad sam otvorila kutiju.”

Pomerio se s nelagodom. Gledala sam kako mu se osećanja smenjuju na licu. Ogorčenost, uzbuđenje, zbunjenost i, možda, ljubomora. Potisnula sam osmeh. Želi li da je *on* poslao pismo? Možda već nedeljama namerava da zbací profesorski imidž i malo se zabavi sa mnom, a sad je besan jer ga je Nemezis preduhitrio? To je divna misao i, ako je istinita, sjajna za moj ego. On je svojevrsna superzvezda, a ja sam samo prilično prosečna bucmasta bibliotekarka.

„Šta ćeš da radiš?” Prodorno me je pogledao očima tamnim poput espressa iza otmenih naočara. Brzim, uzbuđenim pokretom sklonio je tamnu kovrdžu sa čela.

„Pa, zasad ništa. To je samo jedno pismo. Možda drugog neće ni biti.”

Eto ideje. Trebalo bi da to priželjkujem. Ali umesto toga sam se snuždila. Toliko dugo nema erotskog uzbuđenja u mom životu - ali odjednom sam ga osetila i apetit mi se probudio. Šta li će Nemezis sledeće uraditi? Koliko li će daleko ići?

„On bi mogao biti veoma opasan čovek, Gvendolin.” Danijel se i dalje mršti. Nervozan je. Ali i dalje je ukrućen iza šlica. Pretpostavljam da se, kao razuman čovek, pomalo ljuti na sebe što se uzbudio i to samo podgrejava moju umišljenu misao da je možda ljubomorán.

Pitam se kako bi prišao ženi. I kakve bi obmane koristio da je odvuče u krevet ili samo ubedi da mu dozvoli da je dodiruje.

Spojio je vrhove prstiju kao da se raspravlja sa sobom i došlo mi je da mu kažem kako ne bi morao mnogo da se trudi sa mnom. Pala

sam na njegovu neobičnu mušku lepotu i potčinila bih mu se bez dvoumljenja. Bez oćijukanja, bez izlazaka na večere, bez poklona - ništa od toga nije potrebno. Čak i bez bezobraznih ali lepih poetskih pisama.

Koliko god zapanjujuće bilo, odmah bih se seksala s njim. Ako bi mi se pružila prilika.

„Ne brini, Danijele. Sigurna sam da je to samo jednokratno. Stalno nam ostavljaju uvredljive poruke i bezobrazne crteže u kutiji." Prsti me svrbe od želje da ga dodirnem, možda da mu potapšem dugačku butinu pokrivenu džinsom kako bih naglasila reći. Da, kako da ne... „Uvek izgube zanimanje ako ne odgovorimo."

Stegao je prste. Po njegovom izrazu mi je jasno da mi ne veruje u potpunosti. Ili je samo dovoljno bistar da protumači moje signale i ne dopadaju mu se bez obzira na to što mu se digao.

„Jesi li sigurna?" Iznenada je uzdahnuo i grudi mu se podigoše. Znam da su lepo razvijene jer je pre desetak dana, za vreme kratkog toplog talasa, ostavio sako od tvida u glavnoj zgradi i radio samo u beloj majici koja mu je divno isticala snažne grudne mišiće.

„U redu je. Ali hvala u svakom slučaju. Što brineš... "

Ispravio se na klupi i odjednom kao da se od Klarka pretvorio u Supermena.

„Ali moraš mi obećati da ćeš mi reći... ako budeš imala ikakvih nevolja s tim... tim Nemezisom."

On *jeste* Superman. Odjednom sam dirnuta iako se odavno ložim na njega. Ovog puta sam ga *stvarno* potapšala po butini. Nagla sam se da mu zahvalim poljupcem u obraz.

Pa, to sam nameravala da uradim. Ali nekako sam promašila obraz i s laserskom preciznošću pogodila usne.

Isprva je to bio samo brz cmok u znak zahvalnosti. Usne su mu podatne i meke poput baršuna pod mojim. I dalje je sve u redu. Nije se desilo ništa. To je samo „drugarski" i oboje možemo da se izvučemo bez rumenih obraza ili ušiju od stida.

Ali onda se sve promenilo. Sumnjivo uvežbanim pokretom, Danijel je skinuo naočare, bacio ih na klupu i onda mi šakama, onim snažnim otmenim šakama koje su se javile u mojim neverovatnim fantazijama, obujmio lice i raširio prste preko obraza kako bi nam zadržao usne u savršenom položaju.

Jezikom mi je pritisnuo usne i u tome nije bilo ni trunke plašljivosti. Dok mu je jezik ispitivao, ulazio i isprobavao, zgužvala sam Nemezisovo pismo i pustila da padne na šljunak, zaboravivši na plave reči na plavom papiru čim sam podigla ruke Danijelu na ramena.

Usta mu imaju ukus pepermintaa kao da je sisao bombonu. Sviđa mi se, ali on je mnogo ukusniji. A za nekoga ko uvek ostavlja utisak smirenosti i profesorske uzdržanosti, svakako ume da se ljubi kao pravi pastuv.

Napada. Povlači se. Zavodi. Opčinjava.

Ja sam kao glina u njegovim rukama, istopljena hrpa podivljalih hormona, topim se i metaforički i veoma doslovno među nogama. Dodiruje mi samo lice, ali kao da mi je gurnuo ruku u gaće.

Manje sam uzdržana od njega. Pomahnitali hormoni šalju mi sve snažnije poruke, a neke zaobilaze mozak i odlaze mi pravo u šaku. Bez imalo vlasti nad sobom, spustila sam mu prste na međunožje.

Nekoliko trenutaka nije primetio svesnim umom i samo je telesno reagovao, nagoniski pritisnuvši ud uz moje prste. Ali onda su se sive ćelije probudile i trgao se kao preplašeno mače, prekinuo poljubac i odgurnuo naočare na šljunak. Nagnuo se i pipajući ih potražio. Ponovo smo se obrel i u zemlji fars i.

U trenu sam posramljena i ljuta, ali nisam sigurna na koga. Ljuta na sebe što sam napravila glupost dostojnu svakog prekora i bila tako slobodna s čovekom koga jedva poznajem? Ili na profesora Zgodnišu što me je navodio i onda se odjednom uplašio?

Zatreptao je iza čudesno neoštećenih stakala. Izgleda kao da ne zna šta da kaže.

„Pa, to je očigledno bila velika greška.“ Ustala sam i pokupila svoje stvari - torbu, bocu s vodom, perverzno pismo - sa zemlje, gde su završile kad se Danijel mahnito povukao.

„Ovaj... da, verovatno je tako“, složio se tiho.

Još više sam se naljutila. Znam da je posredi mahom osujećenost, ah ipak sam se bre cnula.

„Dakle, u redu je da mi zaviruješ u majicu i diviš se mom dekolteu, ali nije u redu da te startujem?“

Tiho je otpuhnuo kao da je zbunjen. Očigledno ne voli komplikacije.

„Nisam baš na to mislio pod greškom." Ponovo vlada sobom, mada vidim da je još živahan ispod pojasa. „Reč je samo o tome što imamo odličan profesionalan odnos. U biblioteci. I dopada mi se takav odnos." Vrhovima prstiju jedne ruke udara po prstima druge. Mislim da tako potiskuje nervozu. „A ne bih hteo da to pokvarim ili da ti bude neprijatno."

„Naravno, profesore. Smatraj da odnos nije pokvaren i da mi nije neprijatno."

O, molim te, ne ponašaj se kao derište, Gven. Ti si odrasla žena, a ne dete kome su upravo ukrali lilihip. Znam da je lep lilihip... bio je božanstven na dodir... ali ponašaj se razumno, važi?

„Dobro, drago mi je da je to rešeno." Tap-tap-tap - kucka prstima. Jogunasta pica mi još pulsira i žudi za njihovom spretnošću, ali odjednom sam se zapitala nije li sve to taktika, pametna i uvrnuta gluma. „Hoćeš li da te ispratim do biblioteke? Za svaki slučaj?"

Načas sam se zapitala o čemu, dođavola, priča, a onda mi je sinulo. Brine li zbog Nemezisa? Glumi li viteza?

„Ne, hvala. Biću dobro. Mislim da ću prošetati do centra da kupim nešto. Nema potrebe da brineš zbog mene."

Zbunjena sam i nezadovoljna. Ne želim da se upuštam u nadmudrivanja. Ne poznajem Danijela Brustera gotovo nimalo bolje nego Nemezisa. Moram da odem odavde.

„Dobro. U redu. Vidimo se kasnije."

Okrenula sam i pošla. Šljunak mi je škripao pod stopalima dok sam hodala što sam brže mogla a da ne potrčim.

Dobro sam se držala. Stigla sam do ugla i nisam čula da me prati. Ali tad sam sve pokvarila. Osvrnula sam se i videla da još stoji tamo. Trebalo bi da se mršti, ali zapravo se osmehuje, ne, kezi se od uva do uva. Zbog čega je dvostruko lepši i desetstruko me više ljuti.

I koliko vidim, još ima erekciju!

3. Pribor za udovoljavanje sebi

Ah, moja lepa Gvendolin... imaš li ljubavnika? Koliko god želim da te imam samo za sebe, ne mogu da zamislim da u tvom životu ne postoji neki muškarac. Ili čak muškarci. Svakom muškom koji prođe pored tebe trebalo bi da se digne.

Nova poruka. Novo zavođenje krasnopisom čekalo me je kad sam se vratila s pauze za ručak... Kao da nemam dovoljno nevolja.

Naravno da imaš ljubavnika. Zašto ne bi imala? I kako bih dokazao da nisam ljubomoran ili posesivan, nemam ništa protiv njega, samo mu se divim na istančanom ukusu.

I, je l' te taj tvoj pastuv često posećuje? Čekaš li ga u krevetu, ustreptalog srca dok očekuješ slatku novu jebačinu? Ugreje li ti se divno uzdrhtalo telo za njega i ovlažiš li, spremna za njegov kurac?

Da sam na njegovom mestu, dolazio bih ti svake noći. Ne bih mogao da odolim. Ušao bih u tvoju sobu i načas zastao na pragu da uživam u onom trenutku kad se stomak grči od saznanja da ću uskoro biti u tebi.

Ah, tu si, izvaljena na onoj satenskoj posteljini, možda nosiš svileni veš o kome smo ranije pričali. Dremaš, sanjiva, čekaš... Možda se dodiruješ, uživaš u svojoj spremnosti, vrhova prstiju lukavo zagnjurenih ispod izuzetnih tangi koje nosiš? U mekoj udolini tvog pubisa nalazi se bunar koji se preliva, vlažan i svilenkast. Lagano se trljaš, zamišljajući da je to moj - njegov - dodir i pripremaš se. Želiš da budeš spremna. Spremna da uzjašeš na brzi orgazam, gladna početnog zadovoljstva. Gladna izvrsnog predjela koje će ti probuditi seksualno nepce za predstojeću dugačku gozbu.

Dok stojim na vratima, dobrodošlica ti seva u očima, ali ne zapostavljaš picu. Tvoj osmeh mi pali prepone dok kružiš prstima ispod svile i čipke i, zadihana od uzbuđenja, vrtiš bajnim dupetom na satenu pod tobom.

Preklinjem te da mi dozvoliš da ti priđem, ali načas vodiš glavnu reč i zabranjuješ mi. Stojim na dovratku i svaki centimetar tela mi je podjarmljen dok mi kurac bolno pulsira. Zatvaraš oči, zaključavaš svoje zadovoljstvo u svoj lični svet. Brže se trljaš i ječiš, stenješ.

Moja potreba za tobom nepodnošljiva je. To je agonija, kao da mi je kurac zarobljen u uskom gvozdenom kavezu. Mučno se napinje, sapet u farmerkama, pritiska se uz šlic toliko snažno da mi suze polaze na oči. Ili su to suze radosnice zbog tvoje zadivljujuće lepote i nadmoćne senzualnosti?

Ne mogu da se uzdržavam dok svršavaš. Poražava me pogled na tebe. Hitam ka tebi, bacam se na krevet, pružam se pored tvog tela što se koprca, upijam svaku pojedinost tvojih pokreta, tvog izgleda, kremastog sjaja tvoje kože i divnog, napaćenog izraza na zanesenom licu.

Vidim sve. Vidim tvoje zadovoljstvo. Vidim sve što želim i što mi je potrebno.

A sad moram da se postaram za sebe... da se oslobodim napetosti u kurcu na ustaljeni način. I dalje pred očima vidim tvoje predivno telo kako se uvija.

Tvoj, Nemezis

Opa, ovo je žestoko. Pre nekog vremena otvorila sam bocu vina - samo iz zdravstvenih razloga -i odjednom sam shvatila da sam popila gotovo pola dok sam mozgala o ovom pismu i oprečnom ponašanju profesora Zgodniše za vreme pauze za ručak.

Muškarci! Svi su perverznejaci, zalučeni kontrolom ili ni sami ne znaju šta hoće. Danijel Bruster kao da odgovara svim tim vrstama, ali Nemezis bar, osvežavajuće, kao da ima neku predstavu o tome šta *on* hoće i zna kako to da traži! Tip je očigledno opsednut, ali i dalje imam onaj nerazumni utisak da on nije samo zadihani perverzni egzibicionista.

Kao da nije dovoljno loše što sam navalila na vino, uronila sam u džinovsku kesu čipsa da se utešim. Ko šiša dijetu! Ovo je bio veoma čudan dan.

Spavaća soba mi je utočište i, srećom, nema kič satensku posteljinu. Istovremeno sam umorna i puna energije.

Televizor je uključen, ton utišan, a oko mene je pribor za udovoljavanje sebi. Vino i čips kojima se gostim, ogrtač od smeđe imitacije pliša prebačen preko ramena i meka, široka pidžama od češljanog pamuka na upravo istuširanom telu.

Naravno, raspon za udovoljavanje sebi bio bi daleko maštovitiji da pod pokrivačem pored sebe imam muškarca, ali Nemezis je dostupan samo u obličju perverzних književnih darova, a mogućnost da dovedem Danijela Brustera ovamo znatno se smanjila pošto sam se ponela kao budaletina u parku, da ne spominjem što sam natrčala na njega i pokazala mu sise pre toga.

Pretpostavljam da bismo i dalje mogli da ostanemo prijatelji, na neki način, ali samo u onom nimalo zabavnom smislu profesionalne saradnje u biblioteci.

Poljubac je bio toliko zanosan i čudesan da je *morao* odvesti do nečeg višeg. Samo da ga nisam ćapila za kitu... ali prosto je bilo jače od mene. A u svoju odbranu moram reći da je slao signale kao da želi da to uradim. Guranje jezika u usta znači zeleno svetio na svim jezicima.

Prokleti čovek, jednako je nastran i manipulativan, na sopstveni vešt način, kao i Nemezis. Za početak, zašto glumi stidljivog akademika? Dođavola, toliko se povlači po televiziji... mora da je dovoljno vešt glumac.

Je li *on* Nemezis?

Ako jeste, predstava je bila stvarno zadivljujuća. Valjda niko ne može prizvati crvenilo u uši kad to poželi?

Ali s druge strane, možda mu uši pocrvene čim zamisli moje obline pokriveno samo izazovnim komadićima uzbudljive crvene svile?

Srce mi je snažno zalupalo u grudima i odjednom se ponovo javio onaj čudan osećaj. Ono menjanje stvarnosti kao u parku. Kao da su se skrovita vrata odškrinula da pokažu nešto jarko i neodoljivo iza njih. Igra. Nesputana igra. Nadmetanje umova - i polova.

Možda to postoji samo u mojoj glavi, ali drugačije je od svega što sam ranije iskusila, ili čak pomislila. Osećam nešto nestvarno, nadrealno, kao da sam odjednom zalutala usred umetničkog filma ili egzistencijalističkog romana.

Ali pošto sam iskapila čašu, poželela sam da nestvarno postane stvarno. Želim da stanem na kraj samonametnutim navikama. Želim da proširim svoje vidike, kako intelektualne tako i senzualne.

Smazala sam čips. Ostaje da zadovoljim još jedan apetit. Danijel Bruster i tamnokosa prilika bez lica smenjivale su mi se pred očima kad sam skliznula niz krevet i spustila ruku na zaobljeni stomak.

Sad imam vremena. Sad ne postoji ni najmanja mogućnost - avaj - da me neko vidi. Sad mogu da se dodirujem i radim sve ono što nisam mogla u biblioteci ili parku. Bila to istina ili ne, tek moj um stopio je Danijela i Nemezisa u jedan simbol omamljujuće muške fantazije.

Ponovo smo na klupi. Bez reči me hvata za ruku kojom sam se dodirivala. Oči su mu đavolski nestašne iza naočara. Prinosi vrhove mojih prstiju usnama pa ih ljubi, jedan po jedan, obrušavajući se jezikom da pokupi i poslednje ostatke mog nektara. Raskošne, lukave usne mu se izviše kad mi je spustio šaku na zapanjujuće ispupčenje koje mu narušava glatku liniju farmerki.

Ovog puta se nije trgao kao uvređena nastojnica samostana. Nežno ali autoritativno sklopio mi je prste oko vruće, jasno ocrtane izbočine pa se naslonio na klupu i zažmurio. Uzdržano, pametno lice s tamnim muževnim nagoveštajem brade opustilo mu se. Izgleda kao pali anđeo koji je prihvatio grešni poljubac.

Lako sam ga stisla i isprekidano je udahnuo. Ponovo sam ga stegla i snažni kukovi mu poskočiše, privlačeći više pažnje na kitu. I bez podsticaja sam posegnula za kopčom na kaišu pa otkopčala dugme na farmerkama. Nekoliko sekundi kasnije povukla sam šlic, pazeći da ga ne zakačim. Moj oprez je na mestu jer je ogoljen i raspojan ispod farmerki.

Usta su mi se prvo osušila kad se ukazala njegova krasna kita, a onda sam zabalavila od čulne gladi. Kao i njegov glavić. Biserna kap pojavi se na oku penisa, slatka presemena tečnost požele mi dobrodošlicu i ohrabri me. Još se ne usuđujem da je okusim, već posežem za kitom i razmazujem svilenkastu tečnost preko vrućeg glavića. Čvrsto meso je tvrdo, kao lakirano drvo, izuzetno nežna koža razvučena je usled ogromne erekcije. Taj veličanstveni organ je simbol sirove, fizičke lepote, sam izraz primalne muževnosti, suština muškarca.

Teško je skrenuti pogled s njegove motke što se propinje, ali kad sam to uradila, videla sam da je zabacio glavu i pružio mi srceparajući pogled na vrat. Progutao je knedlu pa skupio šake u pesnice dok sam palčevima polako opisivala krugove.

Telo mu je dar, živa seksualna igračka, predmet obožavanja. Pala sam na kolena na šljunku. Na šljunak koji u fantaziji ne može da me

povredi. Klekla sam kao potčinjena između njegovih ispruženih nogu i gorljivo se posvetila zadatku, sad s obe ruke, rešena da ga zadovoljim.

Okruženje se promenilo. Odjednom sam se obrela na mračnijem mestu, u raskošnoj sobi koja miriše na kožu i sredstvo za lakiranje s aromom lavande. Osvetljena je svećama i treperavim odsjajem od otvorenog kamina.

Au, odakle se to stvorilo? Prizor mi je uskočio u glavu potpuno oblikovan, možda se materijalizovao iz slika iz određenih knjiga koje se čuvaju na policama u arhivi gde je pristup zabranjen. Pornografskih knjiga predstavljenim kao monografije s umetničkim fotografijama koje nestašne bibliotekarke često razgledaju dok vraćaju knjige na police ili sređuju katalog. Posetiocima biblioteke nikad se ne pruža prilika da ih gledaju.

I dalje klečim, ali sad sam naga - i sputana, ruke su mi iza leđa i ne mogu da dodirujem čoveka koga obožavam. Toplota iz kamina prelazi mi telom kao milovanje džinovskog jezika. Umesto da gledam nagore, zurim u tepih, glave oborene iz poštovanja prema svom gospodaru.

Svom gospodaru? Jesam li potčinjena u seksu? Nikad mi nije palo na pamet da bih to mogla biti. Da me je neko pitao, odgovorila bih da takva nastranost uopšte ne odgovara mojoj prirodi.

„Možeš da priđeš.“

Glas mu je čudan, odjekuje, kao da je propušten kroz filter. Je li to Danijel? Ili zamišljam da Nemezis tako zvuči? Možda su oba glasa, jedan preko drugog, a možda nijedan. Načas sam izašla iz sveta fantazije da se podsetim da kupim još ovog vina. Vrhunsko je. Baš udara.

„Na kolena.“

Setivši se drugih knjiga sa zabranjenih polica koje sam povremeno listala, znam da je važno da budem graciozna. Ali to nije lako kad drhtiš kao pokajnik usred verskog transa.

Odeven je u kožu. Muškarac - Nemezis? Danijel? Neko drugi iz moje mašte? - sedi na velikoj stolici nalik prestolu, dugih nogu rastavljenih kao što su Danijelove maločas bile, ali sad su u crnim kožnim farmerkama koje se presijavaju uvučene u visoke lakovane čizme.

U svetu mašte, naga puzim po podu. U stvarnom svetu mahnitno se migoljim sa šakom u donjem delu pidžame. Plišani ogrtač je odbačen, pokrivač i kesica čipsa su na podu. Neverovatno mi je koliko sam vlažna, ali film se iznenada prekinuo kad sam primetila taj pravi, opipljivi dokaz svog uzbuđenja. Soba s kaminom je iščilela i osujećeno sam zaječala kad je orgazam za kojim sam posezala odlebdeo malkice izvan mog domašaja.

„Jebiga!“ zarežala sam i brzo se okrenula na bok prema noćnom stočiću, potraživši u fioci poslednji predmet u priboru za udovoljavanje sebi. O, da! Verni vibratore, tu si! Jeftin, veseo i delotvoran. Kad sam svukla pidžamu i gurnula crni plastični metak u usijanu zonu, moj lutajući orgazam zatreperio je kao leptir. Uzdahnula sam kad mi se vratio, plešući od jednog prizora do drugog.

Podigla sam pogled s tepiha iz mašte na ozbiljno lice Danijela Brustera i utom mi je orgazam blesnuo na vrhu kliče kao poljubac užarenog zlata.

Danas će biti ponižavajuće u biblioteci. Mnogo. Zbog mogućnosti da vidim profesora Zgodnišu posle onog poljupca - i vatanja - uši su mi pocrvenele deset puta više od njegovih, a još ga nisam ni videla.

Ne samo to. Čak i ako mi uši i obrazi *ne* budu goreli zbog tog vatanja i poljupca, kako da ga pogledam pošto sam maštala o njemu sinoć dok sam masturbirala? Da ne spominjem što sam mu -kao i sebi - podsvesno dodelila fetiš prema koži.

Čini mi se važnim da se suočim sa svojim strahovima i mogućim poniženjem a da se ne ponašam kao kukavica. Neophodno je i da izgledam opako. Ili bar onoliko opako koliko je moguće kad si debeljuškasta tridesetogodišnja bibliotekarka.

Čačkajući mečku, to jest Nemezisa, izabrala sam uštirkanu belu strukiranu bluzu u kojoj mi grudi izgledaju odlično ali s ukusom. Uklopila sam je sa suknjom iz pedesetih, dugom do kolena i užom nego što obično nosim. Pošto su visoke potpetice u biblioteci zabranjene, izabrala sam ravne crne cipele slične onima koje nosila Odri Hepbern.

I čarape. Da, čarape. Ne znam kome su one namenjene. Meni, mom samopouzdanju? Nemezisu, koji možda čak i sad vreba iza

ugla i koji će verovatno odlepti kad kroz tkaninu sukne vidi nagoveštaj kopče haltera?

Danijelu, koji može da se pretvara da se grči od stida pri pomisli na haltere i to iskoristi kao opravdanje da se celog dana krije u podrumu, kako bi se sklonio od jadne vamp bibliotekarke dovoljno drske da ga uhvati za alatku?

Biće da je to poslednje. Naš profesor mezimac ima sto s improvizovanim paravanom u arhivi i, mada povremeno dolazi gore da traži knjige u glavnom odeljenju kao i u mesnim zbirkama dostupnim javnosti, danas ga niko nije video iako je već prošla polovina poslepodneva. Posle jučerašnjeg debakla, možda neće ni doći u biblioteku ili se sakrio ispod zemlje.

Pa, jebi se, kukavice! Imam druga posla.

Odlučila sam da ponovo otvorim kutiju za primedbe. Jutros u njoj nije bilo ničega. Pa, ničega po mom ukusu.

Kako bih ispraznila kutiju, moram da obiđem pult za informacije i blago se nagnem da bih otključala vrata u jednom drvenom panelu. Sve je to pomalo zastarelo u vreme kompjuterizacije i multimedija, ali mnogo starih članova voli tradiciju i staru školu. Pošto sam i sama često staromodna, znam kako im je.

U svakom slučaju, nagla sam se što sam gracioznije mogla i učinilo mi se da me osvetljava reflektorka od deset hiljada vati. Kao i da mi hiljade gramzivih pogleda, ne samo Nemezisov, pohlepno prati svaki pokret, svaki dah, svaki obrt. Gotovo da čujem kolektivno odobravajuće roktanje kako mi se gabarden zateže preko zadnjice i ističe njenu zaobljenost.

Znoj mi je izbio između grudi kad sam izvukla žičanu korpu. Danas sam obukla i najlepší brus i gaćice. Nije grimizni saten, avaj, samo bleštavobela čipka s nežnim vezom na korpama brusa i na gaćicama kao da poručuje: „Evo je! Ovamo!“ Ne znam zašto sam se toliko potrudila. Pa, svesno ne znam. Moja bezobrazna podsvest se verovatno i dalje pita kako da načas pokažem ovaj polubasnoslovni donji veš Danijelu Brusteru - ili čak Nemezisu, ako slučajno saznam ko je.

Ali oduševljenje mi je splasnulo kad sam videla sadržaj korpe. Nema plave koverta. Zar je završeno tako brzo? Sve one priče o

perverznicima koji izgube zanimanje ako im ne odgovorite *jesu* tačne.

O sranje, stvarno to želim, zar ne?

Pošto sam ponovo zaključala kutiju i povukla se iza pulta, ne videći zagledala sam se u zahtev da se više prostora posveti knjigama - „zašto danas imate toliko audio--vizuelnih sranja umesto prave književnosti“. Žalbe zbog dugih listi čekanja za najtraženije pisce ljubavnih romana. Zašto dečji klub čitalaca nema više događaja? Uobičajeno.

Sve to kao da je strani jezik, a jedini koji želim da čitam jeste onaj napisan krasnopisom na različak-plavom papiru. Dođe mi da izgužvam svu tu opravdanu, dobrodušnu ali nepopravljivo dosadnu bibliotekarsku prepisku i zavitlam izgužvane loptice preko sobe na dosadne i verovatno nimalo nastrane ljude koji razgledaju knjige na policama.

Želim uzbuđenje, ogromno uzbuđenje od koga zastaje dah, s primesom mračne prisile o kojoj sam sinoć maštala. Nemezis još nije pokazao tu naročitu crtu, ali svi instinkti mi poručuju da hoće. Ili bi to već uradio da sam imala petlje da mu odgovorim. Njegova mejl adresa je na dnu obe poruke, poziva me. Ali bila sam prevelika kukavica da bih odgovorila. A sad je možda prekasno.

Iscepala sam sve predloge na veoma sitne deliće i onda shvatila da to zaista nije u redu zato što bi *trebalo* da ih pročitamo i razgovaramo o njima na sastancima o unapređenju rada biblioteke. Hoće li neko otkriti moj zločin? Odlučila sam da ga zabašurim tako što ću ubaciti deliće u kese sa isečenim papirom za recikliranje. Sama ću pokrenuti neka od tih pitanja na sledećem sastanku kako bih umirila grižu savesti. Pribeležila sam predloge kojih se sećam, ali sve vreme sam čula otkucavanje kako se prisila povećavala.

Kese sa isečenim papirom nalaze se u podrumu, kao i arhiva. Arhiva u kojoj je radno mesto Danijela Brustera. Ako ne mogu da dobijem Nemezisa, bar mogu da preduzmem nešto u vezi s profesorom Zgodnišom. On može samo ponovo da me odbije i u tom slučaju bar ću zasigurno znati da nema vajde od maštanja o njemu.

Kao jedna od savetnica čitalaca, mogu da napuštam pult i odlazim u magacin kako bih donela tražene knjige. Zato sam spustila poklopac i žustro prišla vratima s natpisom „Zabranjen ulaz“ što vode

dole. Arhive i magacini su čudno mesto i većim delom nemaju nikakve sličnosti sa savremenim zgradama nad zemljom. To su podrumi starih kuća koje su uklonjene buldožerima kako bi se napravio prostor za kompleks biblioteke. Žučkaste sijalice nasumično su postavljene, a atmosfera delom podseća na klub za gospodu a delom na napušteno atomsko sklonište. Osoblje mahom ne voli to mesto i čini sve da ga izbegne. Ali meni je prilično drago, pogotovo u poslednje vreme.

Ili mi je bilo drago sve dok nisam, iz hira, uhvatila Danijela Brustera za kitu.

Na podu je stari tepih te su mi koraci jedva čujni. Ratosiljala sam se tobožnjeg razloga za silazak: bacila sam iscepan papir i vratila nekoliko knjiga koje su mi bile izgovor. A onda sam zastala, pokušavajući da smislim veseli pozdrav i neobavezni, improvizovani osvrt na jučerašnji događaj kojim ćemo savladati neprijatnost i vratiti se na stazu koja više obećava i vodi prema, pa, prema nečemu.

Danijelov paravan je prazan. Ali bio je tu i očigledno će se vratiti. Sako od tvida mu visi na klinu na kraju jednog reda knjiga. Dragoceni spisi o Ratovima ruža leže otvoreni na širokom drvenom stolu. Čovek bi pomislio da će kao istoričar pokazati više poštovanja prema tako retkim knjigama, ali možda ima druge stvari na umu, a?

Beleške su raštrkane svugde, kao i dvoje novina, obe otvorene na ukrštenici i sudoku zagonetki. Na vrhunskom laptopu sija nešto što više liči na igricu nego na učen esej. Začudo, nema jednu već dve lupe, obe položene na hrpu odštampanih papira, nekoliko hemijskih i grafitnih olovaka kao i divno nalivpero ostavljeno pored otvorene beležnice.

Nalivpero?

Taj kutak je osvetljeniji od ostatka arhive. Ovaj istraživač ne voli drevnu praksu škrabanja i škiljenja uz treperavu svetlost sveća. Nekoliko jakih lampi baca plavičastu svetlost koju obezbeđuju naročite sijalice za dnevnu svetlost. Profesor Zgodniša voli kad je sve jarko i vidljivo.

Kao i ja. Gde je on, dođavola? Verovatno traži nešto u drugom kraju dugačkog kompleksa manjih prostorija. Zato sam se odvažila da se približim i bolje pogledam njegove stvari.

I rukopis na beleškama.

Ne znam šta sam očekivala, ali nije nimalo sličan Nemezisovom otmenom rukopisu. Slova su oštra, velika i odlučna, izražavaju veliku samouverenost i inteligenciju njihovog tvorca. A mastilo je crno, nije plavo.

U arhivi je tišina ako se izuzmu povremeno zujanje hard-diska i udaljeno brujanje električnih uređaja. Vazduh je zasićen težinom znanja i prašine. Ali odjednom sam čula još nešto. Upadljivo zujanje. Gotovo isti šum kakav proizvodi moj vibrator. Glava mi se odjednom ispunila čudnim prizorima. Ima li profesor Zgodniša tajni porok kome se prepušta u dubinama učenosti? Ili možda nisam jedini član osoblja koji vodi život pritajenog perverznojaka?

Bilo kako, moram da saznam šta se dešava. Neverovatno je smelo i postoji opasnost od velikog poniženja, kako mog tako i onog koji zuji, ali na vrhovima prstiju sam se odšunjala prema zvuku. Dopire iz malog i prilično oronulog toaleta. Nekad je bio toalet za osoblje, ali sad imamo novije i daleko lepše prostorije na spratu. Mada dobro dođe kad dugo slažete knjige na police.

Polako sam se približavala sve dok nisam mogla da provirim iza ugla. Sudeći po zvuku, neko je ostavio otvorena vrata. Morala sam da gurnem prste u usta kako ne bih ciknula kao prepadnuti miš. Danijel Bruster stoji ispred ogledala istačkanog rđom i povlači brijač na baterije po bradi. Nagnuo se nad umivaonikom, samo nekoliko centimetara od ogledala, napregnuto zuri u svoj odraz i strahovito se mršti. U tome nema ničeg čudnog, ako se izuzme gde se nalazi - i činjenice da je potpuno nag.

Blagi bože, ne da je lep!

Nesvestan toga da ga gledam, stoji nehajno, udova otmenih, opuštenih, gotovo klasičnih. Telo mu je mišićavo i kompaktno, bez grama viška, a grudi mu ukrašava krasan mali splet tamnih malja.

Prelazim pogledom s jedne telesne divote na drugu, gotovo bolno izbegavajući mesto koje zaista želim da vidim. Ali na kraju, naravno, popuštam. Kita mu je jednako lepa kao i ostatak tela. Visi meka i neuzbuđena, ali i dalje zadivljujuća. Teško mu se zaljuljala uz butinu kad je uzmakao jedan korak i sklonio brijač.

Morala sam da se priljubim uz okrečen zid kako se ne bih nagla i možda odala svoje prisustvo. Osećam se kao Nemezis, posmatram predmet svojih fantazija i snagom volje ne dozvoljavam zamišljenom

prizoru da ispari. Ali stvarna golotinja Danijela Brustera daleko nadmašuje sva sanjarenja kojima sam se prepuštala otkako je došao ovamo. Srce mi mahnito lupa i delom se pribojavam da će Danijel, čak i ako se nikad više ne pomerim ili ne udahnem, čuti strahovito tutnjanje u mojim grudima.

Tiho je uzdahnuo pa pustio vodu i počeo da radi ono što bi moja draga mama opisala kao „kupanje na parče“. Prešao je nasapunanom frotirskom tkaninom preko ruku, ramena i grudi pa isprao tkaninu i uklonio sve tragove sapunice.

Zatim je ponovo nasapunao tkaninu i prineo je genitalijama. Isprva se samo prao. Ali posle nekoliko trenutaka sve se promenilo, neminovno - kako mi se čini. Pod pokretima frotira, penis mu se izdužio i zadebljao pa podigao. Danijel je prostenjao, bacio tkaninu u vodu i valjano ga obuhvatio šakom. Glatka, sveže obrijana brada mu se napela dok je prstima povlačio kitu, gurao je i vukao u dugim potezima, povlačio sve crveniju kožu preko tvrdog jezgra punog krvi koje nastavlja da se nadima.

Izgleda neverovatno kad je potpuno uspravan, veličanstveno ispunjava obećanje koje sam juče osetila kad sam ga dotakla preko farmerki.

Diše duboko, isprekidano, lepe grudi mu se nadimaju kako sve više uživa. Slobodnom rukom se uhvatio za umivaonik i nagnuo, naslonivši čelo na ogledalo. Vidim da pomera usne, ali zbog svog ustutnjalog srca ne čujem šta govori.

Telo mu je kao savršen motor i on ga pumpa, priprema. Nečujno sam izgovorila zahvalnicu kad je raširio noge radi bolje ravnoteže, čime mi je pružio bolji pogled na erekciju. Gore-dole, gore-dole, nemilosrdan je prema svom telu. Trlja čelo uz ogledalo dok steže butine u ritmu s onanisanjem.

Pitam se koliko još može. Ja zasigurno ne mogu još dugo. Ne ako ne podignem suknju i gurnem ruku u gaćice kako bih se trljanjem kliče pridružila njegovom obredu stenjanja. Pica mi se raširila i ovlažila, kao da želi dobrodošlicu divnom muškom organu udaljenom samo nekoliko koraka. Uхватила sam se za međunožje, čvrsto ga obujmila preko suknje i taman sam htela da posegnem za rubom kad je Danijel isprekidano zaječao... i svršio.

Seme je pokuljalo iz njega, izletelo iz vrha u snažnim sitnim mlazevima koji su isprskali porcelanski umivaonik i slili se niz njega poput tečnih bisera. I dalje svršava, kao da je apstinirao nedeljama, možda i mesecima, i tek sad se oslobodio. Lice mu izgleda napaćeno ali božanstveno, a glas mu zvuči očajnički dok nesuvislo psuje i reži.

Ne znam šta da mislim ili radim. Jedva da *mogu* da mislim. Zblanuta sam, gromom pogođena, obnevidela.

Ovo je nešto najerotičnije što sam ikad videla, toliko savršeno i prisno da ošamućuje.

Previše je. Vrti mi se u glavi. Uzmakla sam što sam brže mogla, pazeći da ne ispustim ni zvuk. Ali spotakla sam se i zaškripala cipelom kad sam zamakla za ugao. Škripa je zazvučala gromoglasno, odjeknula po celom podrumu, iako je zapravo tiha. Okrenula sam se i pojurila stepenicama, natrag u normalan svet, ali ne pre nego što mi se jedna slika urezala u glavu: kako Danijel podiže pogled, okreće se, prati zvuk.

Je l' me video? Potrčala sam stepenicama, zaboravivši na šunjanje. Moram da se vratim u biblioteku što je pre moguće. Izjurila sam na vrata i umalo nisam naletela na Trejsi, kojoj su ruke pune beletristike.

„Jesi li dobro?“ Razrogačila se kad sam se zadihano ukopala pred njom. Nisam ostala bez daha od trčanja, već zbog onoga što sam videla.

„Jesam... pa, nisam. Izgleda da sam malo klaustrofobična“, bubnula sam. Trejsi se zabrinuto namrštila. „Uglavnom sam dobro tamo dole, ali toplije je nego inače.“ Zamahala sam pred licem i to ne samo zbog glume. Mora da sam jarkoružičasta i ubeđena sam da su mi uši crvenije nego što su Danijelu ikad bile. Zateturala sam se kad sam se setila njegovog penisa, takođe ružičastog.

„Slušaj, što ne bi otišla pet minuta u sobu za osoblje?“ Prebacila je sve knjige u jednu ruku i potapšala moju. „Držaću pult na oku. Niko neće primetiti.“

Trejsi je dobra dušica i prihvatila sam njenu ponudu. Ali nisam požurila prema sobi za osoblje. Uletela sam u ženski toalet i zaključala se u najbližu kabinu, onu za invalide. Srušila sam se na spuštenu dasku i shvatila da još teško dišem.

Je li me video? Marim li trenutno i ako jeste? Želim samo da se dovedem do orgazma, da se oslobodim napetosti, da svršim kao on. Podigla sam suknju i gurnula ruku u gaće. Bez finesa. Bez polaganog napredovanja. Ovo je očajanje. Mora li Nemezis ovako hitno da se zadovolji kad me gleda u biblioteci?

Ne treba mi mnogo. Trljam grubo, nasumično, klizim po velikoj svilenkastoj bari dok mi kroz glavu prolaze bleštavi prizori. Danijelova ruka na kiti. Njegov namršteni profil od koga srce staje. Sperma, prska, prska, prska.

Okrenula sam glavu u stranu i vrat mi se izvio kad sam svršila, jašući na snažnim, kidajućim grčevima.

Posle toga sam se osetila kao isceđena krpa i dugo mi je trebalo da se priberem. I da se dovedem u red. Bezuspešno sam trljala prepone vlažnim toalet-papirom, pokušavajući da se oslobodim prepoznatljivog mirisa uzbuđenja. Ali to me je samo ponovo napalilo i još jednom sam snažno, grubo, s krivicom i ne sasvim zadovoljavajuće svršila, grizući usnu i odjednom poželevši da nisam ni silazila u podrum.

Prošlo je neko vreme dok se nisam vratila u odeljenje za iznajmljivanje knjiga. Trejsi me je spopala da proverim jesam li dobro.

„Sad je sve u redu“, slagala sam. „Samo mi je bilo potrebno malo vode i svežeg vazduha. Ume da bude veoma zagušljivo u onoj paklenoj rupi.“

„Mislila sam da ti se sviđa tamo.“ Trejsi se lukavo osmehnula. „Da uživaš u pogledu?“

Opšte je poznato da se ložim na profesora Zgodnišu, kao i gotovo sve bibliotekarke. Pa čak i jedan bibliotekar.

„Uglavnom uživam, ali nije bio tamo.“ Još laži. „Možda mi je pozlilo od razočaranja.“

Časkale smo još nekoliko trenutaka i onda sam videla kako pomalo nesiguran stariji gospodin prilazi pultu s informacijama. Dužnost zove. Usledilo je nesporazum uobičajen za biblioteke. Glasom koji je podrhtavao, zamolio me je da ga uputim prema knjigama o „rastu karanfila“. Ili je bar tako zvučalo. Ali kad sam ga odvela do dobro opremljenog odeljka o baštovanstvu i pronašla *Uzgoj karanfila* Redžinalda Blera, penzioner me je pogledao s nerazumevanjem i zburnjeno zatreptao. Ni meni nije bilo najjasnije šta se dešava sve

dok se, posle pomnijeg ispitivanja, nije ispostavilo da ga zapravo zanima „reinkarnacija“. Police s misticizmom i spiritualizmom sadrže upravo ono što on traži, a iskreno me je dirnuo preteranim i prilično slatkim zahvaljivanjem. To skretanje pažnje mi je dobro došlo i osetila sam profesionalno zadovoljstvo dok smo se vraćali prema odeljenju za izdavanje s hrpom knjiga. Rekla sam mu da uvek može da se obrati nekome ako ne može da nađe tačno ono što traži u tom odeljenju.

Ali bibliotekarsko zadovoljstvo odmah je iščilelo i smenila su ga svakojaka tinjanja kad sam ugledala Danijela Brustera kako čeka ispred kutije za primedbe.

Iako mi se slika nagog Danijela koji onaniše verovatno zauvek urezala u mozak, odeveni Danijel je i dalje praznik za oči. Pogotovo pošto se obukao za neki svečani događaj. Nema tvida i džinsa, smenili su ih veoma otmeno tamnoplavo odelo, košulja i kravata u raznim nijansama tamnoplave. Donekle je ukrotio neposlušnu crnu kosu i nosi aktovku i mantil makintoš preko ruke. Sad njegovo doterivanje u podrumu ima smisla, ako se izuzme runda igranja sa sobom.

Izgleda da čeka nekoga. Okrenuo se prema meni i tamne oči mu se ozariše - kao da mene čeka. Lice mi je buknuo. Video me je! Znao je da ga posmatram! A ipak mu je lice pribrano, srdačno i samouvereno. Ništa u njegovom izrazu ne odaje da zna kako sam ga posmatrala. Izgleda potpuno neuznemireno bilo čime što se desilo danas. Ili čak juče.

„Zdravo, Gvendolin. Veoma lepo izgledaš danas. Sviđa mi se kad tako pustiš kosu.“

Laskanja? Pristojno ćaskanje? Šta se dešava? Čak i ako nije video da ga posmatram, zbog jučerašnje farse bi ovaj naizgled opušteni susret trebalo da bude bar malo neprijatan.

„Hvala... Htela sam da probam nešto novo.“ Umalo nisam zaboravila da sam se jutros odlučila za drugačiju frizuru, još jedan jadni trik ne bih li ostavila utisak na Nemezisa ili Danijela. I dalje je pričvršćena pozadi, ali punđa je niža, nije na sredini i labavija je. Ostavila sam i nekoliko pramenova oko lica. Htela sam malo izazovnije frizuru radi kontrasta sa strogom bluzom i suknjom.

Pocrvenela sam iz sasvim nedužnog razloga, zbog jednostavnog ženskog zadovoljstva što mi se neko učtivo divi. Ah sekunde prolaze i shvatam da moram da kažem nešto.

„I ti izgledaš veoma otmeno, profesore Brusteru. Izlaziš?”

Njegov iznenadni osmeh je divan i na svoj način gotovo podjednako uzbudljiv kao i nago telo. Nagonski je dotakao kosu kao da nije navikao da bude toliko skockan. Čak i na televiziji uglavnom izgleda prilično nehajno.

„Govoriću na jednom skupu. Čekam taksi.” Zagledao se u vrhove lakovanih cipela pa podigao glavu. Tad sam shvatila da je još nešto drugačije. Danas ne nosi naočare.

„Šta ti se desilo s naočarima? Zar ti nisu potrebne dok radiš?”

Neobičan, gotovo ljutit izraz prelete mu licem, a usne se izviše. Šta li sam rekla?

„Bojim se da su mi potrebne manje-više stalno.” Glas mu zvuči čudno, ravno. „Ali stavio sam sočiva. Bolje je od starog imidža, stvarno.” Grč u usnama mu je popustio i osmehnuo mi se, kao da se postideo zbog sopstvene taštine.

Šta bi, kog đavola, rekao da zna kako sam ga videla golog? Sad sam uverena da ne zna.

Osmeh mu je postao širi i slegnuo je ramenima.

„Slušaj, žao mi je zbog onoga juče. Bio sam nagao i previše uštogljen. Nije trebalo da budem takav prema tebi.” Glas mu je prešao u šapat, prilično uzbudljiv. Svi živci koje sam smirila u toaletu ponovo su zatreperili. „Poljubac je bio divan. Zaista sam uživao.”

Oči mu blistaju iza nevidljivih sočiva.

Uspela sam samo da promrsim: „I ja”.

Pogled mu je toliko prodoran da mi se umalo nije zavrtelo, a u njegovim dubinama promiču čudne poruke. Je li ipak on? Je li on Nemezis? Zatekla sam sebe kako se to ponovo pitam i osetila blagi lepet straha u grudima pri pomisli da može biti toliko pametan, nastran i tako prokleta dobar glumac.

Pogledao je na sat. „Taksi će stići svakog časa i dugo ću se zadržati. Ali možda bismo sutra mogli na kafu? Ili na piće? Ili ručak?”

Au, je l' me to profesor Zgodniša zove na sastanak?

„Kul, to bi bilo lepo.” Ne zvuči toliko oduševljeno, Gven.

„I, pre nego što zaboravim, stvarno sam mislio ono što sam rekao u vezi s onim pismima. Moraš biti obazriva. Ako dobiješ još neku poruku ili se zabrineš, pozovi me, hoćeš li?“ Izvadio je strogu belu posetnicu sa svojim podacima.

„Hvala, ali ne brinem. Ne stvarno. Mislim da je prilično bezazlen.“

„Jesi li sigurna? Ne bih voleo da uradiš nešto nesmotreno.“ Spustio je glas i izgledalo je kao da će reći još nešto, kad se iz dvorišta čula sirena. „To je moj taxi. Vreme je da krenem. Vidimo se sutra.“ Dotakao me je po ruci i oprljio me prstima preko bluze. „Ne zaboravi, budi obazriva. Često su mirni i naizgled bezazleni tipovi najopasniji.“

Okrenuo se i otišao. Ali osvrnuo se pre nego što je došao do ulaznih vrata. Je li mi to namignuo? Svakako da nije... Mora da umišljam.

4. Uspostavljanje veze

Je li mi namignuo ili nije? A ako jeste, šta je to značilo? Da priznaje da je zvučao pomalo pompezno? Da zna kako sam ga videla dole, golog kako se zadovoljava? Da je on zapravo Nemezis i da je svestan toga da sumnjam na njega?

Možda je sve navedeno ili ništa od toga. Možda samo umišljam. Izgleda da mi je to uobičajeno stanje u poslednje vreme. Ali moram da saznam više o profesoru Danijelu Brusteru ako ću izaći s njim, bilo ozbiljno ili samo drugarski, s jednostranom politikom nediranja međunožja.

Ponovo sam u krevetu. Kasno je. Ne mogu da zaspim. Zato sam uključila pouzdan laptop da malo guglam. Iznenadujuće za nekoga ko je često na televiziji, Danijel nema lični veb-sajt. Samo stranicu na sajtu univerziteta, gde je uzeo slobodnu godinu radi usavršavanja, ali i tu su samo kratka biografija, kontakt podaci i zadržavajući spisak kvalifikacija i zasluga.

Ali nešto niže na prvoj stranici rezultata, našla sam nešto zanimljivo: fan stranicu za njegove obožavateljke! Natočila sam sebi još jednu čašu vina i otvorila stranicu.

Unutra je riznica fotografija, uglavnom zaustavljenih kadrova iz njegove tri televizijske serije. A ko god da je administrator stranice, svakako je čarobnjak za softver zato što na većini snimaka više liči na muškarca s postera nego na profesora. Ovde mu je košulja malo raskopčana, a onde se vidi nagoveštaj zavodljivih tamnih malja na grudima. Ovde su mu rukavi zavrnuti i vide se mišićave ruke. A tamo nosi bermude, jupi! A ovde stoji s jednom nogom na nagomilanim blokovima neke istorijske razvaline i vidi se kako su mu otmene pantalone razvučene preko paketa.

Otpivši gutljaj brijer iz supermarketa, zapitala sam se pretvaram li se u alkoholičarku jer pijem drugu noć zaredom. Kako li bi očarane devojke koje su napravile ovaj sajt reagovale kad bi videle ono što sam ja danas videla? Verovatno bi se na mestu istopile od ekstaze. Ni ja nisam bila daleko od toga i ponovo se topim pri samoj pomisli na to. Pokušala sam da izbacim tu sliku iz glave i počela da otvaram druge stranice na sajtu. Uskoro sam se ponovo osetila kao

perverznojak i voajer. Odakle li su iskopale sve te lične podatke o njemu? Ima li iko tajne u današnje vreme?

Kakva sam licemerka. Ovo su upravo oni lični podaci koje tražim. Sudeći po stranici „istorija zabavljanja“, Danijel trenutno nema devojku. Jače je od mene te sam proverila kad je taj podatak poslednji put ažuriran - pre samo nekoliko nedelja. Ne verujem da bi nešto stvarno moglo da se desi među nama tako da to nije razlog da odahnem... ali upravo sam to uradila.

Ali imao je prilično živopisan niz veza. Mnogo lepih i poznatih žena podleglo je njegovom šarmu, a najistaknutija je Larena Palmer, pripadnica visokog društva. Živeli su zajedno nekoliko godina i trebalo je da se venčaju. Zapitala sam se koliko je patio kad ga je ostavila zbog sina jednog vojvode i postala članica zemljoposedničkog plemstva? Grozna kučka! Kako je mogla?

Je li ga to sažaljevam? Pomislila sam na sopstveni propali brak. Bilo mi je drago kad sam se razvela jer je moj bivši odmah posle medenog meseca usvojio gadnu naviku da veruje kako je uvek u pravu i stalno mi govori šta da radim. Ali i dalje osećam žaoku što sam omanula u nečemu što mi je svojevremeno mnogo značilo. Namrštena, mada ne znam da li zbog moje ili Danijelove istorije zabavljanja, okrenula sam se od monitora i napunila čašu. Sutra nema alkohola, obećavam.

Pokazalo se i da je porodično poreklo zanimljivo. Majka mu je bila briljantna naučnica, lučonoša u svojoj oblasti kao i njen sin u svojoj. Ali digla je ruke od svega, odrekla se karijere da bi se brinula o Danijelovom ocu kad je oboleo od hronične bolesti. Jedna fotografija s Danijelom mnogo otkriva. Izraz joj je tužan i izgubljen, iako pokušava da se osmehne. A Danijelov izraz odražava njen, kao da razume gorčinu njene žrtve.

On ima probleme. Događaji iz njegovog života ostavili su ožiljke. Takvi ljudi rade čudne stvari. Ali jesu li toliko čudni da šalju tajna, kitnjasta erotska pisma ženama koje jedva poznaju i onda se prave blesavi?

Vratila sam se na univerzitetski sajt i kliknula na link za mejl. Je li ga i dalje proverava? Hoće li odgovoriti ako mu pošaljem mejl? Otvorio se *Tanderberd* i odmah sam zatvorila prozor za novu poruku. Ne, neću mu poslati mejl.

To je preopasno jer onlajn imam gadnu naviku da kažem mnogo više nego što narneravam.

Vinska čaša me doziva, kao i čudni blagi dašak straha pomešanog s uzbuđenjem. Kliknula sam na polje „proveri poštu“. Nekoliko spam poruka, letak od *Amazona* i onda...

„Nemesis vam je poslao poruku.“

Samo stoji tamo, gotovo pulsira na ekranu. Osetila sam vrelinu pa hladnoću, načas se prestravila dok sam se pitala kako me je pronašao. A onda sam shvatila da je poruka stigla preko društvene mreže na kojoj sam otvorila nalog pre mesec-dva i odustala. Ako je Nemesis toliko opčinjen mnome da mi ostavlja erotsko-ljubavne poruke u kutiji za primedbe u biblioteci, onda je normalno i da me potraži na *Majspejsu* i *Fejsbuku*, zar ne?

Možda bi samo trebalo da obrišem poruku. Bilo bi sigurnije. Čak i ako Danijel i Nemesis *jesu* ista osoba, previše ću zaglibiti ako stupim u direktnu vezu s njegovom „mračnom“ stranom. Zaista previše.

Otvorila sam mejl i kliknula na link zato što sam zrela za ludnicu i previše znatiželjna da odolim. Našla sam se u centru za poruke društvene mreže i zagledala se u link u kome piše „Zdravo, Gvendolin“. Pored toga je sličica pera za pisanje. Staro sredstvo za pisanje za istoričara koji krišom piše pisma?

Vidi se oznaka da je trenutno onlajn. Još mogu da se povučem. Ne moram ni da otvorim link. Mogu da čekiram polje pored njega i kliknem „izbriši“... zar ne?

Govoreći sebi: „Ne, ne, ne!“ otvorila sam poruku. Pripremvši se za još sentimentalnih reči, skrenula sam pogled s ekrana. Ali kad sam ga ponovo pogledala, videla sam samo dugme za pokretanje instant mesindžera i imejl adresu N3M3sis koju već znam.

Osećam se kao da u grlu imam vrtlog koji se mahnito okreće. Ne mogu, prosto ne mogu da „pričam“ s njim u realnom vremenu. To je *stvarno* previše i to prebrzo. Pa, za mene... On verovatno umire za tim!

Otvorila sam link za mejl i *Tanderberd* je ponovo oživeo - otvorena je nova poruka s „njim“ kao sagovornikom.

Ćao, otkucala sam pa ponovo posegnula za vinom dok sam buljila u beli prostor otvorenog prozora za ćaskanje. Otpila sam nekoliko gutljaja, namerno držeći ruke dalje od tastature i tačpeda. I dalje

moгу da se povučem. Ali čaša mi je prazna i, duboko uzdahnuvši, kliknula sam „pošalji“. Prekasno sam shvatila da sam je poslala s lične mejl adrese tako da će *znati* da je poruka od mene. Da sam imala pola mozga, upotrebila bih anonimniji *Hotmejl* ili *Gugl*. Glupo! Glupo! Glupo! Dođe mi da zatvorim laptop uz tresak i nikad više ne otvorim prokletinju. Sad sam uprskala.

Ustreptalog srca, gurnula sam laptop u stranu, skočila s kreveta i otrčala u kupatilo. Prava sam kukavica. Čučnula sam nad šoljom, piškila, obrisala se - i odmah osetila jaku žaoku zadovoljstva. Iz mene curi od uzbuđenja. Kako se to desilo, dođavola? Nisam ni bila svesna toga. Pomislila sam da preduzmem nešto, ali osećam da me kompjuter čeka. Kao da je Nemezis u sobi i lupka prstima, nestrpljiv zbog mog kukavičluka.

Kad sam se vratila, otkrila sam da je *Tanderberd* automatski proverio poštu i da imam odgovor. Jedva se usuđujem da ga otvorim, ali kad sam to učinila, ponovo sam videla link za ćaskanje i reči:

Bojiš li se da „pričaš“ ?

Kako ne bih sebi dala priliku da se pokolebam, otkucala sam „ne“ i otvorila softver za ćaskanje u prozoru preko celog ekrana.

Tu je ponovo ikona s perom za pisanje kao i moja ikona, veoma nemaštovita slika knjige pored moje titule „bibliotekarka“.

Kursor trepće i trepće. Da se nije uplašio? Počela sam da kucam.

BIBLIOTEKARKA: Jesi li tu?

I dalje nema odgovora pa sam natočila još vina. Očigledno je jak samo na rečima ali ne i na delu. Ipak ne verujem da su Nemezis i Danijel isti čovek. Profesor Zgodniša je mnogo toga, ali ne liči na kukavicu.

Utom je ikona zatreperila... i eto odgovora.

NEMEZIS: Zdravo, Gvendolin. Veoma mi je drago što konačno razgovaramo. Tako sam dugo čekao na ovaj trenutak.

Je li to trag? Je li on stalni posetilac koji je mesecima fantazirao o meni i tek se nedavno odvažio da prinese nalivpero papiru i prste tasterima? E *to* je stvarno zastrašujuće.

BIBLIOTEKARKA: Koliko dugo?

NEMEZIS: Otkako sam te prvi put video, slatka devojko. Otkako sam te prvi put video i kurac mi se digao pri pogledu na tvoje divno

telo.

BIBLIOTEKARKA: Stvarno? A kad je to bilo?

Još jedna mučna pauza. Shvatila sam da zadržavam dah. Duboko sam udahnula, osetivši se vrtoglavo, dezorijentisano i nestvarno.

NEMEZIS: E time bih se odao. Recimo samo dovoljno dugo da postanem potpuno opčinjen tobom. Pauza.

NEMEZIS: Dovoljno dugo da ne mogu da izbrojim noći kad sam se uspavao onanisanjem dok sam maštao o tebi... nagoj... pored sebe.

Au, evo idemo.

NEMEZIS: Ili bi možda trebalo da kažem, nagoj ispod mene?

Čim su se reči pojavile na ekranu, poželela sam to. Predugo se igram sama sa sobom ili vibratorom, predugo sam bez pravog seksa. Seks s bivšim mužem nije bio poseban, mada nije bio ni sasvim loš i devojka to može da nadoknadi fantazijama. Ali sad se osećam kao da me je munja ošinula. Shvatila sam da je Nemezis umnogome ono o čemu sam fantazirala sve vreme dok sam se seksala s bivšim mužem: tamnokosi, tajanstveni ljubavnik bez lica koji može da bude stvaran ali i ne mora. Odjednom mi nije važno *ko* je on. Uspostavljam vezu sa fantazijom, ne sa stvarnošću.

Osmehnula sam se, spremna za uživanje. Sav strah, ili bar veći deo, iščileo je pred sve većim uzbuđenjem, kako psihičkim tako i fizičkim.

BIBLIOTEKARKA: I, ko si ti, Nemezise? Bojiš li se da mi kažeš?

Još jedna pauza, ali nekako znam da se i on osmehuje. Pored napaljenosti, oseća isti izazov kao i ja.

NEMEZIS: Ne bojim se... samo ne želim da tako brzo prekinem igru.

Sad je moj red da ga pustim da čeka. Treba li da navalim ili da se povučem? Da idem na sve ili da budem obazriva? Grudi me stežu kao da me je udarila blaga kap. Šakom sam pritisla grudnu kost kao da ću time smiriti srce.

BIBLIOTEKARKA: Pošteno. Ali jesam li te danas videla u biblioteci? Jesi li ti mene video?

Dovoljno je neodređeno. Čudo od uzdržavanja s obzirom na to da mi se po glavi vrti pitanje „Jesi li ti Danijel Bruster?”

NEMEZIS: Videla si me. Video sam te. Izgledala si veličanstveno. Otmeno. Ikona negovanog, profesionalnog oličenja seksa. Hteo sam

da se bacim na pod, da ti kleknem pred nogama, da ti podignem suknju i protrljam lice uz rub tvojih čarapa dok udišem tvoj parfem i miris tvoje pičke.

Ako tako nastavi, moći ću i sama da osetim taj miris. U stvari, već mogu. Ponovo curim i izlivam se, sva sam vlažna i svilenkasta. Volela bih da je on ovde, ko god da je. Ponovo vidim sliku čoveka s maskom. Tajanstvenog i pretećeg. Zavodljivog.

Njegov opis klečanja preda mnom samo je varka. On je sve samo ne potčinjen.

BIBLIOTEKARKA: Hoćeš da me obožavaš?

Kako kursor trepće, zamišljam tamnu priliku koja se podiže na noge i nadvija nada mnom. U mojoj glavi je obučen u crno, a veći deo lica pokriva mu kožna maska koja me podseća na dželatovu kukuljicu i jednako preteča.

NEMEZIS: Ponekad...

O, kakvo bogatstvo obećanja u toj jednoj reči. Glava mi je puna slika iz „zabranjenih“ knjiga i fotografija i zamišljenih scena iz erotskih priča koje sam čitala. Nemezis se svakako pokazao dostojan svoje preteče titule, iako je u mitologiji Nemeza bila osvetoljubiva boginja. Deluje ratoborno, dominantno, željan neke odmazde mada ne znam za šta. Možda za sve ono fantaziranje. Izgleda da sam varala muža jer u krevetu nisam razmišljala o njemu.

BIBLIOTEKARKA: A šta inače želiš da mi radiš?

NEMEZIS: Želim da me slušaš... da mi dozvoliš da te podučavam i proširim vidike tvog iskustva i seksualnosti.

Pogodak!

BIBLIOTEKARKA: Zašto bih to želela? Šta ako mi se dopadaju moji vidici takvi kakvi su? Šta ako znam više nego što misliš da znam?

NEMEZIS: Mislim da ćemo, kad počnemo, oboje otkriti kako ima još mnogo, mnogo toga da se nauči. Uživaj trenutno, zar ne?

Pauza.

NEMEZIS: I naterao sam te da me poslušajš time što sam te naveo na ovaj razgovor. A mogu da se kladim daje sve ovo u potpunoj suprotnosti s tvojim zdravim razumom mirne bibliotekarke.

BIBLIOTEKARKA: Ko kaže da sam mirna? Možda ludujem, imam desetine mladića i ubijam se od seksa.

Koliko li stvarno zna o meni? Je li me špijunirao izvan biblioteke? Je li *pravi* progonitelj?

NEMEZIS: Pa u tom slučaju se nadam da te desetine muškaraca shvataju koliko su srećne. Hoćeš li me slušati?

Tresem se. Boli me. Nisam se nikad ovoliko uzбудila. Bradavice su mi toliko čvrste i nabrekle da me gotovo bole, a donji deo pidžame mi je moker maltene kao da sam se upiščila.

NEMEZIS: Hoćeš li me slušati?

Ponovljeno pitanje me podseća da se kolebam. Ostaci onoga što je ljupko nazvao mojim zdravim razumom polako se tope, spremni da se raspale. Ali ne popuštam tako lako. Ceo život prkosa ne može iščileti za samo jedno onlajn ćaskanje.

BIBLIOTEKARKA: Da... ali kako ćeš znati? Ako mi sad kažeš da uradim nešto, kako ćeš znati jesam li to uradila? Nemam veb-kameru.

Srećom, to je istina. Sve ovo bi se raspršilo kad bih ga videla, kao i on mene. Uzbudljivo je zbog anonimnosti - ili pretvaranja da je anonimno ako on *jeste* Danijel.

NEMEZIS: Poverenje, draga moja. Zadovoljiću se poverenjem. Zbog čega ćeš se ti obavezati da *ne* varaš.

Načas sam zažmurila i učinilo mi se da sam videla njegove oči, uokvirene onom maskom. Tamne su, blistave i razigrane. Poželela sam da umem da crtam kako bih ovekovečila njihovu opasnu lepotu.

BIBLIOTEKARKA: Nisam varalica.

Ah, ali jesam varalica. Kao i lažljivica ako se uzmu u obzir sve one fantazije kojima sam varala muža.

NEMEZIS: Verujem ti. A sad, šta imaš na sebi?

Skupila sam usne. Stara, prastara fora telefonskog i sajber seksa. Umalo se nisam razočarala u njega. Ali ne sasvim. Treba li da slažem? Toliko sam se uzбудila i unervozila da samo što ne eksplodiram. Pretvorila sam se u istopljeni tofu što vri na šporetu, a među nogama gotovo doslovno ključam. Odlučujem se za kompromis. Reći ću istinu, ali prožetu s malo neistine. Na kraju krajeva, on meni nije otkrio skoro ništa.

BIBLIOTEKARKA: Svilenu pidžamu... crvenu. Veoma usku.

Zapravo je od češljanog pamuka na plave i bele pruge.

NEMEZIS: Ah, tajna zavodnica... voli svilu i saten... Bio sam u pravu kad sam zamišljao egzotiku ispod tvoje pristojne odeće u biblioteci. Zbog tebe mi je otvrdnuo, mnogo mi je otvrdnuo... ali pretpostavljam da to već znaš, zar ne?

Aha, znači ipak ne čita misli niti je telepata kao što sam se pribojavala. Imam malu prednost nad njim, žeton za kockanje. *Oboje se izmotavamo jedno s drugim. I to mi se sviđa.*

BIBLIOTEKARKA: Pa, nadala sam se da ti je tvrd. U protivnom, ovo i ne bi imalo smisla, zar ne? Kratka tišina.

NEMEZIS: Mogli bismo da budemo samo drugari... Dodao je smeška.

BIBLIOTEKARKA: Ali s povlasticama?

NEMEZIS: Ha-ha. Naravno... jesi li vlažna? Bila sam blizu zadovoljenja maltene pre nego što smo počeli.

BIBLIOTEKARKA: Jesam.

NEMEZIS: O mljac! Mislio sam da jesi. Kaži mi, koliko si mokra. Je li ti curi svuda po pidžami? Je li ti slasni med curi u razdeljak između guzova?

Zaječala sam. Jače je od mene. Sok teče iz mene. Curi mi iz pice, kao nektar iz cveta, preliva se i sakuplja. Promeškoljila sam se i pomerila laptop na krilu, a mlazić mi je skliznuo u prevoj između kraja butine i guze. Nisam nikad toliko ovlažila.

BIBLIOTEKARKA: Veoma sam vlažna. Imam veliku vlažnu mrlju na pidžami. Osećam kako mi curi niz butine.

Oklevala sam samo delić sekunde.

BIBLIOTEKARKA: Je li ti sad još tvrdi?

U glavi sam čula tih, veoma muževan smeh. Usne ispod zamišljene kožne maske izvile su se u osmeh koji je delom žestok a delom preteći.

NEMEZIS: Naravno da jeste. Znaš da jeste. Ali brzaš, gospođice seksi bibliotekarko.

To je trebalo da me iznervira, uvredi. Ali nije. Samo sam se još više uzбудila i seksualno ogladnela. Pica mi je nabrekla, otečena, raširena. Željna. Razdvojila sam butine, poželevši da odgurnem laptop u stranu i telepatski komuniciram s Nemezisom, nesputana elektronskim spravama i tehnologijom.

Volela bih da je ovde kako bi mogao da se nagne i dotakne mi kliču.

BIBLIOTEKARKA: A ti? Kakva ti je kita? Je l' velika?

Čini mi se da mu mogu reći šta god poželim, a istovremeno mi se sviđa osećaj da sam pod njegovom vlašću. Kao da mi se ličnost cepa nadvoje i vrti mi se u glavi od pomisli da sam istovremeno stvarna devojka i ona iz fantazije.

NEMEZIS: I dalje me izazivaš, Gvendolin. Ti si veoma smela i podsticajna žena. Ako ti opišem svoju kitu, očekivaću da platiš... razumeš li?

Srce mi je ponovo ubrzalo. Pritisla sam međunožje na dušek. Sad natapam pidžamu i posteljinu, ali ne marim.

BIBLIOTEKARKA: Da, shvatam. Tako je pošteno.

NEMEZIS: Dobro onda.

Zastao je i zamislila sam ga kako gleda niz telo, traži reči kojima će ga opisati. Zapitala sam se je li kao većina muškaraca - sklon pristrasnim procenama i preterivanjima kad je reč o njegovom dragocenom alatu.

NEMEZIS: Opisao bih sebe kao „naočitog“. Nije ogroman, ali zadovoljan sam onim što imam i time kako funkcioniše. I sviđa mi se kakav je na dodir kad se diram i mislim o tebi. Takav je sad...

Slika Danijela iz toaleta doplutala mi je pred oči s bolnom jasnoćom pa se nekako pomešala s muškarcem s kožnom maskom. Vidim Danijela s kožnom maskom, nagog na krevetu, kako nemilice onaniše, koprca se na istoj beloj satenskoj posteljini o kojoj je Nemezis naklapao u pismu. A Danijel je više nego naočit.

Ali jedno mi nije jasno. Teško mi je da kucam dok osećam mrveću, gušeću potrebu da se dodirujem. Kako Nemezisu, dođavola, to polazi za rukom?

BIBLIOTEKARKA: Kako možeš istovremeno da kucaš i drkaš?

NEMEZIS: Ha-ha.

BIBLIOTEKARKA: Ne, ozbiljno. Meni je teško pa mora da je i tebi.

NEMEZIS: Možda koristim softver koji radi na glas? Jesi li razmišljala o tome?

BIBLIOTEKARKA: Misliš na VOIP? Na glasovno ćaskanje? Zar to hoćeš?

Kursor trepće li trepće. Odjednom to ne želim. Napetost bi nestala ako bih mu čula glas. Ako je on Danijel ili neko drugi s kim sam razgovarala u biblioteci, prepoznaću glas i ova čudna igra će se

okončati. A neznanje, iako imam svoje sumnje, donekle oslobađa. Znam da Nemezisu mogu reći sve ako ne znam ko je on dok bih se zatvorila kad bih *znala*. Magija bi mogla da ispari i možda ne bih više *želela* da se igram...

NEMEZIS: Možda, jednog dana... ali ne još. Prilično mi se dopadaju ovi zastoji kad ne mogu da se dodirujem. To povećava iščekivanje, zbog čega su dodiri mnogo lepši kad dođe do njih.

Načas umalo nisam prestala da razmišljam o seksu jer sam osetila nagoveštaj nečeg značajnijeg, nečeg dubljeg. Drugačije komunikacije. Sinhronizovanog razmišljanja...

BIBLIOTEKARKA: Da! I ja tako mislim.

NEMEZIS: Dobro je. I mislio sam da ćeš shvatiti. Ali sad je vreme da platiš onu cenu koju sam spomenuo. Nisi zaboravila, zar ne?

BIBLIOTEKARKA: Nisam. Samo napred. Daj sve od sebe.

Ponovo čujem onaj čudni, tihi anonimni smeh u glavi. To i jeste i nije glas, a ipak je toliko stvaran da mi se čini kao da me je perom zagolicao po bolnom klitoris. Pica mi je zatreperila i ponovo sam je spljoštala uz dušek dok sam čekala Nemezisovu „cenu“.

NEMEZIS: Skini donji deo pidžame. Želim da znam da ti je pica gola, da bi mi bila dostupna, da sam s tobom. Sviđa mi se to. Dopada mi se zamisao da mi je stalno na raspolaganju, gotovo dodirljiva. Na dugme.

Ne mogu da dišem. Glava kao da mi je lakša od vazduha. Osećam vrtoglavicu, ali ne pravu, kao da sam popila celu bocu vina ali se nisam napila, već sam samo sanjiva, oslobođena, opijena. Pica mi je snažno zatreptala, prepoznavši gospodara.

NEMEZIS: Gvendolin, jesi li spremna da me slušaš?

BIBLIOTEKARKA: Da, upravo to radim.

NEMEZIS: Dobra devojčica. Tvoja pica pripada meni. Ogoli je za mene.

Jesam zagazila preduboko! Odgurnula sam laptop u stranu i izmigoljila se iz donjeg dela pidžame. Međunožje mi je natopljeno i osećam vlagu na čaršavu ispod sebe. Pica curi za svog gospodara. Pogledala sam paperjastu tanku prugu žućkastosmeđih dlačica pa zažmurila kao da mogu poslati taj prizor Nemezisu kroz etar.

Znam da čeka moj odgovor, ali osećam se drsko i raskalašno. Hoću da se igram. Predeo među mojim nogama je moja igračka koliko i

njegova. Podigla sam kolena i raširila butine kako bih videla više. Ugledala sam blistavo sočno crvenilo, usmine, kliču i unutrašnju raspuklinu preplavljenu sokom.

Evo je! Pogledaj je! Tvoja je, govorim mu u sebi, šireći noge još više. Pošto ne smem da dodirujem njegovo vlasništvo dok mi ne dozvoli, posegnula sam ispod gornjeg dela pidžame i dodirnula bradavice.

Greška. Milovanje grudi samo đavolski utiče na moj klitoris. Nabrekao je, vibrira, pun krvi. Glasno sam zaječala - takav zvuk mislim da nisam nikad ispustila - okrenula se na bok i pogledala ekran.

NEMEZIS: Gvendolin?

Sa silnom nelagodom sam se izvrnula i počela da kucam.

BIBLIOTEKARKA: Izvini. Ja... previše sam se uzбудila. Pica mi je sad gola.

NEMEZIS: Jesi li je dodirivala? Znaš da ti još nisam dozvolio. Razočaraću se ako si preduhitrila moja uputstva.

Zinula sam. Davim se u želji, žudim da svršim, ali poražava me pomisao da razočaram Nemezisa.

BIBLIOTEKARKA: Ne! Nisam dirala picu. Želela sam... boli me koliko to želim... mislim da neću još dugo izdržati... ali *nisam* to uradila.

Telo mi se izvilo samo od sebe, namučeno je što ga zapostavljam. U sebi vrištim za dozvolom dok osećam kako mi se još soka sliva iz raspukline, natapa osetljivo tkivo i curi u brazdu između guzova.

NEMEZIS: Ali nešto si uradila.

Mogla bih se zakleti da me posmatra, ali nemam veb--kameru. Možda me samo poznaje bolje nego što poznajem sebe?

BIBLIOTEKARKA: Igrala sam se bradavicama. To dođe kao druga nagrada.

Osmehnuo se. U mojoj glavi. Vidim samo usne, jake i izvajane, ali pune. Blistavobeke zube. Nepomućena sreća. Vidim nagog muškarca kako mi se nagine nad telom, lepa razbarušena crna kosa pada mi nad butinama i stomakom. To je Danijel, jer je on jedini nagi muškarac koga sam nedavno videla. Usne su mu stisnute.

NEMEZIS: To je možda isto na neki način. Ipak je prekršaj. Možda ću te jednog dana naterati da svršiš bez dodirivanja klitorisa. Igraću

se tvojim bradavicama dok se ne izbezumiš. Dodirivaću ti sve osim pice... a kad budeš poluluda od osujećenosti, dunuću ti na klicu... i tad ćeš svršiti.

Dobro! To je to! Dosta mi je!

Zapravo, nije mi dosta, ni približno. Prinela sam ruku pici i uronila srednji prst. Samo dva gruba pokreta i svršila sam kao brzi voz, načas slepa, glupa i nema, nesposobna da mislim o bilo čemu osim o bleštavom rajju među nogama. Divlje sam se bacakala i bočnom stranom dlana udarila ivicu ekrana. Osetila sam žaoku bola, ali bio je previše dalek da bi mi istinski zasmetao.

Nekoliko sekundi, a možda i nekoliko minuta kasnije, i dalje pokušavam da povratim dah. Grudi mi se podižu kao mehovi, a pica kao da mi je na nekom sasvim drugom mestu. Trudim se da se usredsredim, trepcem prema ekranu. Začudo, nisam ga smrskala u ekstazi i prozor s ćaskanjem optužujući svetli.

NEMEZIS: Šta radiš, Gvendolin?

Poruke se ponavljaju i ponavljaju.

NEMEZIS: Šta radiš, Gvendolin?

NEMEZIS: Šta radiš, Gvendolin?

5. Kazna

Sutradan sam bila mamurna. Ali ne od alkohola. Nisam popila mnogo vina. Ne, posredi je nov fenomen - mamurluk od seksa. Isti pomalo neprijatan, maglovit osećaj krivice kakav uvek imam kad se potpuno odvalim. Zajedno s istim dezorijentisanim, nestvarnim osećajem.

Je li se ono sinoć zaista dogodilo? Deluje mi kao san ili nešto što sam jednim okom gledala na televiziji dok sam tonula u san. Stvarno mi nije jasno kako je to moglo da bude stvarno. Prosto *ne* radim takve stvari.

Ali mora da je stvarno. Ostala je vlažna mrlja na čaršavu po kome sam curila dok sam bila previše uzbuđena da jasno razmišljam. Štaviše, imam prepis ćaskanja. Odštampala sam ga, ali strahovito se unervozim kad pokušam da pročitam. Verovatno se nosim neodređenom mišlju da ga pokažem Danijelu. Ali nisam sasvim sigurna želim li to. Ako zatražim da se izjasni kao Nemezis, igra će se završiti. Pre nego što je stvarno počela. A danas moram da se nosim s kaznom koju mi je odredio kad sam priznala da sam svršila.

NEMEZIS: Svoje glava si, Gvendolin. Sad moraš da platiš.

Promeškolišla sam se na stolici za pultom za informacije. Neprijatno mi je. Ne stvarno neprijatno, ali veoma, veoma čudno. Kazna je glasila da dođem na posao bez gaćica. Pomalo je zastrašujuće - i velika je promaja. A kao za inat, danas je svežije i hladan vetar mi duva oko nižih predela, zbog čega sam neprestano svesna skrivene golotinje.

Mada mi je drago zbog tog skretanja pažnje, drago mi je zbog uzbuđenja. Jutros sam u pošti zatekla nešto nimalo zabavno: još jedno pismo u beskrajnom nizu dopisa od advokata svog bivšeg muža. Još jedan uslov kako bi me prevario u vezi s prodajom naše kuće. Volela bih da sam zadržala bar lepo mišljenje o njemu posle razlaza, ali njegovi nepošteni zahtevi to jebeno otežavaju.

Zbog toga su Danijelova/Nemezisova bezobrazna pisma i izazovi divan dar. Ni u najluđim maštanjima ne bih smislila bolji način da skrenem misli sa svojih muka. Ogromno uzbuđenje. Luda igra. Nadmudrivanje zbog kog se osećam neverovatno živo i napaljeno. Osećam se prijatno ogoljeno i raspoloživo, iako mi je suknja duga do

kolena, smerna i skromna. Kao da su svi muškarci u biblioteci odjednom dobili rendgenski vid i pogledom mi gutaju picu.

Svi muškarci koje danas srećem kao da se donekle mračno osmehuju. Čak i najbezazleniji pozdrav zvuči kao jedva prekrivena dvosmislenost. Mora da sam srela bar deseticu koji bi *mogli* biti Nemezis, iako se do sredine prepodneva glavni osumnjičeni nije pojavio. Mora da je dole u svojoj jazbini, ali prezauzeta sam da bih ga posetila. A kako dan odmiče, postajem sve nervoznija i usplahirenija. Zato što kazna ima dodatnu stavku.

Nije obavezno, ali Nemezis me je izazvao da uradim nešto. Nešto besmisleno. Ludo. Opasno. I mogu me otpustiti ako nešto pođe naopako. Danas moram da *otkrijem* da nemam gaće. Slučajno ili namerno, tek moram da se pokažem nekome.

Pošto je osoblje danas prisutno u punom broju, Trejsi je došla da me odmeni kako bih napravila predah za kafu. Čak mi je i ona uputila čudan, saučesnički pogled.

„Ideš u arhivu?“ Zaškiljila je kad sam nespretno skliznula sa stolice i uzela nekoliko knjiga koje valja vratiti na police u podrumu. „Nemoj da te dečko čeka.“

„Kako to misliš? Nije mi dečko.“

„Profesor Zgodniša... Džozzi ga je videla pre neki dan kad je pošao prema parku nedugo pošto si ti otišla tamo. Očigledno te je pratio. A sinoć je razgovarao s tobom pre nego što je otišao.“

„Pa? To je javni park... a sinoć je samo bio druželjubiv. Ništa više od toga. Volela bih da ima još nešto!“

Zakikotala se. „A primećeno je da u poslednje vreme veoma često nosiš knjige u arhivu.“ Značajno je pogledala hrpu knjiga u mojim rukama.

To je već pomalo zabrinjavajuće. Mora da mi se briga videla na licu.

„O, ne brini, samo Džozzi i ja pratimo ko šta radi. Glavonje ne znaju ništa. Nećemo odati tvoju tajnu ljubavnu vezu.“

„Nema nikakve tajne ljubavne veze!“, prosiktala sam kad se Trejsi smestila na stolicu. O, mora da je mnogo lagodnije sedeti tamo kad *imaš* gaćice. Mada mi je laknulo što gospodin Džonson, glavni bibliotekar, nije primetio ništa. Ne verujem da bi mu se dopalo što sam prekoračila okvire profesionalne saradnje s našim slavnim gostom.

„Kako god ti kažeš“, umilno je odgovorila i ulogovala se na kompjuter. „A sad idi tamo. Tvoj princ te čeka.“

Pogledala sam je s neodobravanjem i žurno se udaljila. Zatvorila sam za sobom vrata glavnog odeljenja i naslonila se na njih, dišući duboko. Samo gaćice nemam, ali kao da mi nedostaju i suknja, bluza, sve. Osećam se kao da mi je pica kazan s proključalim hormonima. Ludim, kunem se da ludim.

Posle nekoliko sekundi, pošla sam stepenicama, pokušavajući da se uverim kako je sve u najboljem redu i kako ću samo odložiti knjige na police. Ali sve vreme se pitam: „Je li tu? Je li tu?“

Samo što nisam pršla kad sam videla slabo osvetljen krug na kraju niza polica. On *jest* tu. Danijel? Nemezis? Obojica?

Polako sam otapkala do kraja dugačkih redova visokih polica s knjigama. Danijelov radni prostor nije jarko osvetljen kao obično i ne čuje se ama baš ništa. Šta radi, kog vraga? Odmah sam ga zamislila kako ponovo onaniše. Izvaljen u staroj direktorskoj stolici koju je odnekud zdirao, otkopčanog šlica, a veličanstvena kita mu se propinje iz pantalona kao debelo crveno koplje stegnuto između prstiju što klize.

Šunjam se, polako napredujem. A onda skrećem iza ugla, ne znajući šta da očekujem, ali nadajući se nečemu sličnom jučerašnjem divnom prizoru.

Zavalio se u stolici, raširenih nogu, zabačene glave. Ne onaniše, ali nosi masku. Nosi prokletu masku!

Zaljuljala sam se i umalo nisam ispustila knjige dok sam pokušavala da prihvatim ono što sam videla. Ali ovaj, nije posredi kožna fetiš maska iz mojih fantazija, već svetloplava s hladnim gelom koju je naslonio na oči kao iz *Američkog psiha*. Drži je obema rukama, koje izgledaju napregnuto, pobelelih zglobova. Izgleda kao da mu je celo telo napregnuto.

„Gvendolin?“

Polako, kao da ga boli, podigao je masku s lica, spustio je u stranu i ustao, donekle nesigurno. Njegove oči, uglavnom tako lepe, crvene su i nadražene. Mahnito je zatrepao dok je zurio prema meni, glave nagnute kao da me ne vidi dobro. Prošao je prstima kroz kosu, razbarušio je kao da masira lobanju pa obujmio potiljak kao da je od stakla.

Šta mu je, dođavola?

Posegnuo je za naočarima na stolu. Kad ih je stavio, kao da se usredsredio i živnuo pa se nesigurno osmehnuo. Dakle, nije Nemezis.

„Jesi li dobro?“ Pitanje je suvišno. Uopšte ne izgleda dobro. Gotovo kao da ne shvata šta radi, pogurao je naočare uz nos i protrljao oči. „Je l' te oči muče?“

„Ne, dobro sam. Sve mi je u redu s očima. Samo sam malo umoran.“

Više je od toga. I budala može videti da je u bolovima. One divne oči ga raskrinkavaju kao lazova. Zabrinut je, možda čak uplašen. Ima senki, mračnih senki u tim smeđim dubinama. „Jesi li siguran?“

„Potpuno. Ne uzrujavaj se“, odgovorio je otresito. Ispravio se i odbacio poslednje znake iscrpljenosti. „Kako si? Ima li novih tajnih pisama?“

Petinu sekunde sam mislila o advokatovom pismu, ali sam tu misao nemilosrdno ugušila. To mi nije bilo teško kad sam videla kako je Danijel izvio usne. Celo lice mu se razvedrilo. Ako postoji išta što čoveku može da skrene misli s njegovih muka, bolova i nedaća - onda je to seks. A to važi i za ubilačke misli o bivšem mužu.

„Pa, pre je prepiska nego pismo“, odgovorila sam, namerno neodređeno kako bih ga zagolicala.

Uputio mi je profesorski pogled koji poručuje „molim te, odgovori malo detaljnije, neposlušna učenice“.

„Onlajn ćaskanje. Sinoć sam ćaskala s Nemezisom.“

„Stvarno?“

Ako je on Nemezis, onda je još pametniji nego što sam mislila. Glas mu je sasvim ravnodušan. Nije ni afektirano nezainteresovan ni pohotno oduševljen. Savršen ton za nekoga ko je blago radoznao, možda pomalo zabrinut, ali sve to posmatra sa strane.

„Hoćeš li da pričaš o tome? Ili to ne bi delila s trećom stranom?“ Skupio je usne. Izgleda blago nadureno. Je li ljubomoran što ga isključujem? Ili samo neverovatno dobro glumi?

„Ma, u redu je. Ništa značajno.“ Zapravo je veoma značajno i luđački želim da to podelim s njim, bez obzira na to je li on Nemezis ih samo manje-više nedužan pasivan posmatrač. Ako on nije Nemezis, reči previše otkrivaju. A ako jeste, pa, onda se sve više

upetljavam s veoma nastranim igračem. Ali sad nema povratka, ni za moje telo ni za um.

„Možeš li da posediš malo?“ Već je prišao zatrpanom stolu i izvukao mi stolicu, još jednu izudarano, s točkićima i punjenjem koje ponegde izviruje.

„Da, imam predah za čaj. Pauze su nam prilično rastegljive. Duguju mi nekoliko sati.“ Što je potpuna besmislica, ali Trejsi će me pokriti. Ona izgleda navija da se smuvam s profesorom Zgodnišom.

„Uvek možeš da kažeš da si mi pomagala u istraživanju.“ Nagnuo se i potražio nešto u torbi, ali mi je pre toga ponovo neupadljivo, neuhvatljivo namignuo. Izvukao je dva mala tetrapaka soka od jabuke, slamčice i veliku kesu čipsa iz torbe.

Au, piknik! Po pravilima, ne bi trebalo da unosimo hranu i piće ni u jedan deo biblioteke osim u sobe za osoblje, ali koga briga? Danijel je ipak počasni gost i zaslužuje malo slobode.

„Ah, hvala!“ Slatki sok od jabuke na jeziku kao da me je opustio. „Da, sinoć je bilo prilično razuzdano. Nisam nikad radila ništa slično. Anonimnost te tera da radiš i govoriš šta god hoćeš... veoma je oslobađajuća.“

„Ali kako te je, zaboga, pronašao? Preko imejl adrese ili...“ Otpio je dugačak gutljaj i zaskakao na slamku kao školarac. Razoružavajuće mi se osmehnuo preko tetrapaka. „Igraš se vatrom, Gvendolin. Trebalo bi da budeš obazrivija.“

Da, i te kako se igram vatrom. I sad se pečem na tihoj vatri.

„Pronašao me je preko *Majspejsa* i poslao mi poruku. Pozvao me da ćaskamo.“

Danijel sleže ramenima i odmahnu glavom kao da ponovo očajava zbog veoma glupe učenice.

„Slušaj, profesore sveznajući, znam da ti to verovatno zvuči vratolomno, ali... *uzbudljivo je!* A da moraš stalno da radiš u ovom gulagu, možda bi i ti poželeo da se upustiš u nešto opasno. Pored toga...“ Kako da objasnim? Usuđujem li se da ga izazovem? Kako da mu kažem da znam da me Nemezis, čak i ako *nije* on, neće povrediti? „Pa, ko god da je Nemezis, ne verujem da želi da mi naudi. On je nastran, ali ipak mi deluje dobrodušno.“ Sad sam ja srknula sok i oboje smo se nasmejali.

„Mada, ne nameravam da govorim ili radim ništa što stvarno ne želim.“

Jasno mi je da Danijel razmišlja o tome. Blago se namrštio, otvorio čips i ponudio me. Odbila sam jer mi se stomak uvezao od čudnog uzbuđenja. Ova jazbina u utrobi biblioteke je čaura nestvarnosti kao i ona u kojoj sam bila sinoć dok sam ćaskala s Nemezisom.

„Kako god ti kažeš...“ Ton mu odiše upadljivom pomirljivošću, kao da misli da sam budala ali neće to da kaže. Možda to stvarno misli, a možda je to odlična predstava vrhunskog glumca.

„Da, kako god ja kažem...“ Gledam ga u oči, pokušavajući da dokučim njegove tajne. Ali nisam otkrila ništa osim nagoveštaja humora duboko u njima, što sam možda i umislila. Posegnula sam u džep i izvadila savijene listove papira. „I evo ga - šta sam kazala.“

Nakrivio je glavu i zaškiljio iza naočara.

„Sačuvala sam prepis ćaskanja. Eto ga. Hoćeš li da pročitaš?“ Šaljivo sam mahnula papirima. „Nije krasnopis na papiru vrhunskog kvaliteta, ali je, pa, prilično uzbudljivo na svoj način.“

Elegantno je ispružio dugačke prste pa zastao. „Ali tu su i tvoje reči... jesi li sigurna da hoćeš da ih pročitam?“ Povukao se nekoliko centimetara.

„Ne smeta mi. Samo izvoli.“

Papiri mi odjednom više nisu u ruci. Raširio ih je. Očigledno nema šanse da se predomislim. Danijel je uključio još nekoliko lampi.

Sledećih nekoliko minuta, u skloništu profesora Zgodniše vazduh je bio pod pritiskom kao u hiperbaričnoj komori. Sedimo u tišini, ako se izuzme povremeno šuškanje papira i neupadljivo pozadinsko zujanje klima-uređaja i cevi. I Danijelovo disanje kao da naglašava brz rast napetosti i želje. Bolno sam svesna činjenice da nemam gaćice i da će prelepi tamnokosi muškarac naspram mene to za nekoliko trenutaka saznati. Kad je načas pogledao u pravcu mojih prepona, umalo se nisam onesvestila.

Konačno je spustio papire i duboko uzdahnuo. Neudobno sedi, a blago podizanje kukova dok je čitao podsetilo me je na njegovu erekciju. Prepone su mu u senci, ali znam da mu se sigurno digao.

Kucnuo je vrhom prsta po mekoj donjoj usni. „Au...“ Nastavio je da se lupka po usni, zavalio se i zagledao u tačku.

Au? I to je sve? Bože, baš skrivaš osećanja, profesore Zgodniša.

„Šta misliš?" Ne znam zašto, ali iznervirala sam se što namerno ne pokazuje zanimanje i ne obazire se na reakciju svog tela. Odlučila sam da ga prodrmam. „Uzbuđuje li te koliko i mene?"

Ha! Pogledao me je i uzvrpoljio se u stolici.

„Pa, da, naravno. To je veoma erotičan scenario. Veoma napet." Tiho je otpuhnuo, stopostotni profesor. „Ali i dalje mislim da hodaš po tankom ledu s tim tipom."

Hodam po tankom ledu? Igram se vatrom? Pa, bar sam ga navela da se koleba između metafora.

„Kako? Verovatno je potpuno bezopasan. Samo laje, ne ujeda. Ako bih ga ikad izazvala, kladim se da bi odjurio pod maminu suknju." Eto ti, svidelo ti se to ili ne, profesore sa cenjenog univerziteta!

„Ne možeš to znati. Rekao je 'jednog dana', zar ne? Mislim da svakako namerava da se sastane s tobom i da te, ovaj, pojebe."

Oho, rekao je „pojebe". To zvuči veoma egzotično iz njegovih usta, tako odudara od njega. Zamišljam kako reži dok radi to što je upravo rekao, kako psuje dok ore brazdu među mojim nogama.

Toliko ga želim. Njega i Nemezisa. Čak i ako *nisu* isti čovek. Osećanja su mi toliko nastrana da me plaše.

„I to je loše?" Uprkos mojim sumnjama, izgleda da patološki ne mogu da se uzdržim od pokušaja da ga izazovem.

Izbegava da me pogleda, igra se kosom, uvija pramen oko prsta na način koji me tera da pomislim na te prste oko nečeg drugog.

„I dalje mislim da bi mogao biti opasan."

„Kao i ja."

Podigao je pogled. „Ne sumnjam u to, Gvendolin. Ne sumnjam. Mislim da si uistinu veoma opasna. Ti si ozbiljna pretnja mojoj koncentraciji."

U trenu sam se našla na nogama. „U redu, onda idem. Neću ti smetati dok radiš." Šta je s njim? Većina muškaraca bi zbog ovoga odlepila.

„Ne!" I on je ustao. Erekcija mu je, kao što sam i sumnjala, ogromna!

„Samo je posredi, pa, veoma neobična situacija." Otmeno je pokazao rukom, nagoveštavajući da bi trebalo da sednem. Učtiv je, ali oseća se i naredba, kojoj je teško doleteti. Ponovo sam sela i zapitala se zašto sam tako lako popustila. „Jedva se poznajemo, ali

razgovaramo o seksu. A izgleda da smo se nekako upleli u *menage a trois*. To je veoma... veoma zbunjujuće."

„Ti si počeo“, istakla sam i zapitala se hoće li priznati i time ubiti tajanstvenost.

Umesto toga se namrštio, zbog čega je izgledao još lepše. Spustio je prepletene ruke na sto pred sobom. Radi li to kako bi ih sprečio da urade nešto što ne želi? Recimo, da se dodirne. „Ne znam na šta misliš, Gvendolin. Kako sam ja započeo?“

Kakva nedužnost. Veoma uverljivo.

„Pa, buljio si mi u dekolte pa napravio predstavu time što si me pratio da se izviniš zbog toga.“ Posegnula sam za tetrapakom, ali sve sam popila pa sam počela da vrtim slamku. „Da si samo zevao u mene kao normalan čovek koji ne mora da se izvinjava zbog toga, nikad ti ne bih pokazala pismo... i još bismo učtivo razmenjivali 'zdravo' i 'kako si' kad naletimo jedno na drugo u biblioteci.“

Slegnuo je ramenima. Izgleda da se složio. Udostojio me je divnim podrugljivim osmejkom, od koga su mi živci zatitrali i gola pica zadrhtala od želje.

„Tačno... potpuno tačno.“

Kuckam po tetrapaku, puna neistrošene snage. Ovo je veoma čudna situacija. Pokušavam da smislim šta da kažem.

Ali tišinu je prekinuo Danijelov glas, grub i promukao.

„I... jesi li uradila to što je tražio? Ili se samo igraš s jadnim nikogovićem?“ Ispravio je prste, savio ih pa ponovo ispravio, kao da maše. „Jesi li *stvarno* nosila crvenu svilenu pidžamu?“

„Ne, bila je od češljanog pamuka na plavo-bele pruge.“

Zinuo je pa prešao ružičastim jezikom po usnama. „Ali je li ostatak tačan?“

„Uglavnom... “

Odmahnuo je glavom i kovrdže su mu mahnito poletele. Odjednom se osećam ogoljeno kao sinoć. Nemezisova pisma su jedno, ali sad sam iznela svoju seksualnost pa čak i orgazme na poslužavniku pred ovim čovekom koga jedva poznajem. Padam pravo prema nepoznatoj zemlji, a strah me samo još više uzbuđuje.

„Jesi li se zgrozio mojim ponašanjem?“

„Ne! O, veruj mi, nisam!“ Oči, koje su izgledale umorno i nesavršeno kad sam stigla, sad su blistave. „Divim ti se, Gvendolin.“

Na neki način se bojim za tebe, ali u suštini sam ushićen do srži. Otkrila si mi svoju... svoju seksualnost. To je čast."

Odjednom se nasmejao, nesputano i srećno, kao nestašni dečkić. „Jesi li je ogolila? Kao kaznu?" Ponovo je pogledao prema mom međunožju, zavodljivo kroz duge trepavice.

„Naravno."

Srce samo što mi ne iskoči.

„Znaš... ako bi je pokazala *meni*, onda ne bi morala nikom drugom. U potpunosti bi okajala kaznu. Bez ikakve opasnosti." Te trepavice su zločeste. Nisam ga nikad videla toliko nestašnog. Kao da smo zakoračili nekud, prešli u onu drugu stvarnost a da toga nismo svesni. „U stvari, gotovo da neću gledati pa će biti kao i da nisi stvarno gola."

Daleko je dogurao od čestitog horskog dečkića kakav je bio kad sam ga uhvatila za kitu u parku. On to želi. Spreman je. Njegove oči, njegove usne, sve je poražavajuće zavodljivo.

Ali s druge strane, i ja sam. Imam čarape i haltere. Iako mi butine nisu vitke kao što bih želela, tamnosiva čipka na vrhu čarapa skreće pažnju s malo prekomernog mesa. A halteri su, od crvenog satena za razliku od pidžame, savršeni okvir za žućkastosmeđe paperje.

Taj prizor će morati da utiče na njega. Danijel je pametan i glamurozan na uzdržan, knjiški način, ali ipak je muškarac. Pokažite muškarcu голу picu i reagovalaće primitivni deo mozga, ne onaj deo s enciklopedijskim znanjem istorije, prirodnih nauka ili čega već. Na polju seksa i tela, on nije izvan moje lige, bez obzira na to koliko je učen i poznat. Mogu da ga imam.

„Dobro onda."

Nisam mu dala vremena da se pokoleba. Ustala sam i gurnula stolicu u policu iza sebe. Danijel je okrenuo stolicu kako bi bolje video, a ja sam položila dlanove na suknju i polako počela da je podižem. Htela sam da je zadignem i spustim brže nego što oko može da isprati, ali sad kad smo stigli dotle, izvodim predstavu.

Oči mu se šire iza naočara istom brzinom kojom mi suknja mili nagore. Istom brzinom kojom otvara slatke crvene usne. Ponovo je uzdahnuo kad mi se pica ukazala ispod ruba suknje.

Osećam se krajnje senzualno. Znam da sam bila u pravu. Trenutno ga držim u šaci. Opčinjen je trouglom mekih crvenkastozlatnih malja.

Pustila sam ga da zuri nekoliko trenutaka, otvorenih usta i razrogačenih blistavih očiju. A onda sam spustila suknju. Danijel je izgledao kao da sam mu upravo izgazila novi plejstejšn na božično jutro.

„Ovo ne znači da smo u vezi ili tako nešto.“ Zagladila sam tkaninu preko butina, a on je pratio svaki i najmanji pokret. „Samo prijatelj pomaže prijatelju... i muškarac dobij a nagoveštaj onoga što muškarci vole da gledaju kao nagradu. Pošteno?“

„Ovaj, da, da, valjda je tako.“

Želi li još? Izbočina u njegovim farmerkama poručuje da želi nešto.

„Jesi li dobro? Danijele?“

Duboko je udahnuo kao da je upravo istrčao maraton.

„Da... da, dobro sam. Samo sam mislio da ću moći da ostanem nepristrasan i uzdržan. I da samo ponudim pomoć.“ Uzvrpoljio se u stolici i povukao džins kako bi umanjio očiglednu nelagodu. „Ali izgleda da je *uticalo* na mene više nego što sam očekivao.“ Skrušeno se osmehnuo, izvijenih usana, omamljenog izraza.

Ma koga on zavatlava? Čak i ako nije vrhunski perverznojak Nemezis, on je tridesetogodišnjak koji je poznat i harizmatičan. Verovatno je imao više žena i igrao se više seksi igara nego što sam ja imala toplih obroka.

„Svakako si i ranije video ženski polni organ? Nemoj mi reći da si neki junfer ili tako nešto.“

„Ne, naravno da nisam“, odgovorio je *veoma* otresito. Je l' se naljutio? „Ali ih uglavnom ne viđam u ovakvim okolnostima.“ Osmehnuo se. „Obično predstoji nekoliko sastanaka, večera, pozorište, možda izložba slika. Pa onda pitanje 'hoćeš li da svratiš na kafu?' Znaš. Uobičajeno.“ Simpatično je slegnuo ramenima. „I tek *tad* vidim ono što si mi upravo pokazala.“

„Ti si to predložio“, istakla sam.

„Da, znam. Moram priznati da ti se divim otkako sam prvi put došao u ovu biblioteku, a juče sam te pozvao na sastanak.“ Ponovo se namrštio, ali nije zlovoljan. Više liči na neobično tužan, čežnjiv izraz. „Ali sad se pitam nije li bolje ne komplikovati dobar profesionalni odnos. Pogotovo što ću se uskoro vratiti u London. I...“ Zastao je i ponovo iznenada uzdahnuo. „Pa, ne znam kako to da kažem a da ne zvučim nadmeno, tašto i puno sebe... “

„Da čujem.“

„Reč je o tome... Trenutno ne želim vezu. Mogu da ponudim samo, pa, valjda se to može nazvati 'avanturom'." Lepo lice mu se grči kao da se muči da se izrazi - što je veoma čudno za čoveka poznatog po tome što je dobar govornik. „Ali to nije zato što ti nešto nedostaje. Divna si. Zabavna si. Sjajna si žena. Samo nisam dobar izbor za bilo šta dugoročno. To ne bi bilo pošteno prema tebi.“

Odjednom izgleda gotovo van sebe. Iako mi je srce budalasto zatreperilo zbog reči „divna“, „zabavna“ i „sjajna“, a toliko ga želim da me telo maltene boli, zabrinula sam se za njega i zanima me kakva ga to velika muka muči. Zato što *ima* nečega. Svi instinkti mi to govore.

„Kao što sam rekla, ovo ne znači da se zabavljamo.“ Osetivši se smelo, potapšala sam se po preponama. „I nisam sigurna da još hoću da odustanem od priče s Nemezisom.“ Očekivala sam nekakvu reakciju, ali nije ni trepnuo. „Ali možda bismo mogli da se upoznamo malo bolje dok si tu. Ništa ozbiljno, samo zabava. Možemo da se vidimo nekoliko puta. Možda da se malo seksamo. A da istovremeno održavam ovu igru s Nemezisom?“ Lice mu se ozarilo. Očigledno mu se dopada ta ideja. „Bez izjava večne ljubavi ili obaveze, samo privremen dogovor. Kao što si rekao, malo avanture. Bez obaveza. Bez spona. Ali i bez ograničenja.“

Ne znam koji je đavo ušao u mene, ali - proklet bio - mislim da mi se sviđa!

„Ti si izuzetna žena, Gvendolin“, rekao je tiho, a na lice mu je složena tapiserija osećanja. „Mislim da nikad nisam sreo nekoga kao što si ti. Nekoga toliko... toliko prilagodljivog. Tako hrabrog i malo čaknutog.“

„Hvala... valjda.“

„Ne, veruj mi, to jeste kompliment. *Obožavam* prilagodljivo, hrabro i čaknuto.“ Ustao je i prišao mi. I dalje mu je neverovatno dignut. „A pritom si i prelepa. Imaš neverovatno telo.“

„Ma daj. Ja sam samo debela provincijska bibliotekarka.“

Tresem se. I, uprkos svom hrabrom govoru, ne znam šta da radim. Koliko se brzo obično napreduje u avanturama, odnosno privremenim dogovorima? Valjda bismo mogli da se poljubimo, ali kako stoji ispred mene, gotovo se kočoperi... pa, odjednom samo

želim da mu vidim kitu. Eto nečeg stvarno nevaljalog da ispričam Nemezisu kad budemo ponovo ćaskali. Mogu da se pretvaram da je samo fantazija, ali i da se smejem u sebi jer znam da je istina.

Ali ako Danijel *jeste* Nemezis, on će to već znati, naravno. Veoma je zamršeno, ali sviđa mi se, sviđa mi se!

Usne mu se blago iskriviše, kao da mi čita svaku misao.

Dakle, misliš da sam hrabra i pomalo ćaknuta, je l' tako, profesore Zgodnišo, koji si možda Nemezis? Pa, gledaj sad ovo!

Pre nego što je stigao da me zaustavi, posegnula sam za njegovim opasačem, uhvatila kopču i povukla ga prema sebi. Trudeći se da se ne spetljam, otkopčala sam mu kaiš što sam brže mogla, povukla šlic i zavukla šaku.

Danijel je zinuo pa se prepustio, spustio mi šake na ramena pa ih podigao da mi obujmi lice. Načas mi se zagledao u oči, delom iznenađen, delom nadmen, a onda su mu prsti skliznuli do mog potiljka. Skinuo mi je gumicu s kose i rastresao je.

Kad mi je pustio kosu, oslobodila sam mu penis. Ah, lepi stari družo, mislim o tebi otkako sam te prvi put videla.

Tako je tvrd. I postaje još tvrdi. Obilno luči svilenkastu lečnost, glavić je debeljuškast i blistav, razvučene kožice, s malenim, napućenim okcem. I u takvom je žestokom stanju samo zato što je nekoliko trenutaka gledao moju picu? Obavila sam prste oko njega, nežno ga obujmila. Kao željno štene, isturio se prema mom stisku i ispustio tih, veoma muževan zvuk iz grla. Zaronio mi je prste u kosu, obujmio mi glavu, stisnuo je i pogurao je nadole.

Naravno da znam šta hoće. Ne žele li to svi muškarci? Jedino što me zapanjuje je što smo tako brzo stigli dotle. Do juče je bilo učtivo „dobro jutro, kako si?“ a sad se spuštam na kolena i spremam se da popušim čoveku koga jedva poznajem.

Dobacila sam mu pogled, ali on žmuri. Zabacio je glavu, a izraz mu je zanosna kopija onog iz toaleta. Neverovatno dirnuta njegovom lepotom, nagla sam se i progutala ga.

Ukusan je, vruć i slan. Meso mu je čvrsto i nabijeno snagom. Brzo sam ga liznula pa zapalacala jezikom, oduševljeno ga začikavajući. Možda nisam majstor, ali imam instinkte, a prelep kurac poput ovog podstiče veštinu i maštovitost. Uskoro je stenjao, ljuljao se i burgijao mi glavu užarenim prstima.

Stavila sam mu jednu ruku na butinu, uživajući u tvrdim, napetim mišićima ispod grubog džinsa. Na dodir je mišićav i zategnut. Setila sam se njegovog nagog tela kad je stajao pred umivaonikom. Ispod udobnih majica, sakoa od tvida i prosečnih farmerki nalazi se telo pastuva, Adonisa. Pokušala sam da mu smaknem farmerke kako bih dospela do jaja, obujmila ih i nadraživala dok mu pušim, ali odjednom je pomahnitao, gurao mi se u usta, divlje i grubo.

Hoću li se zagrcnuti? Ne! Odnokud sam u sebi našla mir i opuštenost. Izgleda da mogu da ga prihvatim i volim do krajnjih granica.

Dugo se ljuljamo i njišemo dok ga milujem usnama i jezikom. Ali konačno sam osetila kako mu uzbuđenje raste, kako postaje sve življi i kako se ekstaza sakuplja.

Gura, gura i gura. Gotovo da čujem krik zadovoljstva koji mora da mu je spreman na usnama.

Otežano diše i drži mi glavu. Prodahtao je „Gvendolin“, ali pre nego što je uzviknuo, drugi zvuk nas je naterao da se ukočimo kao ledena skulptura. U drugom kraju dugačkog niza podruma čuju se prigušeni koraci, ali ujednačeno se približavaju. Šta činiti?

Danijel je počeo da se povlači, ali uhvatila sam mu guzove i progutala ga što sam dublje mogla. Istovremeno sam čvrsto pritisla šav koji mu se pruža između guzova i naslonila mu prst uz anus što sam jače mogla. Jednom rukom mi i dalje burgija lobanju dok je druga spremna da priguši uzdah ekstaze.

Sperma, raskošna i obilna, polete mi u usta. Izvrsnog je ukusa pošto je on savršen muškarac, a sperma mu je obilna. Progutala sam je što sam brže mogla jer su se koraci bližili. A onda ga je, uz veoma nedolično petljanje i tumbanje, Danijel vratio u farmerke i munjevito se zakopčao. Ustala sam, obrisala usta nadlanicom i posegnula za hrpom knjiga na stolu baš kad je jedna prilika zamakla za ugao.

„Da, naravno, profesore Brustere, nikakav problem“, rekla sam vedro, osećajući kako me grlo golica od pomamnog smeha. Prigušila sam ga tihim kašljem pa nastavila: „Vratiću ovo na policu pa proslediti zahtev za tu knjigu. Ne bi trebalo da traje duže od nedelju dana.“

Okrenuli smo se prema pridošlici. Greg, kompjuterski tehničar, nosi namotane kablove i kutiju s alatom.

Mislim da smo prikrili šta smo radili, ali ima nečeg znalačkog i drskog u mladićevom osmehu kao da zna šta smo radili.

„O, zdravo, profo, Gven, izvinite što smetam.“ Značajno je podigao obrve. Pogledala sam Danijela i videla da posmatra Grega s gotovo saučesničkim muškim razmetanjem.

„Mislim da mogu da vas povežem na bibliotekarsku mrežu, ako hoćete, kako biste imali brži internet dok radite. Wi-Fi mora da ne postoji ovde dole. Neće mi trebati više od petnaestak minuta.“

„Hvala, to bi bilo sjajno.“ Danijelov osmeh je i dalje pomalo samozadovoljan. Odjednom mi je došlo da ga udarim. Ćubre jedno! Pravi se važan! Daje Gregu do znanja da je ovde došlo do nekakvog seksa.

„Dobro. Odoh ja. Vidimo se kasnije, profesore“, otrešla sam i bez osvrtnja krenula pravcem odakle je Greg došao.

Muškarci! Svi su isti... razmeću se svojim osvajanjima i iskorišćavaju žene do kojih bi trebalo da im je stalo. Kretenčina! Toliko o avanturi i privremenom dogovoru! Dođe mi da odmarširam natrag kad Greg završi i pošteno se isvađam s Danijelom.

6. Nadoknada

Ključala sam ostatak dana. Pogotovo kad se profesor „Vidi, upravo mi je popušila" nije pojavio u vreme ručka niti se pojavio u glavnom delu biblioteke celog dana. Onoliko priče o „ručkovima", „poštenju", tome „da nije dobar izbor" i svemu ostalom - je li to stvarno bila samo obmana kako bi uvukao kitu u moja usta?

Ali ipak, radije bih se jedila što me je Danijel Bruster obmanuo da mu pušim nego zbog mojih groznih domaćih nevolja. A ne može se reći da nisam htela to da uradim. Dođavola. On je profesor Zgodniša, poznati istoričar s televizije, a ložila sam se na njega i pre nego što je stigao u našu skromnu biblioteku. Mora da ima hiljade žena koje bi dale sve da urade ono što sam upravo uradila, s ponudom „avanture" ili bez nje.

Postoji još nešto. Znam to. Nešto ga muči, nešto ozbiljno. Pokušava sebi da skrene misli zadovoljstvom i igrama, ali ispod toga čuči neka zebnja, osećam to. A ako mogu da mu pomognem da se izbori s tim, onda je sve u redu.

Zato sam do kraja dana mozgala i o tome. Oblačila sam jaknu i spremala se da krenem kući kad me je jedna misao naterala da se doslovno ukočim u mestu.

Možda Danijelu Brusteru fali nešto, možda je bolestan i zato misli da nije dugoročan izbor za neku ženu? Na kraju krajeva, muče ga gadne glavobolje. To deluje pomalo preterano, ali moja mašta ume da bude takva. Prebiram po sećanjima ne bih li spazila neki znak, ali ništa u vezi s njim ne ukazuje na bolest. Telo mu je veličanstveno, na vrhuncu je forme i, ako je njegova seksualna priroda ikakav pokazatelj, ne znam nikoga zdravijeg od njega. Kita mu je tvrđa i jedrija od ijedne koju sam videla. Nije da sam ih videla na desetine, ali žena prosto zna takve stvari.

I dalje sam to premetala po glavi dok sam izlazila na zadnja vrata. I zatekla profesora Zgodnišu naslonjenog na ogradu. Taksi je parkiran nekoliko koraka dalje, a taksista čita novine i očigledno čeka njega i - kako se čini - mene.

„Dobro je, čekao sam te. Povešću te kući. Čini mi se, ovaj, da je nešto ostalo neraščišćeno i moramo da razgovaramo o tome."

Zinula sam. Svakako ne misli da na zadnjem sedištu taksija pričamo o onome što se dogodilo? I zašto taksi, kad smo već kod toga? Uvek sam mislila da Danijel kolima dolazi u biblioteku, ali sad nisam sigurna. Nikad nisam gledala kroz prozor kad je dolazio.

„U redu je. Ići ću autobusom, stvarno sam blizu.“ Što je istina, zbog čega i idem autobusom. Nekad idem i pešice, zbog smanjenja ugljen-dioksida i svega ostalog.

Danijel je uzdahnuo, prekrstio ruke i uputio mi onaj pogled profesora iznerviranog zbog priglupе učenice, koji mi se izluđujuće sviđa. Odmah sam se osetila nezahvalno i tvrdoglavo u jednakoj meri.

„Dobro onda. Hvala. To je veoma ljubazno. Volela bih da me povežeš.“

Prevrnuo je očima kao da govori „konačno!“ pa požurio da mi otvori vrata i pomogne mi da se smestim na zadnje sedište kao da sam stara, artritichna vojvotkinja. Ili samo hoće da se uveri da se neću predomisлити i odjuriti prema autobuskoj stanici.

„Žao mi je zbog onoga danas. Nezgodno je što je Greg baš tad naišao“, počeo je kad je taksi pošao. „Želeo sam da se naša igrica završi sasvim drugačije.“

Neverovatno! Sad je moj red da besno prevrnem očima i klimnem glavom prema taksisti, koji izgleda kao da je već zaokupljen našim razgovorom.

„Dobro, dobro“, popustio je. Ali vragolasto se osmehnuo kao da bi mogao nastaviti naširoko da razglaba uprkos mom protivljenju. Pretpostavljam da bi Nemezis verovatno opisao pušenje do poslednje pojedinosti bez obzira na to želim li to ili ne.

Ćaskali smo. O biblioteci. O Danijelovoj knjizi o Ratu ruža i čuvenim porodicama iz tog sukoba koje su živele u ovoj oblasti. Pitao je gde stanujem kako bi rekao taksisti. Kao da je hteo još da razgovara o mom stanu, ali pošto ne nameravam da dođem u položaj da kažem kako sam imala prilično lepu kuću uz, kako mi se činilo, finog muža, pitala sam gde je *on* odseo kako bih ga skrenula s te teme.

„U hotelu *Vejverli Grejndž kantri haus*. Znaš li koji je?“ Naslonio se na sedištu, opušten, ah nekako čudno izazivački. „Zaista mi se sviđa. Veoma je prijatan i usluga je izvanredna.“

„Da, to je najbolji hotel u oblasti.“

Vejverli? E to je intrigantno. Taj hotel zaista spada u najbolje opremljene i najpoznatije hotele u Borou. Nisam nikad bila u njemu, ali čula sam da je lep i staromodan, umnogome nalik seoskim kućama, ali neupadljivo raskošan. Takođe ga bije glas koji ne odgovara njegovoj smernoj fasadi javne institucije. Mrmljanja. Šaputanja. Tajanstvene priče o čudnim i prilično seksi događajima što se tamo odvijaju, koje je ispričao prijatelj prijatelja jednog prijatelja. Zapitala sam se je li Danijel video ikakav dokaz te sočne reputacije otkako je tamo.

Zinula sam, ne znajući da li da pitam, ali Danijel me je iznenada, pazeći da taksista ne vidi, uhvatio za ruku i brzo je stisnuo. Pogledala sam ga - oči su mu užarene iza naočara. Odjednom kao da smo ponovo u podrumu biblioteke, muškarac i žena, ogrezli u seks. U glavi mi je samo činjenica da nemam gaćice i da on to zna.

Zašto me nije iznenadilo kad mi je položio ruku na butinu i pošao nagore, nežno me milujući preko suknje? Osećam kako vlažim, spremna za njegov dodir ili njegovo meso. Koža mi je kao električno polje, a golicavi nadražaji jure mi nervima pravo prema kličići.

„Možda bi jednom mogla da mi se pridружиš tamo na piću ili večeri?”

„Molim?”, bubnula sam tupo. Potpuno sam zaboravila o čemu smo pričali. Mogu da mislim samo o tome kako me njegova šaka greje preko suknje. Jedva pomera vrhove prstiju, ali način kako klize napred-nazad beskrajno je izazovan.

„U *Vejverliju*, sećaš se?” Nije se baš naglas nasmejavao, u stvari jedva da se osmehuje, ali govor tela mu odaje nestašnu radost.

Odmahnula sam glavom da je razbistrim. Povukla sam suknju kako bih i nju i butinu odmakla od njegovog dodira.

„Da. Sjajno. Dobro, to bi bilo lepo.” Glas mi zvuči napregnuto, neprijateljski i zbunjeno. Ne želim da izgledam zlovoljno, ali ozlojeđena sam na sebe što tako izgledam. „Radujem se tome”, dodala sam s više oduševljenja.

Danijel je sklonio ruku i pustio je da padne na sedište. Izgleda opušteno, mirno. „I ja”, promrmljao je pa se zapanjujuće lako vratio beznačajnom ćaskanju. Ispitivao me je o brojnim zgradama pored kojih smo prolazili.

Napokon smo se zaustavili ispred Merivejl hausa. Posegnula sam za vratima i otvorila ih, ne znajući šta da očekujem na rastanku.

Rukovanje? Poljubac u vazduh? Zagrljaj? Francuski poljubac s vatanjem? Ali Danijel je samo otvorio svoja vrata i pojurio da mi pomogne da izađem. Zapanjena sam koliko se brzo kreće kad hoće.

„Ispratiću te“, rekao je, pravi dominantni muškarac. Poveo me je prema zgradi, nežno mi naslonivši ruku na krsta dok je preko ramena poručio taksisti da pričeka.

„U redu je. Mogu sama.“ Što je istina. Zgrada je mirna i veoma bezbedna. Samo mi treba malo više novca kako bih mogla da priuštim taj stan bez toliko grčenja.

Danijel nije odgovorio, ali ostao je uz mene dok sam maltene trčala prema ulaznim vratima pa kucala šifru na tastaturi. Da, zgrada je bezbedna, ali trenutno nisam sigurna za *sebe*.

Ušli smo. Hodnik je napušten i hladan, miriše na sredstvo za lakiranje. Ponovo se javlja nezgodno pitanje treba li da se rukujemo, zagrlimo ili poljubimo, ali odjednom se iznad nas začuše glasovi i bat koraka na stepeništu. Očekivala sam da će se Danijel odmaći od mene i započeti neki izmišljeni razgovor pa mi je zastao dah kad se brzo osvrnuo i povukao me u malu nišu na kraju hodnika iza stepenica. Zavučena je i puna pribora za čišćenje - četaka, kofa i kanti za zalivanje biljaka koje ukrašavaju hodnik.

Glasovi su sad u hodniku pa ne mogu da uzviknem i usprotivim se što me Danijel gura unazad, zalazi mi duboko u lični prostor i potpuno vlada njim. Munjevito je ispružio levu ruku, objmio mi potiljak, privukao mi lice svom i spustio usne na moje. Dok mi jezikom zauzima usta, hohštaplerskom desnom rukom mi klizi po zadnjem delu butine, trlja mi tkaninu suknje uz kožu.

Usta su mu proždrljiva, teraju me da otvorim svoja i prihvatim mu jezik. Od ukusa njegovog jezika pica mi je ustreptala i poželela njegovu kitu. Njegovi prodori su napadni, divni, opijajući. Pokušavam da uzvratim na isti način, ali on je tiranin, potčinjava me, vlada mnome.

I to ne samo ustima. Nije mnogo visok, ali ima snagu, jak podsticaj i glad ravnu mojoj. Gurnuo me je uza zid, za dlaku izbegavši da naletimo na pocinkanu kofu i napravimo veliku buku. Kad sam se sudarila s gipsanim zidom, ruka mu je poletela nadole pa nagore, podigavši mi suknju uz butine i gurnuvši prste između mojih nogu.

Ciknula sam, ali time sam samo uvukla njegov dah u usta. Kao da mu je duh uleteo zajedno s dahom kako bi se pridružio prodoru jezika.

I prstiju.

Lako je pronašao moju vlažnu vrelinu, gurnuo vrhove prstiju kroz paperje i razdvojio mi usmine. Još jedan cik i potapšao mi je klitoris. Tapše. Trlja. Kruži i masira. I ja kružim i tarem se zadnjicom o zid, ali to mu ne remeti ritam.

Mislim da ću se onesvestiti. Stomak i pica mi pulsiraju od vreline. Ponovo sam udahnula, boreći se za vazduh, a Danijel mi je oslobodio usta pa mi obasuo obraz lakim poljupcima. Zaječala sam, ali spustio je ruku kojom mi je držao potiljak niz obraz i naslonio mi palac na usne kako bih ga zasisala. Naslonio mi je usne na uvo.

Neko u hodniku požuruje pratioca kako ne bi zakasnili na film, ali ja čujem samo tiho, jedva čujno šaputanje uz kožu.

„Opusti se, Gvendolin. Dugujem ti orgazam. Pusti me da te zadovoljim.“

Ne mogu da progovorim. Njegov palac mi je u ustima. Ali i da nije, ne mogu da govorim dok mi se pica sve brže grči i otežava od iščekivanja.

Glas mu zvuči veoma čudno. Mračan je, napregnut, kao da nije od ovog sveta. Kad se malo odmakao, videla sam da su mu oči čudne, izgubljene, gotovo negde drugde. Gleda me, ali da li me stvarno vidi?

„Opusti se“, nagovara me dok brže kruži prstom. „Daću ti nešto o čemu ćeš moći večeras da pričaš svom prijatelju Nemezisu.“

Reči „*ti* si moj prijatelj Nemezis... znam da si ti“ proletele su mi kroz glavu, ali kao da je to pomislio neko drugi a ne ja.

Jedino mogu da se prepustim uživanju. Još malo sam raširila noge i pritisla picu na njegove prste. Danijel se gotovo nečujno nasmejao, a ja sam svršila.

Razum mi je ispario. Pa, većim delom. Ostao je delić koji je i dalje razmišljao. Danijel se nagnuo da me ponovo poljubi, a ja se umalo nisam onesvestila dok mi se telo snažno grčilo a misao „ovo je igra... ovo je igra“ kao da je takođe pulsirala.

Dok srednjim prstom i dalje kruži i tapka, njegov jezik mi je ponovo u ustima. Umalo ga nisam ujela. Ali tren pre nego što sam sklopila

zube, povukao se i naslonio mi usne na vrat. Nozdrve mi ispuni miris šampona koji mu se zadržao u kovrdžama.

Ponovo me je vinuo u visine, pa još jednom i onda me polako spustio, dlanom mi obujmivši celu picu kao da hoće da je smiri. Stojimo u tišini, priljubljeni, teško dišući.

Ovo *jeste* igra. Mora da bude. Ne znam zašto je zapravo igra, ali pratim ga, korak po korak, manevar po manevar. Iako je u suštini reč samo o mnogo seksualnog petljanja.

Ljubitelji filma su otišli iz hodnika. Opasnost je prošla, ali i dalje stojimo u niši. Ono što je malopre bilo žestoko, mahnito, gotovo životinjsko, iznenada je postalo nežnije. Danijel me i dalje nežno gladi po mačkici, ali dodir mu je sad zaštitnički. Kao da odaje počast središtu ženstvenosti koje je upravo zadovoljio. Usne su mu veoma mekane na mom vratu. Ne progovaramo, ali njegov topli dah i to kako mi nosom trlja kosu govore više nego dovoljno.

„Neverovatna si“, promrmlijao je napokon, malo se odmakao pa nagnuo da mi spusti suknju. Pre nego što sam stigla da ga zaustavim, spustio mi je poljubac na prednji deo suknje, odmah iznad pice. Što me je omamilo više od svih orgazama.

Kad se ispravio, lako mi je poljubio usne, pa se odmakao i zagledao mi se u oči. Njegove su i dalje mračne, čudne, zamagljene, nedokučive. Lice mu se načas zgrčilo kao da traga za rečima. „Jesi li dobro?“, pitao je i palcem mi pomilovao obraz i liniju brade. Kao da traži nešto, odgovor na pitanje koje ni on ne razume. Kao ni ja. Utom je skupio usne i trenutak se raspršio pre nego što sam stigla da osmislim odgovor.

„Moram da idem, Gvendolin. Imam zakazanu video--konferenciju s nekim američkim istoričarima o projektu o Tjudorima, a moram i da spremim esej.“ Glas mu je promukao, iskreno žalostan, ali već osećam kako pravi razdaljinu među nama. Pre nekoliko sekundi sam osećala bliskost i usklađenost kakvu nikad s nekim nisam doživela, ali on sad hoće da ode. Iako me je njegov kruti ud protrljao po stomaku kad sam se nagla da ga ponovo poljubim.

„Zar ne možeš da se popneš nakratko?“

Budalo! Budalo! Budalo!

Nemoj da moliš, Gven, glupačo! Ovo je avantura, ne zaboravi, ništa više od toga. Nemoj da postaneš sentimentalna pred njim. Ako je on

Nemezis, onda je cinični manipulator, bez obzira na to koliko nežno izgledao.

Užasnula sam se kad sam osetila kako mi se suze skupljaju u očima. To je zbog orgazma, zbog oslobađanja. Ne plačem kao beba za onim što ne mogu da imam. Bar se nadam da nije tako.

Danijel je uhvatio jednu suzu palcem i zbunjeno me pogledao. A onda me je ponovo pomilovao po licu, izuzetno nežno, i privukao sebi, ljuljuškajući me u rukama.

„Ko ga šiša“, promrmljao je, držeći me čvrsto. „Odložiću video-konferenciju za neki drugi put.“ Prešao mi je vrhovima prstiju po koži. „Prokleti akademici.“

Privija me uza sebe, umiruje me. I dalje mu je dignut, ali on kao da to ne primećuje. Zagrljaj mu je izuzetan, ali znam da ne bi trebalo da ga zadržavam. Kad je posegnuo za mobilnim, izmigoljila sam se i rekla: „U redu je. Idi na tu konferenciju. Dobro sam. I žao mi je što sam bila takav mekušac.“

„Jesi li sigurna? Jesi li potpuno sigurna? Znaš da ne želim da te ostavim, zar ne?“

„Dobro sam“ ponovila sam. Slegnuo je ramenima. Izgleda da mi je poverovao.

Bože, takva sam lažljivica.

„Dobro onda. Ako si sigurna.“ Glas mu zvuči odlučno, ali pogled mu je obazriv. Uhvatio me je za ruku i izveo iz niše pa iza ugla u hodnik, razbivši kristalni krug naše bliskosti.

Držeći me za ruke, zagledao mi se u oči, sav zvaničan i razborit. „Slušaj, sutra bismo mogli da radimo nešto malo normalnije. Kao što sam već predložio. Kako ti to zvuči?“

Slegnula sam ramenima. Sve mi je teže da shvatim šta da mislim o dragom profesoru Zgodniši. Identitet mu se menja, nekad se stapa s Nemezisom, nekad ne. On je nedokučiv hibrid i ne znam kako da se postavim prema njemu.

„Suviše dosadno?“ Podigao je obrvu i zadirkujući izvio usne.

„Ne, nimalo. Dosadno je u redu. Manje je zastrašujuće.“ Zaustio je da se složi ili usprotivi, ali oboje smo poskočili kad je taksista zatrubio. Čudo da nije već trubio, ali možda i jeste, a ja sam bila ili suviše izgubljena ili letela previsoko u stratosferi da bih čula.

„Slušaj, vidimo se sutra u biblioteci." Ponovo sirena. „Ili bih mogao da dođem po tebe?"

„Ne, u redu je. Vidimo se tamo. Volim da idem autobusom ujutru kako bih se ubacila u 'radno' raspoloženje."

„Važi, onda se vidimo sutra." Nagnuo se, cmoknuo me u obraz pa se okrenuo i žustro otišao do vrata. Na vratima se okrenuo, namignuo mi i dobacio: „Zabavi se s Nemezisom večeras!" A onda se, samo načas, uozbiljio. Gotovo kao da je bio na ivici da kaže još nešto, ali ujeo se za usnu i mahnuo mi.

Pre nego što sam dobacila da večeras možda neću ni uključiti kompjuter, otključao je vrata, izašao i nestao.

„Kakvo sranje!"

Zgroženo sam ustala iz naslonjače, odmarširala u kuhinju i bacila zamrznutu pa podgrejanu „gotovu večeru" u kantu. Te lenje večere mahom mi pričinjavaju zadovoljstvo praćeno osećajem krivice, ali ova koju sam mrljavila potpuno je bezukusna.

Nemirna sam, živčana, rastrojena. Da po podne nisam doživela sve one orgazme u niši za četke, mogla bih se zakleti da me muči osujećenost. Možda i dalje moram da svršavam - ponovo, još, šta god. Glava mi je vrtlog misli, promenljivih, i pitanja koja me zbunjuju. Mnogo njih ima veze s Danijelom i Nemezisom, a nekoliko s mojim bivšim i novcem od kuće.

Spazila sam laptop na radnom stolu, kao da me čika. Ako je Danijel večeras zauzet, neće biti razigranog Nemezisa. A ako bude tamo, to znači da nije on... a *želim* da jeste on. Mislim... Želim li? Misli se roje i roje.

Pa, jebi se, tajanstveni muškarcu, sjeban si koliko i ja.

Potreban mi je vazduh. Navukla sam patike, uzela pamučnu jaknu, prebacila torbu preko ramena i nekoliko trenutaka kasnije izašla u prijatno veče. Moram da izbacim malo energije, malo napetosti, malo kalorija, a brza šetnja deluje kao savršena terapija da razbistim glavu. Pogotovo ako kupim ribu i krompiriće u povratku.

Vratila sam se sat-dva kasnije. Ali glava mi još nije bistra. U stvari, zbunjenija sam nego kad sam izašla.

U početku je sve išlo po planu. Umesto lagane šetnje, odlučila sam se za brzo polučasovno hodanje do centra grada i tumaranje po trgu. Gradski urbanista pokušao je da obnovi centar u stilu koji prezrivo

naziva „kulturom koja se vrti oko kafe“ - otvorenim trgom koji se graniči s kanalom, okruženim barovima, kafedžinicama i mnoštvom modernih butika koji su otvoreni uveče. Nije Pariz ni Milano, ali nije ispalo loše i osećam se prilično kosmopolitski dok sedim na klupi, jedem *pommes frites*, pijem *citron presse* i gledam fontane i rituale udvaranja na trgu.

Međutim, posle nekog vremena mi je dosadilo i osetila sam se upadljivo jer sam sama. Na takvo mesto zaista morate doći s prijateljima ili momkom s kojim se zabavljate. Počela sam da maštam kako sedim tu s Danijelom, kako mi se dive i zavide mi na poznatom i lepom pratiocu.

Počela sam da mislim kako bi bilo lepo da ga ljubim kao što se mnogo parovi na trgu ljube.

Samo da se ljubimo. Ništa više od toga. Bez vatanja, milovanja i pokazivanja intimnih delova tela.

Šta mi je? Rekao mi je šta može da mi ponudi i prihvatila sam. Ali sad čeznem za više od toga... Za romantikom? Za... ?

Te misli su zastrašujuće i odjednom mi trg ne pruža razonodu kao što sam se nadala da hoće. Odlučila sam da se vratim kući autobusom umesto da pešačim kako bih brže stigla. Brzo sam pošla prečicom niz jednu sporednu uličicu i naletela na prizor koji je lako mogao da bude slika iz mog trenutnog života.

Jedan par se tucao u zazidanom haustoru, slabo osvetljenom uličnom svetiljkom. Uza zid. Prcali su se kao psi u teranju, pogrbljeni, stenjući, ljuljajući se uz cigle.

Ona je plava i lepa. On je krupan. Krupan muškarac u tamnoj jakni. Spustio je pantalone i bokserice i samo se nazire zadnji deo snažnih maljavih butina. Uhvatio ju je za bokove, podigao prema sebi i stamena karlica mu radi kao pneumatska bušilica dok se ona drži za njega, drži kao da joj život od toga zavisi. Zabacila je glavu uza zid, a on joj je zagnjurio lice u vrat kao vampir.

Raspomamljeni strašću, nisu me videli. Za njih sam s druge planete, iako bivstvujem u kosmosu koji bi shvatili. U svetu ludog seksa i spontanog glupiranja.

Nisam mogla da se pomerim. Morala sam da gledam, a prepone su me odjednom zasvrbele.

Devojka je glasna, ječi, ciči i podstiče muškarca, koji se zariva uz tiho, srećno stenjanje. Kad su se malo iskrivili u stranu, težeći dubljoj penetraciji, bolje sam mu videla profil. I čini mi se da sam ga prepoznala.

I dalje mislim da sam možda halucinirala, ali mogla bih se zakleti da je uspaljeni pastuv bio Robert Stoun, boroski finansijski savetnik. Često sam ga viđala u biblioteci i uvek je privlačio žensku pažnju. Kršan je, osedeo i sredovečan, ali od onih muškaraca za koje znate da su životinje među čaršavima. A izgleda i u sporednim uličicama. Zato što je njegova devojka uskoro kriknula, zakovrnula očima i svršila.

Osetila sam se kao kradljivica koja čini veliku seksualnu krađu zarad tajnog ushićenja, ali i dalje nisam mogla da odvojim pogled od tela koja su se trzala. Naterala sam se da uzmaknem, ali utom se krupni, visoki muškarac u crnom okrenuo i izgleda da me je video u senkama... i namignuo. Samo sam potrčala.

A sad sam ponovo kod kuće i nisam nimalo pribranija. Ako išta, samo sam rastrojenija i zbunjenija nego ikad. Danijel? Nemezis? Jedan? Ili dvojica? I s kojim bih želela da budem u sporednoj uličici? O, dođavola.

Pregledala sam orman i izabrala odeću za sutra. Ne obazirem se na laptop. Svukla sam se, umila, oprala zube i namazala lice kremom pred spavanje. Ne obazirem se na laptop. Uključila sam mali televizor u spavaćoj sobi i udobno se namestila da gledam kasni program. Ne obazirem se na laptop.

„Sranje!”

Uključila sam lampu na noćnom stočiću, gurnula kabl laptopa u utičnicu i uključila ga.

Isprva sam odolela tome da uključim instant mesindžer i zavaravala se da gledam uobičajenu rundu vesti, filmske sajtove, zabavne sajtove, *Vikipediju*, *Amazon*. Ali posle samo nekoliko minuta uključila sam instant mesindžer, nadajući se da će oživeti Nemezisovim očajničkim seksi porukama. Ali ne, njegov avatar je mračan. Ni traga života. Ni traga drskim seksi rečima koje ostavljaju bez daha.

Ali to je na neki način važno. Danijel je zauzet večeras. Ima video-konferenciju i završava esej. Dakle, to bi trebalo da bude plus za „Da, Danijel je Nemezis”. Ali i dalje se pitam želim li da on bude

jedan te isti čovek. Želim da verujem Danijelu. Želim da se zbližim s njim. Želim... pa, želim nešto *stvarno* s njim. Ali je li to normalno i poželjno ako je on istovremeno nastrani progonitelj koji igra uvrnute seksi igrice pod zaštitom maske?

Onaj prizor iz sporedne uličice samo je sve ponovo uskomešao. Žudnja mi neprestano kola krvotokom. Osećam se kao da imam blagu groznicu i još mogu čuti plavušino jecanje i cikanje. I još vidim ono značako namigivanje krupnog, tamnokosog muškarca koji je možda boroski finansijski savetnik.

„Đubre!“ Uzviknula sam uvredu neodređenom spoju Danijela, Nemezisa i Roberta Stouna pa odgurnula laptop u stranu. Možda će mi kasni program ipak skrenuti misli. To je uzaludna nada, ali prevrnula sam se u stranu i pokušala da se zadubim. Gledala sam drugu epizodu *Murjaka uživo* i iskreno se kikotala zbog grupiranja pijanog vozača koji je neverovatno omanuo na alko-testu, kad se začulo zvonce s laptopa pored mene.

Nemezis hoće da ćaska!

7. Priča o nasumično izabranom čoveku

Kao da sam u liftu čija je sajla pukla. Stvarnost nestaje u tami dok stavljam laptop na kolena i otvaram prozor za ćaskanje.

NEMEZIS: I, imaš li nešto da mi ispričaš?

Ah, odmah prelazi na stvar, a? Bez razmene učitivosti. Bez hodanja po jajima. Srce mi brzo lupa. Danijelova slika mi je ponovo u glavi.

BIBLIOTEKARKA: Da.

Vidim pobednički osmeh, tako svojstven muškima. Da, voleo bi da odmah izručim sve bezobrazne detalje, zar ne? Znam da želiš iako već znaš sve.

Odjednom želim da napravim zbrku, da ga iznenadim, da nenadano izručim nešto što *ne* zna.

NEMEZIS: Sjajno! Moja sjajna, odvažna Gvendolin... Znao sam da mogu računati na tebe. Molim te, nastavi.

Bezobraznik! Tako je uveren da vlada mnome!

Osmehnula sam se i pribrala kad se nešto nestvarnosti vratilo na malo stvarnije mesto. Mogu ga nadmašiti u njegovoj igri. Mogu da mu pariram. Nemam čega da se plašim... poznajem ga.

BIBLIOTEKARKA: Večeras sam izašla u šetnju. I videla sam muškarca i ženu kako se tucaju u sporednoj uličici. To je nešto najuzbudljivije što sam ikad videla.

Da, ali na prvom mestu je prelepi akademik koji drka u podrumskom toaletu. Možda bi trebalo to da ti kažem, Danijele/Nemezise? Da vidimo šta misliš o tome, a?

Kursor trepće. Gotovo da ga čujem kako pita: „Ovaj... šta?”

Hoće li odgovoriti na moj potez? Igrati po mom taktu? Ili će se kao moj bivši muž nadrždati što nije po njegovom? Ali ne čini mi se kao neko ko se ponaša kao razmaženo derišće. Možda je nastran i vrhunski perverznojak, ali ipak je odrastao čovek.

Mada mu treba prokleta mnogo da odgovori.

Ali konačno...

NEMEZIS: Stvarno? Pa, nije baš priča koju sam očekivao, ali zvuči zanimljivo. Voleo bih da čujem još o tvojim razularenim prijateljima iz uličice. Molim te, budi opširnija.

Razulareni? Opširnija? O da, ti svakako *jesi* Danijel...

BIBLIOTEKARKA: Izašla sam da se nadišem svežeg vazduha. Morala sam da razbistrim glavu. Mnogo toga mi je trenutno na pameti.

Shvati to kako hoćeš...

BIBLIOTEKARKA: Odlučila sam da se vratim kući autobusom. Žurila sam na stanicu i pošla prečicom. Čula sam zvuk i tad sam ih videla. Naslonio ju je uza zid i tucao. Ona mu je obavila noge oko leđa, a njemu su pantalone bile na pola koplja. Stvarno ju je odvaljivao, a ona je ječala i stenjala, koprčala se i uzvraćala istom merom.

I zavidela sam im, umalo nisam dodala. Ali uzdržala sam se. Neću mu odmah sve izneti na poslužavniku.

NEMEZIS: To zvuči kao divan scenario. Veoma si srećna, Gvendolin. Voleo bih da sam bio tamo s tobom. Možda bih uspeo da te odvučem u susednu uličicu i uradim ti isto. Da li bi to želela?

Ali jesi, zar ne? Ili nešto slično tome? Prizor ljubavnika iz uličice izbledeo je i smenilo ga je nešto življe, pravo čulno sećanje na prepuštenost Danijelu u niši s četkama. Kako me je taj čudni čovek koga jedva poznajem ljubio i milovao, doveo me do orgazma, potčinio me sebi, ali me ipak nežno obožavao.

NEMEZIS: Gvendolin, jesi li tu? Želiš li da budeš u nekoj uličici i jebeš se sa mnom?

Da, dođavola! Trenutno ništa ne želim više od toga.

BIBLIOTEKARKA: Da...

NEMEZIS: Ako bih te pozvao da se nađemo negde, da li bi došla? Ako bih te sad pozvao, da li bi pustila da te jebem? Uza zid?

Ako to uradim, igra će biti završena. Jesam li spremna za novu igru?

BIBLIOTEKARKA: Kasno je. Moram na posao ujutru. Nije da ne želim. Samo sam praktična, Nemezise. Dosadno je, ali takav je život.

Sve sam upropastila. Sve sam pokvarila. Gotovo da osećam njegovo razočaranje u vazduhu, preko internet--veze. Kukavica sam.

NEMEZIS: U pravu si, moja kraljice biblioteke. Ponašam se besmisleno. Dozvolio sam da me opsednutost tobom savlada i zaboravio sam da imaš svoj život. Možda bi trebalo da te pustim da spavaš?

Uh, tako je ozbiljan. Tako razborit. Njegova obzirnost me je dirnula, ali naprotiv, sad *želim* besmislenost. Želim ponovo da osetim ushićenje, onaj osećaj teturanja na ivici ludila.

BIBLIOTEKARKA: Nisam rekla da ne želim da ćaskam. Uostalom, nisam ti odgovorila na prvo pitanje. U vezi s kaznom.

Trenuci prolaze. Baš kad sam ponovo htela da ga pitam, reći se pojaviše na ekranu.

NEMEZIS: Bravo, moja divna Gvendolin. Znao sam da me nećeš razočarati. Jesi li uradila ono što sam ti rekao? Jesi li se pokazala nekom muškarcu?

Od olakšanja sam klonula na jastuke. Ponovo se osećam oslobođeno. Seksi. Srce mi i dalje bubnji od nervoze, ali istovremeno sam opuštena, kao u društvu starog prijatelja. I deluje kao stari prijatelj - moj izluđujući drugar s dvostrukom ličnošću. Iako ga zapravo jedva poznajem pod bilo kojim plastom.

BIBLIOTEKARKA: Jesam. U biblioteci. Samo nakratko.

NEMEZIS: I ko je srećnik? Je li te dostojan? Ceni li dar koji mu se pružio?

Deluje mi opasno da spomenem njegovo pravo ime u ćaskanju. Kao da ću se time previše približiti kraju igre.

BIBLIOTEKARKA: Samo muškarac, nasumično izabrani muškarac - par očiju koje su me videle. To je sve.

Još jedna veoma duga tišina, naglašena kursorom što trepće i glasovima s televizije. Napetost raste te sam uzela daljinski i isključila ton. Ludo je, ali bojim se da će mi Nemezisov odgovor promaći ako mi ta kutija odvrća pažnju.

NEMEZIS: Kakav srećnik. Što je video tvoju lepotu. Što ti je video picu. Svaku njenu pojedinost. Jesi li mu se lepo pokazala? Pustila ga da vidi slatki cvet tvoje pičke... savršene ružičaste nabore... kliću? A da, kako je on srećan... što je to video.

Volela bih da mu čujem glas. Te reči. One su samo pikseli na ekranu, ali koliko god to bilo nemoguće, imaju nepogrešivu nijansu. Šta je to? Ironija? Besmisleno je, ali načas sam osetila ogorčenost, tugu u tom izboru reči.

I stalno ponavlja reč „video“.

BIBLIOTEKARKA: Ne brini, video ju je samo na blic. Zna o mojoj pici koliko i ti. Pogotovo što si je dodirivao.

Otkucala sam reči: „Jesi li ti, Danijele?“ pa ih izbrisala. Prerano je. Reći će mi kad dođe vreme za to.

NEMEZIS: Kako si se osećala zbog toga? Što si učinila nešto toliko smelo, toliko bezobrazno? Jesi li se uzбудila?

Jesam li? Da, dođavola! I sad sam uzbuđena. Seks u braku bio je dobar, ali prilično bezbedan i običan. Nimalo nalik ovome.

BIBLIOTEKARKA: Da. Jesam.

Jasno je da želi da budem opširnija, ali moraće da me *pita* ako hoće da čuje još pojedinosti. Osećam kako se osmehuje, ko god da je, ali ovog puta mu ne vidim lice, samo izvijene lepe usne i blesak belih zuba. Bože, ovo je tako čudno! Gotovo kao da se Danijel i Nemezis ponovo odvajaju i veoma tih šapat sumnje odjeknu mi u glavi.

NEMEZIS: I jesi li preduzela nešto u vezi s tim? Jesi li prišla tom nasumično izabranom čoveku i zamolila ga da te potuca i oslobodi te frustracije? Ili si se odšunjala na neko skrovito mesto i sama sebi pomogla?

Ha-ha, pametnjaković, ništa od toga!

Umalo to nisam otkucala, ali trenutno previše drhtim. Ovo je neobičan ples. Igra mačke i miša. Trebalo bi da progovorim, da zahtevam da se izjasni, da zahtevam da se predstavi. Ali znam da to neću učiniti. Nešto me sprečava da to uradim, a nagon mi govori da je i on sputan istim ograničenjem. Obama je sputao um a da nijedno od nas to nije shvatilo. Nisam nikad bila ovakva. Nisam nikad zamišljala ovakav senzualni i intelektualni turnir. Ali sad mi je suštinski važan koliko i disanje.

BIBLIOTEKARKA: Nisam. Nisam uradila ništa od toga.

Pauza.

BIBLIOTEKARKA: Iako sam htela, jedno ili drugo. Ili oboje!

Nadam se da je zadržao dah! Ili slično reagovao. U svakom slučaju, bio mu je potreban minut da svari moje reči. Kako sekunde prolaze, potreba da „pomognem sebi“ postaje sve veća.

NEMEZIS: Molim? Nije bilo oslobađanja za moju predivnu Gvendolin? To je prava sramota. Lepa žena kao ti nikad ne bi trebalo da ostane nezadovoljena. Ne bi trebalo to da uskraćuješ sebi, nikad.

Red je na njega da zastane i ostavi me u iščekivanju.

NEMEZIS: Naravno, ukoliko ti ja ne kažem da to uskratiš sebi.

BIBLIOTEKARKA: Nisam rekla da nisam svršila.

Da, shvati to kako hoćeš, gospodine - ih bi trebalo da kažem profesore - sveznajući!

Kursor trepće i trepće, a ja razmišljam o mogućnostima. Da skuvam sebi čaj? Da pustim zvuk i pratim *Murjake uživo?* Da gurnem ruku u donji deo pidžame i pomognem sebi? Time bih ukrala tajno zadovoljstvo tačno ispred Nemezisovog neznajućeg sajbernosa i pobedila ga na njegovom terenu. Ali imam sablasni osećaj da bi znao ako bih se dodirivala. Prosto bi znao.

Uprkos tome, povlačila sam traku na pojasu pidžame kad su se reči ponovo izlile u prozor za ćaskanje.

NEMEZIS: Pobogu, ti si veoma ćudljiva žena i mučiš me, moja Gvendolin. Izgleda da stvarno uživaš u tome da me zbunjuješ i začikavaš.

Rugao se lonac kotlu!

NEMEZIS: Očekujem da budeš potpuno iskrena, a ti mi izmičeš i obmanjuješ me na svakom koraku. Stvarno bi trebalo da te ponovo kaznim. Ili da podignemo igru na sledeći nivo?

BIBLIOTEKARKA: Kakav?

Čuje li kako mi srce lupa?

NEMEZIS: Na sledećem nivou se upoznajemo i *stvarno* te kažnjavam.

O bože moj. Želim to, valjda. Ali i ne želim. Bojim se nove igre, ali postajem i frustrirana zbog izgovora. Oprečnost mog druga u igri prelazi na mene i mislim da trenutno nijedno od nas ne zna šta hoće.

Ali fantazije o kažnjavanju naterale su me da prkosno gurnem ruku između nogu. Sad ću se zadovoljiti, ko ga šiša! Zaječala sam kad sam uronila u baricu.

Slika Danijela kako stoji nada mnom, obučen u crno, lica polupokrivenog kožnom maskom, naterala me je da se migoljim na krevetu dok mi se laptop ljuljao na kolenima. Namerno sam pustila Nemezisa da čeka dok sam kuckala i prebiralala po klići. Dva čoveka su mi sad spojena u glavi, bez obzira na stvarnost. Nemezis ima Danijelovo lepo lice dok se nadvija nada mnom kao princ senzualne pretnje.

Klitoris mi je tako osetljiv da jedva podnosi dodir, ali ne posustajem - kažnjavam se -pomerajući ga napred--nazad pa ukrug i ukrug.

Očekujem pitanje „Gvendolin, šta radiš?“ Pogotovo kad sam uzela maleni mesnati pupoljak između vrhova prstiju i nežno ga povukla. Lebdim na ivici. Teturam se nad ponorom. Stojim, metaforički, na vrhovima prstiju na ivici skakaonice. A onda sam se, neverovatno, povukla. Zbog njega.

Na prstima mi se oseća prodoran miris, presijavaju se od mog soka. Spustila sam ih na tastaturu i počela da kucam.

BIBLIOTEKARKA: Kad sam rekla da ću biti potpuno iskrena? Ne sećam se toga.

NEMEZIS: Dobar udarac!

Zar je to sve? Nema novih reči i počinje da me hvata panika. Šta ako ga ne zanima ništa manje od potpune iskrenosti? Ali to je sranje. Ni on nije otvoren prema meni, zar ne? Skriva se iza budalastog imena!

Gotovo sam uverena da je Danijel Nemezis i, štaviše, spremna sam da se opkladim da on zna da znam. Pa šta ako počnemo novu igru? Mogu ja to! Dođavola, *želim* to!

Ne misleći mnogo o posledicama, ponovo počinjem da kucam.

BIBLIOTEKARKA: Mada mislim da bi trebalo da budem iskrena. Moram da priznam još ponešto. To mi čuči u glavi a kome mogu reći ako ne tebi?

Bio prerušen ili ne.

NEMEZIS: Tako je bolje. Sad već napredujemo. Rekla si da si svršila pošto si pokazala picu tom nasumično izabranom čoveku. Pričaj mi još. Hoću da znam sve što se desilo. Nemoj da izostaviš ništa.

Pa, pretpostavljam da će ovog puta uživati iz drugačijeg ugla. A možda ću ipak varati? Tako će biti pikantnije.

BIBLIOTEKARKA: Uzbudio se kad sam mu pokazala picu. Ukrutio mu se u farmerkama i pomislila sam kako, pošto je on video moje, želim da vidim njegovo medunožje.

NEMEZIS: Zvuči pošteno.

BIBLIOTEKARKA: Zato sam se takoreći bacila na njega, otkopčala mu šlic i izvadila ga.

NEMEZIS: Hoćeš da kažeš da si otkopčala pantalone nasumično izabranom čoveku koga jedva poznaješ i izvadila mu penis? Gde se sve to desilo, zaboga? Svakako nije u odeljenju za izdavanje knjiga?

BIBLIOTEKARKA: Nije! Naravno da nije. Čak ni ja nisam *toliko* luda.

NEMEZIS: Pa gde onda? Tražio sam pojedinosti, sećaš li se, a dobijam veoma malo detalja. Sećaš li se te kazne?

Kako mogu da zaboravim? Jedan deo mog mozga ne može prestati da razmišlja o tome. Da zamišlja kažnjavanje. Divno tobožnje poniženje od koga se topim i drhtim. Služenje još jednoj tajanstvenoj strani profesora Danijela Brustera koju još nisam upoznala.

BIBLIOTEKARKA: Postoji jedno mesto u biblioteci. Dole u podrumu. Veoma je skrovito, tajno sklonište. Savršeno za takve stvari.

NEMEZIS: Kakve stvari?

BIBLIOTEKARKA: Polako, stići ću do toga.

Toliko želim da se ponovo dodirujem, ali on me tera da kucam. Ćubre jedno, on zaslužuje da bude kažnjen. Načas sam otišla u onaj kutak mozga gde me čeka fantazija u kojoj ja nosim kožni kostim. Malo sam smršala i izgledam neverovatno - a on kleči preda mnom. Vidim ga kao idealizovanu mušku priliku, arhetip glatkih mišića i blistave kože. Kosa mu je tamna i čupava, Danijelova kosa. Ne vidim mu lice jer je naslonio usne na moju blistavu lakovanu čizmu.

Prsti mi lebde iznad tastature. Umalo nisam počela da opisujem potčinjenog čoveka, ali setila sam se o čemu bi trebalo da pričam Nemezisu.

BIBLIOTEKARKA: Bio je lep i velik pa sam ga usisala. Ispunio mi je usta, a bio je slankast, divan i slantan. Sisala sam sve dok nije svršio i progutala sam spermu. Bila je ukusna.

NEMEZIS: Hoćeš da kažeš da si pružila oralni seks tom neznancu, tom nasumično izabranom čoveku?

BIBLIOTEKARKA: On nije neznanac. Malo ga poznajem. Dopada mi se. U stvari, on je upravo onakav muškarac kakvom bih inače pušila.

Kao da ponovo osećam Danijelov ukus. Pomešan je s aromom nepomućenog seksualnog uzbuđenja koji dopire preko mreže, struji u bitima ili bajtima u sekundi od

Nemezisa prema meni. Kao da osećam energiju i krv od kojih mu se kita diže.

Vrtoglavo padam u mračan i opojan svet, a on je pored mene. Osmehuje se. Uzvraćam osmeh i gledam kako kursor vibrira kao otkucaji srca ili pulsiranje mog klitorisa.

NEMEZIS: I koliko često pušiš muškarcima koji ti se dopadaju? Jednom? Dvapat? Triput nedeljno? Šta radiš? Izabereš ih u odeljenju za izdavanje knjiga pa ih namamiš u to tvoje skrovište i sisaš im doku? Izgleda da si laka ženska, Gvendolin, možda čak i drolja. Čini mi se da si žena divljih apetita kojima gotovo da ne vladaš.

Zaljuljala sam kukove na dušeku. U pravu je. Osećam vonj svog uzbuđenja, lepi mi se za prste i curi mi niz butine. Moji apetiti *jesu* divlji, ali on ih je podigao na ove visine. Zbog njega se osećam kao da sam se ponovo rodila ili kao da sam zbacila staru kožu. Osećam se potpuno drugačije. Ranije sam bila mirna. Živela sam bezbedno. Bila sam srećna, ali na miran i staložen način. Sad sam raspomamljena i to mi se sviđa, mnogo mi se sviđa! Ne, oduševljena sam time!

I volim kad me neko opisuje kao staromodnu laku žensku ili drolju.

BIBLIOTEKARKA: Pa, prilike za pušenje mi se ne pružaju onoliko često koliko bih volela. Zato sam iskoristila šansu sa svojim nasumično izabranim prijateljem. To je bila savršena prilika. Tebi ne mogu pa sam mislila da umesto toga popušim njemu.

Nema reči, ali u glavi čujem radosni muški smeh. Zagolicala sam ga, znam, ali iz čista mira osetila sam setu. Volela bih, volela bih da je u krevetu pored mene kako bih mogla da odgurnem laptop, okrenem se prema njemu i vodim ljubav s njim. Možda bih čak mogla prvo ponovo da mu pušim, bar za početak. Posle toga bih volela da ga gurnem na leđa i zajašem, da zavladam situacijom i njim.

NEMEZIS: Dobićeš svoju priliku, draga moja. Ne brini. Uživaću koliko hoću u tvojim ustima, divna Gvendolin. I to veoma brzo, pazi šta ti kažem.

Samo napred, mačo tipe! Mogu to da podnesem! Dođe mi da skačem i izmahujem pesnicom u vazduh, ali zadovoljila sam se time da uzviknem „Da!“ praznoj spavaćoj sobi.

BIBLIOTEKARKA: Je l' tako?

Zastala sam kako bi to svario pa ga izazivački napala.

BIBLIOTEKARKA: Možda već jesi?

Duga tišina. Duga, duga tišina. O sranje, sve sam upropastila.

NEMEZIS: Mislim da si umorna, draga moja. Pričaš u zagonetkama. Možda bi trebalo da te sad pustim da spavaš?

Srce mi ponovo ubrzano lupa. Nije osporio niti je potvrdio. Treba li da pritiskam dalje?

Ne. Ne još. Ne još.

BIBLIOTEKARKA: Dobro sam. Nisam umorna. U stvari, napaljena sam. Ne možeš ovako da uzbudiš devojkicu i onda odlučiš da ti je dosta.

Ponovo, fantomski smeh i avet prelepog osmeha. Naslućujem prećutno priznanje. On *zna* da znam, a ja znam da on zna da ja znam. Dođe mi da se obgrlim, smejem i valjam po krevetu. Ali više od svega, želim da svršim - i on to zna.

NEMEZIS: Veoma si bezobrazna i otvorena, Gvendolin. Mislio sam da držim uzde. Ako ti udovoljim i noćas se igramo malo duže, platićeš veću kaznu. Mogao bih te naterati da preduzmeš sledeći korak i odvažiš se na opasniju igru.

Znaš da to želim, zar ne, Nemezise?

Njegove reči i obrasci piksela kao da struje prema mom klitorislu poput struje. Pri samoj pomisli na tu opasniju igru, viši nivo, veću umešanost, osećam se vrtoglavo, kao da mi je glava ispunjena penom. Danas sam pokazala picu čoveku koga i dalje mogu nazvati neznancem. Na šta me još može navesti? Na nešto odvažnije? Nešto opasnije? Ulazim u kavez greha postavljen plišom.

BIBLIOTEKARKA: Daj sve od sebe. Mogu to podneti. Hajde da se igramo.

NEMEZIS: Gurni dva prsta u sebe. Uvlači ih i izvlači kao da sam na tebi i zarivam se u tebe. Radi to pet minuta. Bez kucanja. Samo jebanje prstom.

BIBLIOTEKARKA: Važi.

NEMEZIS: Možeš li da me zamišljaš dok to radiš? Zamisli me ili izaberi nekog koga poznaješ i pravi se da sam to ja.

Prepreden tip.

BIBLIOTEKARKA: Mogu to da uradim. Zamišljaću mog nasumično izabranog čoveka. Veoma je sladak.

NEMEZIS: Pa onda to uradi i budi brza inače ću te naterati da koristiš tri prsta.

BIBLIOTEKARKA: Dobro, dobro.

Ne mogu da čekam njegov odgovor. Gurnula sam laptop u stranu, jedva se obazirući na njegove osetljive delove, i strgla pokrivač s kukova. Pidžama mi se izgužvala oko butina dok sam je spuštala i dok sam se istovremeno migoljila na leđima, trljajući golu zadnjicu na dušek.

Tavanica je ekran za moje fantazije dok guram ruku između butina, tražeći vrata pice. Ja sam proključala močvara toplote i vlage. Dva prsta skliznuše kao da sam ih gurnula u maslac. Da probam da gurnem i treći? Da ga preduhitrim?

Teže je nego što sam mislila. Tri je mnogo. Ali dišem duboko, gutam vazduh i lebdim na drugo mesto... u podrum biblioteke... na stolu sam, Danijel me je zajahao. Moja tri prsta pretvorila su se u njegov veličanstveni kurac i lako skliznula.

Njegovi siloviti prodori su omamljujuće muke. Probodena sam, poharana, rastvorena i rastegnuta. Znam da sam sama, ali nekako je i on tu, ogroman, oduzima mi dah.

Kunem se da će se taj san jednog dana ostvariti.

Noge široko raširene među papirima i dragocenim, nezamenjivim spisima. Uvijam se i koprcam kao majmunica. Raščupana sam i izgužvana, suknja mi je zavrnut, gaćice vise oko jednog gležnja, donedavno besprekorna bela bluza je otkopčana a brus povučen u stranu. Danijel/ Nemezis je nada mnom, snažno se nabija. I njegova je odeća u neredu. Ruku ispod peševa njegove crne pamučne košulje, držim ga za golo dupe dok se zakiva. Crne farmerke stoje mu na polovini butina.

Dok masturbiram, sve dublje i dublje tonem u maštu. Danijel me drži jednom snažnom rukom dok mi slobodnom grubo mesi grudi. Gnječi mi bradavice, uvrće ih, a ja uživam u tome. To je najsiroviji i najneudobniji seks koji sam ikad imala, ali ipak mi srce treperi a duša se topi.

O, želim te, profesore Zgodniša. O, koliko te želim.

Samozadovoljavanje vodi do neminovnog. Takva predstava ne može dugo trajati. Telo mi se zgrčilo i kriknula sam od zadovoljstva, silovito svršavajući. Moje isprekidano disanje para vazduh kao da

sam upravo istrčala maraton. Nekoliko centimetara dalje, prozor za ćaskanje čeka u tišini. A onda, kao da sam ga prizvala, pojaviše se reči.

NEMEZIS: Dakle, Gvendolin, jesi li to uradila? Jesi li uradila šta sam tražio?

Uspravila sam se i obrisala prste o prekrivač. Kakva sam štrokavica. Čemu, dođavola, služi ona kutija s maramicama pored kreveta? Zaista postajem aljkava.

Osećajući se kao da me je neko unatraške provukao kroz mangal, posegnula sam za laptopom i jedva skupila snagu da ga privučem sebi. Ruke su mi mlitave kao da sam krpena lutka i samo hoću još malo da sedim i dahćem, ali Nemezisove reči pulsiraju kao da plamte na ekranu.

BIBLIOTEKARKA: Da.

To je sve što mogu da napišem.

NEMEZIS: Da? Zar je to sve što možeš da kažeš? Hoću pojedinosti, mlada damo, pojedinosti! Želim lepu slikovitu i jasnu terminologiju ili ti sledi još jedna kazna, a ovog puta će biti velika.

Pohlepna svinja! Stalno nešto traži i preti. Vidim njegov osmeh dok me zadirkuje i podstiče. Uzvratila sam osmehom. Želim još da se igram, ali umorna sam. Mnogo sam umorna.

BIBLIOTEKARKA: Iscrpeo si me. Izmoždena sam. Prihvatam kaznu.

Njegov pobednički uzvik kao da putuje internet-vezom. To je upravo ono što je hteo i sad će on da fantazira dok ga bude uzimao u šaku. Dok bude zamišljao *mene* u neobuzdanom seksualnom činu koji će njegova mašta prizvati.

NEMEZIS: Biće veća ovog puta. Tražiću mnogo od tebe, mila. Biće to kvantni skok.

Srce mi zalupa obnovljenom snagom. Uprkos omlitavelom telu, uzbuđenje se ponovo javlja.

BIBLIOTEKARKA: Da čujem.

I rekao mi je, o, šta mi je rekao... Ali razmišljam samo o reči „mila“.

8. Kvantni skok

Jedva čekam da ispričam profesoru Zgodniši! Želim da mu gledam lice dok opisujem sledeću kaznu. Želim da vidim pritajen osmeh, kradomično saučesništvo u pogledu. Želim da vidim koliko daleko mogu da idem pre nego što se slomi i prizna, a ja pobedim. Ovo se svakako pretvorilo u nadmetanje. Da vidimo koliko daleko možemo da idemo, i ko će se prvi slomiti.

Hoće li reći: „Dobro! Priznajem! Ja sam Nemezis!“? Ili ću ja povikati: „Priznaj! Samo priznaj! Ti si Nemezis!“

I dalje postoji neznatna sumnja, iza svih onih drugih kutaka u mozgu, da sam sve pogrešno shvatila i da on *nije* Nemezis. I da zapravo igram veoma opasnu igru s izuzetno izopačenim i perverznim čovekom. Ali u srcu, gde je razum najređi gost, znam, prosto znam da je Danijel Bruster moj Nemezis. Ili da je Nemezis moj Danijel. Kako god.

Bilo kako, rešena sam da on prvi poklekne.

Danas pucam iz sveg oružja i moram priznati da su pogledi koje su mi uputili tehničar Greg, Klarki i čak gospodin Džonson, glavni bibliotekar, neprocenjivi. Kao šlag na slasnoj torti.

Ponovo sam se odlučila za imidž bibliotekarke-nimfomanke iz pedesetih godina. Strukirana bluza, uzana suknja, čarape. Ponovo žalim što ne mogu da nosim visoke potpetice u odeljenju za izdavanje knjiga kao ni u drugim odeljenjima otvorenim za javnost. Nedavno su renovirali podove i štikle su strogo zabranjene.

Danas imam malo drugačiju frizuru. Veoma labava pletenica, ponovo asimetrična, ali smnogo više zavodljivih pramenova koji mi padaju oko lica.

Stvarno mi se čini da mi priliči imidž kancelarijske seks-bombe, a zasigurno deluje. Nema više tumananja u vrećastoj odeći. Vraćam se u one dane kad su se obline smatrale lepim. Dođavola, Merlinka je bila prekrupna po današnjim glupim merilima, a muškarci su puzali pred njenim nogama da je obožavaju.

Jednim delom želim da i Danijel puzi. Stvarno. Ali uglavnom mi gaćice vlaže od onih uznemirujućih fantazija u kojima puzim prema njemu - i mnogo, mnogo više. Često se pojavljuje kožna maska, a ponekad i par visokih, crnih kožnih lovačkih čizama.

Nema plavih pisama u kutiji s primedbama. Priznajem, razočarala sam se, ali tešim se time da smo prešli na interaktivnije načine komunikacije. Nemezis mi je čak dao broj mobilnog telefona, koji moram pozvati kad odlučim. Mada ne znam kad će to biti. Zadao mi je sulud izazov, takozvani kvantni skok.

Želi da priđem još jednom „nasumično izabranom muškarcu“ u kafeu. Kaže da će me možda - a možda i neće - gledati iz daljine, prerušen, kad budem izabrala uspaljenog muškarca koga nikad nisam videla radi anonimnog seksa. Pitam se čita li one ozloglašene blogove kolgerli.

Osmehujem se dok prelazim pogledom po biblioteci. Tek smo nedavno otvorili, ali nekoliko redovnih posetilaca već tumara između polica ili sedi i čita novine. Šta li bi pomislili da znaju šta njihova gospođica Prajs radi? Možda neki i naslućuju? Nisu samo članovi osoblja jutros podizali obrve. Jedan nezaposleni momak krišom mi dobacuje poglede preko *Sana* i dosadnih mesnih tračerskih časopisa.

Nemezis mi je rekao da izaberem hotel za ulogu kurve i mislim da znam koji očekuje da izaberem. Valjda bi trebalo da mu udovoljim, ali bilo bi zabavno da ga prenerazim i predložim neku prijavu staru rupu kao što su *Konj i džokej* ili *Zidarske ruke*.

Kad smo kod Nemezisa, gde li je glavni osumnjičeni? Uspela sam da se pre otvaranja na brzinu ušunjam u rupu profesora Zgodniše kako bih proverila da nije ušao na zadnji ulaz. Ali nije mu bilo ni traga. Što samo po sebi nije neobično. On je slavni gost i nema radno vreme. Čak i ne mora da dolazi svakog dana. Mada mislim da postoje i prilično privlačni podsticaji ovde, pored arhive porodice Lajvsi i njenih neprocenjivih spisa.

Misao da ga danas *neću* videti neočekivano je uticala na mene. Uvek sam mislila da je posredi samo metafora kad neko kaže kako mu je srce potonulo u pete, ali mogu se zakleti da je moje klonulo pri pomisli da danas *neću* videti njegovo lice dostojno obožavanja.

Dostojno obožavanja? Šta mi je, kog đavola? Jesam li se zaljubila u njega umesto da mi se samo sviđa za poremećene seksualne igre? Vrebaju li lepša osećanja u požudi? E *to* je svesno glupo.

Ta zastrašujuća mogućnost pokvarila mi je raspoloženje, ali trudila sam se da to ne pokažem. Navukla sam osmeh i savetovala čitaoce

s gotovo mahnitim oduševljenjem, trudeći se preko svake mere čak i kad nisu bili sigurni šta bi čitali. Na pauzi sam odjurila dole, ali svugde je bio mrak. Vratila sam se na svetlost noseći usamljenu podrumsku prazninu u sebi.

Jednostavno moram da izbacim iz glave muškarce s divnim usnama, čarobnim prstima, savršenim đavolskim misaonim procesima i uvrnutom maštom. Ne smem dozvoliti svojim zabludelim mozganjima da skrenu na te izuzetno opasne staze.

On samo želi kratkotrajnu avanturu. I Nemezis to želi. O, ovo je tako zajebano! Ali ipak izgaram dok čekam pauzu za ručak kako bih otrčala dole i videla je li tamo.

Stigao je baš kad sam htela da napravim predah i odustanem od svake nade. Ušao je na glavni ulaz - s jednom ženom! A ona je lepotica... Zaustavili su se čim su stupili u predvorje. Zagledala mu se u oči, to priviđenje od žene, pogleda ispunjenog nežnom brigom, pa ga potapšala po ruci i rekla nešto tiho i zabrinuto, nagnuvši se prema njemu.

Čini mi se da imam istopljeno olovo u stomaku i želim da joj iskopam oči. Starija je od mene kao i od njega. Zašla je u četrdesete, ali je blistava i na vrhuncu lepote. Ima skupe izvučene pramenove i nosi divan komplet za koji se izdaleka vidi da je firmiran. Ne bi trebalo da je Danijelov tip, ali na njen pogled pun naklonosti uzvratio je sleganjem ramenima i iznenađujuće prisnim krivljenjem usana. Sad želim *njemu* da iskopam oči.

Volela bih da mogu da čujem šta pričaju. Po govoru tela shvatam da je zabrinuta za njega i da pokušava da ga nagovori na nešto, a on se ponaša „muški“, govori da nije ništa iako je načas skinuo naočare pa protrljao oči i potiljak.

To je potrajalo još malo a onda se nagla i nežno ga poljubila u obraz, ostavivši mu trag svetloružičastog ruža za usne na obrazu. Obrisala ga je još jednim posesivnim pokretom.

Otišla je, a Danijel je pogledao prema mom stolu. Taman kad je pošao prema meni, javio se piskav i prilično zabrinut glas: „Izvinite, možete li da mi pomognete?“

Htela sam da uzviknem: „Ne! Odjebi! Počela mi je pauza za ručak!“ Ali okrenula sam se i osmehnula. Preda mnom stoji veoma umorna mlada žena na ivici suza i s detetom u kolicima. Kolebljivo mi je

objasnila domaći zadatak koji njeno najstarije dete mora da završi za sutra. Izgleda da nemaju svi pristup internetu i prvi put se obrela u javnoj biblioteci kako bi našla materijal. Deset minuta kasnije, donela sam joj pregršt knjiga sa sve četiri strane odeljenja za izdavanje knjiga. Oduševila se, dirljivo zahvalna. Čak se i dete u kolicima umirilo, osetivši iznenadnu promenu raspoloženja iscrpljene majke. Preterano se zahvaljivala, a i ja sam se osetila bolje, uprkos živciranju zbog Danijela. Suština mog posla donosi olakšanje i zadovoljstvo kad ne moram da radim birokratske stvari. Rekla sam joj da me slobodno potraži ako joj bilo šta zatreba.

Međutim, taj osećaj misionarsko-profesionalnog blagostanja brzo je iščileo kad sam pomislila na gospođicu s pramenovima u Armiranom kompletu i njeno božansko pravo da poljubi Danijela u javnosti. Pošto je usledila jedna od onih večitih zabuna sa smenama i nema nikoga da me zameni dok odem na pauzu, zatvorila sam sto, otišla u deo za osoblje, provukla karticu i zadnjim stepenicama jurnula u podrum.

Nema ničeg boljeg od male rasprave za oslobađanje od sve veće napetosti. Pa, padaju mi na um pametniji načini... i, ko zna, možda to i dobijem ako se uzdržim od rasprave.

Srce mi skače kao loptica-skočica dok vratolomnom brzinom jurim stepenicama. Stari Džonson će me svakako izgrditi ako je slučajno u blizini. Ali koga briga? Prosto moram da saznam ko je ona žena.

Znam da je moja ljubomora besmislena. Profesor Zgodniša i ja nismo par. Čak nismo ni imali pravi seks. Malo vatanja i pušenje ne čine čvrstu vezu. Kratkotrajna avantura, sećaš li se? Mada mi se ne čini da je žena iz predvorja privremena ili avantura.

Usporila sam. Moram da se smirim. Ovo je samo igra.

Nije u svojoj rupi. Knjige i spisi rašireni su po stolu kao i uvek, a laptop blago svetli pored njih. Primećujem da je ponovo pokrenuo neku stratešku igricu. Da li ikad stvarno radi? Prebacio je sako od tvida preko naslona stolice. Zapitala sam se nije li šmugnuo u toalet i zaljuljala se u ravnim cipelama kad sam se setila šta sam tamo poslednji put videla. Tako otmen. Tako lep. Tako muževan.

Tih zvuk prenuo me je iz bludnih sanjarija. Je li to bilo jecanje? Svakako je tako zvučalo. Zar ponovo onaniše?

Otapkala sam do kraja podruma gde čuvamo nešto trošnog nameštaja iz vremena kad je biblioteka bila gospodsko mesto. Tad je postojala otmena čitaonica s kožnim kaučima na kojima su sedeli plemići kad svrate da pročitaju *Tajms*. Iz tih uvaženih sedala danas izviruje punjenje, ali otkrila sam Danijela opruženog na jednom divanu. Prebacio je jednu ruku preko očiju, a druga mu visi i gotovo dotiče patos dok mu naočare vise između prstiju. Izgleda kao nešto između palog arhangela i viktorijanskog pesnika koji se odvalio od apsinta i laudanuma. „Jesi li dobro?”

Kad mi je čuo glas, skočio je u sedeći položaj pa se ponovo uhvatio za glavu. „Da... valjda.” „Lažove!”

Oči su mu kao dva tamna bunara u ovom slabo osvetljenom kutku punom senki. Očigledno ga nešto boli. Ovo je drugi put da sam ga uhvatila kad ne pršti od zdravlja.

Spustio je noge na pod i napravio mi mesto na kauču. Sela sam, ali mnogo mu treba da namesti naočare. Ne gleda me. Kao otmena žena malopre, spustila sam ruku na njegovu. Koža mu je vruća i grozničava kroz tamnoplavi pamuk košulje.

„Šta ti je? Nešto nije u redu.”

„Samo glavobolja. Ništa važno. Ne uzbuđuj se.”

Glas mu zvuči napregnuto, grubo.

„Čini mi se da te često boli glava. Jesi li bio kod lekara?”

Isturio je ramena i uspravio se. Sad *me jeste* pogledao i sjaj mu se vratio u oči.

„Samo mnogo radim. Nije mi ništa.” Položio je šaku na moju. Vrhovi prstiju su mu nežni, jedva se pomeraju. „Kako si ti?”

Raspadam se zato što me je dodirnuo. Ti isti prsti su me sinoć doveli do ludila, a zbog njihovih laganih pokreta sam na dobrom putu da se ponovo izgubim. U treptaju oka sam iz radnog okruženja biblioteke, njenog ograničenog budžeta i uzrujanih ljudi koji pozajmljuju knjige prešla u svet nalik pretis-loncu u kome obitava Nemezis sa svojim razdraganim seksualnim umnim igrama.

Ovde mogu da kažem šta god hoću. Da radim šta god hoću. Da želim šta god hoću.

„Stvarno hoćeš da znaš?”

„Naravno. Prijatelj sam ti, zar ne?”

Baš si mi ti neki prijatelj... Pogledala sam mu šake i zamislila ih na sebi. A onda sam zamislila kako prstima drži nalivpero ili prelazi preko tastature. Samo što nisam zahtevala da mi kaže istinu, ali umesto toga samo sam odgovorila: „Dobro onda, reći ću ti kako se osećam. Napaljena sam!“ Izvio je obrve, ali se osmehnuo. „Eto, je li to dovoljno prijateljski?“

„Pa, može se i tako čoveku skrenuti pažnja s glavobolje.“ Primakao mi se i osetila sam opojnu kolonjsku vodu. Miriše na šumu i začine, toliko egzotično da tera na vrpoljenje. Zatreperila sam ispod pojasa u odgovor. „Želiš li da preduzmeš nešto u vezi s tim?“ zatreptao je bujnim tamnim trepavicama. Uveličane iza naočara, izgledaju kao crne plišane lepeze na slaboj svetlosti. „Čisto prijateljski, naravno. A imaćeš i šta da pričaš Nemezisu.“

„Jebeš Nemezisa!“

Nasmejala sam se kad sam shvatila da ću gotovo izvesno baš to uraditi. I on se nasmejao. Znam da haluciniram jer mi se učinilo da sam videla kako mu se pohotni blesak odbio od ravnih belih zuba.

„Tako je“, složio se i blago nakrivio glavu. Je li namignuo? Možda jeste. Sasvim je moguće.

Tako je, tako je. Veoma je primamljiv, divan i ima nečeg u vezi s njim zbog čega se osećam moćno. Uglavnom je on u prednosti, ali trenutno izgleda blago iscrpljeno i ranjivo. Trgao se kad sam poletela napred, uhvatila ga za potiljak kako bih mu privukla glavu i poljubila ga. U poslednjem trenutku je skinuo naočare i bacio ih u skučen prostor oko ulegnutog kauča. Čula sam tih udarac kad su pale na istanjen stari tepih. Nadam se da se nisu slomile, ali ta briga je nalik jedva osetnom golicanju hiljadu kilometara daleko. Volim osećaj Danijelovih kovrdža pod prstima i vlažnu vrelinu njegovih usta oko mog nasrtljivog jezika. Volim kako uzdiše... i kao da guta sam dah mog života.

Njegovo pretvaranje da popušta upravo je to - pretvaranje. Čak i dok ga ljubim, njegove veste ruke ne miruju. Izvukao mi je bluzu iz suknje pre nego što sam shvatila šta se dešava, a vrući prsti penju mi se uz leđa do kopče brusa. Sumnjivo spretno ga je otkopčao. Čudan je osećaj dok mi taj odevni predmet klizi niz kožu, ali istovremeno bezobrazan i uzbudljiv. A postalo je još bezobraznije kad je prebacio ruku napred, gurnuo je u korpu i grubo, zahtevno mi

stisnuo dojku. Istovremeno mu je jezik poleteo napred, potčinio moj, zaposeo mi usta s daleko većom sigurnošću nego što sam je ja ikad imala.

Tiho sam zacvilela i zamešala kukovima kad mi je uštinuo bradavicu. Bol nije jak ali oštar je, probio mi je srce i dušu. Kako li je, dođavola, mogao znati da će me to uzbuditi? Ni sama nisam znala.

Ponovo je to uradio, ne jako ali autoritativno. Osetila sam vruću navalu uzbuđenja u gaćicama. Odjednom želim da budem naga tamo dole. Želim ponovo da mu osetim ruku tamo, želim da me dodiruje, istražuje, zadovoljava. Želim njegove prste u sebi, možda ne tri ali dva svakako, da guraju, guraju, guraju i pripreme me za njegovu kitu.

Spustila sam ruke dok mi se igrao dojkom pa povukla suknju nagore, otkrivši haltere i vrhove čarapa. Povukla sam s obe ruke, sklonila tkaninu s puta, nabrala je oko struka pa počela da cimam gaćice. Danijel se manuo mojih grudi jer je osetio šta radim i pomogao mi. Zajedno smo prevukli gaćice preko mojih cipela. Sad sam gola od nabrane suknje do vrhova butina.

Otvorila sam oči i videla da Danijel žmuri. Božanstvene trepavice počivaju mu na vrhu jagodica. Uživa u meni u tami, oslanja se samo na dodir dok cima čipku i lastiš pojasa haltera. Gurnuo je prste ispod jedne trake haltera do debelog tamnog ruba čarape. Zadenuo je vrh jednog prsta ispod najlona pa me nežno pomilovao. Nokat mu je grub uz moju meku голу kožu koja je toliko dugo osećala samo moj dodir kad sam se tuširala i... ponekad zadovoljavala.

Nekoliko trenutaka je samo kružio oko vrha mojih čarapa, zadirkujući me. Toliko je blizu mog središta, ali namerno ga izbegava. Osećam kako iz mene curi, kako mi med teče na napuklu kožu kauča. Pica mi je naduvena i napućena, nečujno vrišti za dodirom.

Izgubila sam strpljenje, zgrabila ga za ruku i gurnula je sebi između nogu. Dosta mi je tog odugovlačenja, a tih zvuk odobravanja koji mi je ispustio u usta poručuje da mu ne smeta moja inicijativa.

Odmah je zauzeo savršen položaj, dlanom mi obujmio picu a srednjakom autoritativno proleteo između usmina i prionuo na kliću. Grubo me je protrljao, snažno kao kad me je uštinuo. Čim sam to

osetila, gurnuo mi je drugu šaku u brus i lagano mi zavrnuo bolnu bradavicu. Okret, trljanje, okret, trljanje.

Vagina mi se raširila pa stegla. Umalo nisam ujela Danijela za jezik kad sam svršila. Drago mi je što je zavladao mojim ustima inače bih vrištala - a neko bi svakako čuo iako smo u zaboravljenoj utrobi biblioteke.

Nastavio je da me dodiruje iako sam svršila. Nemilosrdan je. Trzam se, cimam, grčim i curim, igrajući po njegovom. Ali u sebi smišljam osvetu. On sad vlada mojom strašću, ali uskoro ću postati gospodarica njegove.

I dalje ustreptala, stavila sam mu dlanove na grudi i odgurnula ga.

„Kondom? Imaš li kondom?“, zakreštala sam, spopavši ga nimalo suptilno ali s mnogo zadihane odlučnosti.

„Da“, zagraktao je. Pošto je odvojio ruke od mog tela, posegnuo je u zadnji džep farmerki i izvadio poznati staniolski paketić.

Nije li to zgodno?

Na trenutak je otvorio oči i zajedljivo se osmehnuo pa slegnuo ramenima.

Đavole jedan, sve vreme si to nameravao! Došlo mi je da ga prodrmam, ukorim, kažem mu da je uobraženo, začikavajuće đubre i perverzni manipulator. Ali nisam, mahom zato što želim da se tucam s njim.

Prikovala sam ga strogim, prekornim pogledom koji mu je umalo promakao zato što je zabacio glavu i zažmurio. Bacila sam se na kopču njegovog kaiša, pa na dugme i šlic. Zapanjujuće je, ali on ne nosi gaće. Još jedna nadmena pretpostavka da će se omrsiti danas. Trebalo bi da mu kažem da baš ima muda, ali zabezegnula sam se pri pogledu na njegov divan penis koji se uzdigao kao ružičasto koplje iz tamnih nabora farmerki.

Umalo se nisam onesvestila od iščekivanja. Želim ga. Želim ga u sebi. Hoću da se seksam sa čuvenim istoričarem s televizije i pametnjakovićem profesorom Danijelom Brusterom. I to odmah.

„Daj mi to!“ Zgrabila sam paketić i iscepala ga. Kondom je gladak i svilenkast, ali ni približan Danijelovom glaviću. Bistra, srebrnkasta tečnost curi iz njegovog okceta, a uzbuđenje mu je ogromno i vidljivo kao i moje.

Prošlo je dosta otkako sam muškarcu poslednji put navukla kondom, ali ta veština se nikad ne zaboravlja zato što se uz nju dobija nagrada rukovanja lepom muškom ukrućenošću. Uspela sam da postignem naš cilj a da se ne spetljam, iako je vreline njegovog moćnog mesa obeshrabrujuća. Kao i napaćena lepota njegovog lica.

Konačno je spreman. Odeven u gumu i još tvrdi i uzdignutiji nego ranije, ako je to moguće. Pica mi pulsira i prede od iščekivanja.

A sad, kako ćemo to da izvedemo? Neodoljivo želim da budem gore. Moram da se pokažem. Zbacila sam cipele i uzjahala ga, kleknuvši s butinama oko njegovih. Prastari kauč je preteći zaškripao kad sam promenila položaj, držeći se za naslon, gotovo nabivši Danijelu polugole grudi pod nos.

Čini mi se da mi i butine škripe od napetosti dok se nameštam nad njim. Zato sam ga uhvatila za kitu i navela je u sebe.

Moje spuštanje kao da traje veoma, veoma dugo. Jedno je gledati veliku kitu, a drugo imati je u sebi. Tek sad, kad se to zaista dešava, zaista razumem tu veliku razliku. Izbio mi je vazduh i dužinom i debljinom. Oštro sam udahnula, i dalje se spuštajući i šireći se da ga primim.

Konačno sam se umirila, prikovana vrelim, slatkim mesnatim šiljkom. Potreban mi je trenutak da svarim tu činjenicu.

Nagla sam se nad njim, dišući duboko i uživajući u tome što sam ispunjena. Osećaj je žestok, gotovo ozbiljan, neočekivano emotivan. Oči mi se pune čudnim, nerazumnim suzama. Samo avantura? Zaboga, nadrljala sam.

Otkopčan brus klizi mi niz grudi kako se pomeram. Tiho sam ciknula kad sam se spustila do kraja pa strgla bluzu, mahnito cimajući zakopčane manžete dok dugmići nisu odleteli. A onda sam zavitlala i bluzu i brus. Sad sam naga do pojasa i do vrha ispunjena divnom kitom čoveka u koga sam se izgleda zaljubila. *Jesam nadrljala.*

Dobro je što Danijel i dalje žmuri. A ako ih otvori, svetlost u podrumu je milostivo slaba. Oči su mi i dalje pune suza, a sigurna sam da mi se na licu ocrta beznadežna ljubav.

Uhvatio me je za oble kukove i zadnjicu. Nežnost njegovog dodira je srceparajuća, više nego ikad. Svim srcem se nadam da je ovo

samo zaludjenost ili će me čekati pravi pakao kad se naša avantura završi.

Pogledala sam mu lice, prelepo, poznato, nastrano lice, i tuga izazvana seksom zapanjujuće se pretvorila u ljutnju. Da, ova zabava mu ne znači koliko i meni. Mora da ima gomilu grupi-devojaka. A kad sam već kod profesorovih žena, ko li je otmeno, uglađeno priviđenje s kojim je ćaskao u predvorju? „Ko je ona žena?”

Neverovatno mi je da sam to izrekla. Šta mi je, dođavola? Davim se u najdivnijim nadražajima, ali moja glupa ljubomorna glava i dalje sve kvari.

Danijel je otvorio oči, načas neusredsređene i zamagljene. Zatreptao je kao da nije sasvim siguran koga gleda - ali meni je pao mrak na oči. Možda čak fantazira o njoj? „Znaš, ona u kompletu s kojom si se ljubakao u predvorju?”

Namrštio se, škiljeći a onda mu se pogled razbistrio. Prenaglašeno je uzdahnuo, snažno me uhvatio oko struka, propeo se i navukao me još čvršće na ud.

Zaječala sam i učinilo mi se da mi para izlazi na uši. Telo mi je rašireno oko njega, a napetost na klitorisu je velika. Zaboravila sam da postoji ijedna druga žena na svetu. Postojim samo ja dok sedim na Danijelu, ispunjena njegovom kitom. Ponovo se propeo i navukao me. Nije samo oronuli kauč zaškripao i zaječao.

„Ta žena...” Glas mu je tih i uzbudljiv, a stisak oko mog struka čvrst. „Ta žena je moja rođaka Eni i ona je suvlasnica hotela *Vejverli*. Zato sam i odseo tamo.” Popravio je stisak jednom rukom, iskrivio članak i zavukao drugu ruku između naših tela, pronašao mi kliču i kucnuo ga. Pica mi se ustalasala oko njega i videla sam zvezde, zažmurivši. Ponovo me je kucnuo i počela sam da svršavam, i dalje zbunjena, i dalje ljuta.

„Zadovoljna?”, zarezao je. Uhvatio mi je klitoris između palca i jednog prsta pa stisnuo. Kad me je pljesnuo po dupetu, *bila sam zadovoljna...* i svršavala sam. Krik mi se rađao u grlu, ali u poslednjem trenutku sam nabila pesnicu u usta. Talasi zadovoljstva šire mi se iz kliče, a on ga i dalje nežno drži iako se trzam i koprcam kao poludela.

Ponovo me je udario po dupetu i orgazam mi je buknuo. Umalo se nisam onesvestila. Klonula sam napred i nekoliko trenutaka samo

ležala na njemu, obavijena oko njegovog tela. Grudi mi se ubrzano podižu i spuštaju, čitava pica se trza od naknadnih potresa. Zagrlio me je, izuzetno nežno iako je malopre bio dominantan. Kao da sam ispaljena u vazduh i sad blago lebdim s padobranom.

Seks nikad nije bio takav. Možda nisam ni imala seks ranije nego samo neko bledo i slabo podražavanje?

Konačno sam duboko udahnula. Prizemljila sam se. A najvažnije sa čim moram da se suočim jeste žestoka erekcija, još vreća i tvrda u meni.

Kako je to moguće? Ima li nadljudske moći? Moj bivši muž bi odavno svršio kao i svi momci s kojima sam bila pre njega. Ne bi bilo šanse da izdrže tako uzbuđljivu vožnju zato što mora da mu je bilo grozničavo koliko i meni. Ali i dalje je tu, kao kamen u meni, topao kamen ispunjen krvlju, kamen koji pulsira od života.

Malo sam se ispravila i pogledala ga. Mangup! Tipično. Ali *vidim* nežnost. Nisam pogrešila - ali kroz nežnost provejava izluđujuće muško samozadovoljstvo. Izraz koji poručuje „Vidi me... vidi koliko sam izdržljiv... nikad me nećeš nadmašiti“, zbog čega sam poželela da uradim upravo to: da ga nadmašim. Želim da ga nateram da se ispuca u meni, da bude moj bespomoćni rob.

Odgurnula sam se od njegovih grudi i popravila položaj. A onda sam se pridigla i naglo spustila, primivši ga još dublje. Pica mi je ponovo opasno zatreperila, drugi orgazam je samo dah daleko, ali osetila sam zadovoljstvo kad je Danijel širom otvorio oči. A kad sam to ponovo uradila, izletela mu je psovka koja više priliči mornaru nego visokoobrazovanom i ugladenom akademiku.

„Pst!“, naredila sam, nagla se prema njemu i dlanom mu pokrila usta.

A onda sam ga jahala. Stvarno sam ga jahala, iznova se podizala i survavala. Svršila sam posle nekoliko sekundi, iznenadni silovit bis, ali nastavila sam da jašem, mehanički pomerajući telo dok mi je glava lebdela među zvezdama.

Ali đubre mi i dalje odoleva.

Dosta toga! Čučnula sam, čučnula zaista jako na njemu i stegla užarenu picu oko njegove kite. Ponovo sam videla one zvezde, ali stisla sam zube, stegla ga picom i muzla kao nikoga pre toga.

Zgrabio me je za kukove, zarivši prste u bujno, prebujno meso na njima. Osećam mu nokte na koži. Drkadžija, i dalje mi odoleva! Njegovo divno lice je maska naprezanja i tvrdoglavosti, linija brade mu je poput gvožđa, vilica stisnuta.

Jebeš ovo!

I dalje stisnuta oko njega, podigla sam se i snažno spustila. Dve stvari su se istovremeno dogodile. Ne, tri. U stvari, četiri...

Danijel zarezha još jednu mornarsku psovku. Svršio je, divlje trzajući kukovima. I ja sam ponovo svršila, zadovoljstvo se cedilo iz mene gotovo kao da je bol.

A prastari kauč konačno je podlegao kazni kojoj smo ga podvrgli i srušio se uz ogromni tresak.

9. Možemo da prekinemo

Sledio je trenutak potpune, zapanjene tišine. Otvorila sam oči i zagledala se pravo u Danijelove. Svetlije su i srećnije nego ikad, pune radosti i bistre, iako nema naočare. Oboje smo se zatresli i smeh kao da je uzimao zamah, kao ona džinovska lopta što se kotrlja i juri Indijanu Džounsa. Samo što nisam ushićeno zauriala od smeha kad nas je drugi zvuk naterao da se ukočimo i umuknemo. „Ko je tamo? Šta se dešava?“

Gospodin Džonson, glavni bibliotekar. Iako mora da je u drugom kraju podruma, zastrašujuće zvuči kao da nam se približava.

U vrtlogu pokreta, odvojili smo se i pokupili stvari kao pripadnici specijalnih jedinica koji reaguju na zasedu. Vođena instinktom, uhvatila sam Danijela za ruku i odvukla ga u malu skrovitu rupu iza polica. Znam za to skrovište zahvaljujući dosadnim satima stavljanja knjiga u police. Nekad sam se zavlačila u nju na nekoliko trenutaka kako bih čitala majstorsku pornografiju.

Koraci se ujednačeno približavaju.

„Ima li koga?“, ponovi zbunjeni bibliotekar pošto je očigledno video istrošeni kauč.

Mračno je u našoj maloj niši. Zidna lampa je nedaleko od nas, ali isključena je. Danijel i ja smo priljubljeni jedno uz drugo pored sanduka za pakovanje i hrpe starih novina. Dok je gospodin Džonson razdraženo cokat, naša privremeno potisnuta histerija ponovo je nabujala i oboje smo morali da stavimo ruke preko usta i junački se borimo da ne puknemo. Ne smem ni da zamislim šta će se desiti ako nas moj šef spazi, mene polugolu i Danijela s izduvanim penisom koji štrči iz farmerki. Ne možemo da se dovedemo u red jer bi nas i najmanji zvuk odao.

Pošto je pregledao kauč, što kao da je trajalo čitavu večnost iako je verovatno samo bacio letimičan pogled, gospodin Džonson je još jednom zbunjeno otpuhnuo pa otišao, brzo hodajući između polica.

Kad smo čuli da su se vrata u drugom kraju podruma otvorila i zatvorila, oboje smo prvo izdahnuli pa se prepustili nesputanom veselju. To je potrajalo nekoliko trenutaka, dok smo se teturali iz skrovišta da se upristojimo i rešimo se optužujućih dokaza kao što su iskorišćen kondom i dugmad s moje bluze. Konačno manje-više

pristojni, vratili smo se do Danijelovog radnog stola, ali nismo mogli prestati da se smejujimo.

„To je bilo ludo. Prosto ludo.“ Zavrnila sam rukave da sakrijem kako mi nedostaju dugmići na manžetama. Izgleda šik i još više podseća na pedesete... Možda ću pokrenuti novu modu među osobljem? „Uvek sam mislila da se već godinama ovde odvijaju nevaljale radnje, ali nikad nisam zamišljala da ću učestvovati u njima.“

„To je bilo neviđeno, Gvendolin.“ Danijel mi se osmehnuo iza naočara, ali vidim i nagoveštaj ozbiljnosti. Jesmo li otišli predaleko? Je li bilo previše žestoko? Jesmo li izbili izvan granica dogovora o avanturi? „Ti si bila neviđena... Osećam se kao da si upravo mnome obrisala pod. Ali na dobar način.“

Taman sam htela da se složim, ali iz vedra neba, počela sam da se tresem. Od zapanjenosti. I to ne samo zato što sam uradila nešto što me je lako moglo koštati posla. Ne, zapanjena sam onim što osećam. Onim što sam budalasto dozvolila da me zadesi. Iako je to smešno, sad sam gotovo sigurna da sam se zaljubila u Danijela Brustera i da želim mnogo više od proklete avanture s njim.

„Šta je bilo?“

Podigla sam pogled i shvatila da sam se načas izgubila u mislima. Danijel zuri u mene, a lepo široko čelo mu je naborano. Jedna kovrdža pala mu je na čelo i želim da je uzmem i uvijem oko prsta. Misao da to uradim, nežno i prisno, umiruje me iako ne bi trebalo. Umalo to nisam uradila, ali uhvatio me je za ruku i nežno je stisnuo. Toplina njegovih prstiju jednako je umirujuća i ohrabrujuća.

„Samo sam pomislila kako smo se jedva izvukli. Stvarno je *ludo* što smo se seksali na mestu gde je neko mogao da nas otkrije.“

Danijel iskrivi usne u nešto što nije bilo pravi osmeh. Izgleda zbunjeno, ali očigledno istovremeno pokušava da mi pruži podršku.

„Žao mi je. Ja sam kriv. Nije trebalo da budem tako nepromišljen. Ugrozio sam tvoj posao. To nije bilo u redu s moje strane.“ Zastao je, a onda se sasvim uozbiljio. „Znaš, možemo da prekinemo, ako hoćeš. Samo reci. Sviđa mi se ovo među nama. To je... pa, sasvim posebno. Ali veruj mi, ne želim da ti pravim nevolje. Na bilo koji način.“

Možemo da prekinemo...

Na trenutak sam se ponovo teturala na ivici suza. Iskren je. Verujem mu u potpunosti. *Stalo* mu je do mene, iako je to samo u okvirima naše trenutne opsesnutosti. Ali odjednom mi je sinulo: šta tačno misli time da možemo da prekinemo?

Na Gvendolin i Danijela? Ili na Gvendolin i Nemezisa? Ili je to uvek bilo jedno te isto?

„Ne želim da prekinem.“

Reći mi više u vazduhu. Gotovo ih vidim kako lebde, zvučeći previše odlučno i očajnički. Obeshrabrila sam se kad sam videla da Danijel izgleda приметно obazrivo. Pametan je i intuitivan. Kladim se da me čita kao stare knjige iz arhive, verovatno i lakše. Pojela sam se živa. On ne želi ništa više od privremene vezice, a mora da mi na čelu piše da želim znatno više.

Široko pametno čelo mu se namrštilo. Smišlja šta bi rekao kako bi se izvukao. Znam to.

„Ni ja.“

Načas sam pomislila da umišljam, da samo čujem ono što želim da čujem, a onda sam se jedva uzdržala da ne skočim na sto i zaplešem. On *želi* da nastavimo! I dalje postoji šansa! Ali zavlada sam sobom pre nego što mi je kez postao previše glupav, dok nisam uradila nešto uvrnutije i zaludnije od onoga što sam već uradila. Ne izgledaj toliko oduševljeno, ženo, seti se da je to privremeno. Samo vladaj sobom i uživaj u onome što imaš dok traje.

„Pa, onda je sve u redu.“ Glumim bezbrižnost. Znam da me je pročitao, ali ne brinem *mnogo* o tome. „Ali mislim da bi ubuduće trebalo da budemo pristojni ovde dole.“

„Naravno. Ima toliko drugih mesta za dobro tucanje, nije li tako?“

Taman sam htela da pitam gde pa da ga uhvatim za ruku i odvučem tamo kad veleepni stari sat na gradskoj većnici milozvučno zazvoni. Sa otkucajima se vratio i spoljni svet, koji se ne sastoji od tucanja i igranja ludih igara s Nemezisom, odnosno Danijelom. Prošla mi je pauza za ručak i moram da se vratim na radno mesto. Odmah.

„Jao jebiga! Moram da se vratim na posao!“

Skočila sam na noge. Danijel je skočio zajedno sa mnom.

„Ali šta bi s ručkom? Moraš da jedeš... Taman sam hteo da predložim da odemo u neki pab ili restoran.“

Ideja je divna. Načas sam nas videla kako sedimo za stolom, jedemo i pijemo pivo, pričamo i smejemo se. Ništa preterano seksi, samo druženje. Bliskost.

„Pa to je lep predlog, profesore, ali upravo sam provela ceo slobodan sat za ručak, ovaj, uživajući u tebi.“ Umalo mi nije srce stalo od njegovog vragolanskog osmeha. „Moram da idem. Stvarno moram.“

Ujeo se za usnu pa požurio prema torbi za laptop. Iz jednog bočnog džepa izvadio je veliku kesu s čokoladicama snikers.

„Evo. Častim ručak.“ Gurnuo mi je kesu u ruku. Osetila sam se kao da mi je upravo dao dijamantsku ogrlicu ili da sam osvojila premiju na lutriji. „Doći ću po tebe u pet i tad ćemo nekud otići. Važi?“

Trenutak sam samo zurila u njega, neurednog anđela tamne, razbarušene kose sa ozbiljnim naočarima i licem koje je istovremeno izuzetno muževno i izuzetno nežno.

O sranje, gadno sam se zacopala.

„Važi. Dobro. Dogovorili smo se.“

Pre nego što sam stigla da uradim nešto glupo, munjevito sam ga cmoknula u obraz, okrenula se i što sam brže mogla između visokih polica s knjigama pošla prema stepenicama. Nosim kesu snikersa kao da je sveti gral, mada znam da ću ih smazati. To je najlepši poklon koji sam ikad dobila, ali devojka mora da jede.

Do pet su čokoladice bile slatka ali daleka uspomena. Ponovo sam gladna, što je pogubno za moju dijetu. Tumaram po predvorju na spratu dok mi Trejsi dobacuje čudne poglede iza pulta za informacije. Namerno stojim dalje od glavnog ulaza, daleko da bih čakala s njom, ali pada kiša pa bih bila budala kad bih čekala napolju, čak i kad je reč o profesoru Zgodniši.

Šta on izvodi? Moj sat potvrđuje da se već petnaest minuta premeštam s jedne noge na drugu i trudim da ostanem mirna. Danijel zna kad mi se završava smena. Gde je onda, dođavola?

Odmah sam osetila grižu savesti i brigu. Pre nego što smo polomili kauč, ležao je na njemu s razlogom. Sigurno je ponovo imao glavobolju ili napad vrtoglavice. Možda je sad tamo dole, klonuo nad radnim stolom, obnevideo od migrene ili od čega već pati.

Upravo sam gurnula obrtna vrata što vode u glavno odeljenje za izdavanje knjiga kad se stvorio na vratima koja vode iz podruma,

poput duha koga sam prizvala iz zemlje snova. Spreman je za polazak. Tamni kišni mantil vijori se oko njega, prebacio je ranac za laptop preko ramena, a u ruci nosi aktovku. Slika i prilika ludog ali seksepilnog profesora čupavih crnih uvojaka s blistavim naočarima i priborom naučnog radnika.

„Izvini, u poslednjem trenutku su mi stigli neki mejlovi. Nadam se da me nisi dugo čekala.“

Svaki sekund tih petnaest minuta bio je vredan osmeha koji mi je uputio. U očima mu vidim iskreno kajanje, ali i nestašni sjaj koji sam toliko zavolela, Nemezisov seksi duh koji se probija kroz Danijelovu učenjačku fasadu.

Kako bih volela da smo ponovo na onom kauču. Čak i ako je raspadnut na podrumskom patosu.

„O sranje!“, progundao je kad smo izašli, praćeni Trejsinim laserskim ispitivačkim pogledom. Očajnički je pokušavala da pogledom uhvati moj dok smo odlazili. Izgleda da će bar delić moje „tajne“ veze postati opštepoznat u večernjoj smeni.

„Nisam znao da pada kiša.“ Pogledao je levo-desno. „Koje je najbliže mesto gde možemo da pojedemo nešto?“

„Pa, tu je *Vest sajdfišeriz...*“ Dijeta, dijeta! „To je na kraju ulice.“ Pokazala sam rukom, rastrzana priviđenjima o hrskavim zlatnim krompirićima i pokazivaču na vagi u kupatilu koji klizi u pogrešnom pravcu. Pošto povremeno pokazujem razne delove tela nesumnjivo lepom muškarcu, svesnija sam svoje debljine nego što sam ijednom bila otkako sam se razvela.

„Dobro, onda ćemo u *Vest sajd fišeriz.*“ Prilično čvrsto me je uhvatio za ruku i izveo na pljusak.

Uskoro smo jeli.

„Ovo je izvrsno! Nemamo ovakvu hranu na jugu.“ Zagrizao je pomfrit oštrim belim zubima. Na licu mu se ogleda nepomućeno uživanje.

„Da, ovde prave najbolju ribu i pomfrit u Borou. Ali zbog ovoga i snikersa mi se stvarno čini da danas pokušavaš da mi upropastiš liniju. Možda je trebalo da naručim salatu.“

Danijel je spustio viljušku i podigao šolju čaja. Otpio je gutljaj i uputio mi prekorni, profesorski pogled ispod tamnih obrva. Sačekao je da se konobarica udalji pa tiho rekao: „Telo ti je veličanstveno,

Gvendolin. Ono je raskošno. Izuzetno. Obožavam svaki centimetar tvog tela. Trebalo bi da se ponosiš svojim oblinama. One dovode muškarce do ludila."

Zadrhtala sam zbog njegovih reči. Izgovorio ih je promuklo, žestoko, gladno. Zvuči kao da hoće da me pojede s istim ushićenjem s kojim je prionuo na bakalar, krompiriće i umak od suvog graška. Sjaj u njegovim očima potvrđuje tu vatrenost.

Je li se to Nemezis javlja? Ili je Danijel? Zaista je veoma mala razlika među njima, a jazovi brzo iščezavaju. On je samo jedan čovek, ali ima dva lica poput Janusa. Neprestano me muči i ne dozvoljava mi da predvidim šta će se desiti u sledećem trenutku.

„Pa, znaš kako je... danas prosto nije moderno nositi broj četrdeset dva, a nekad i četrdeset četiri."

„Gluposti! Sve te priče o modi su besmislene. Muškarci su uvek voleli žene bujnih tela i uvek će ih voleti." Nabo je nekoliko krompirića viljuškom i počeo da ih pomalo drsko žvaće. „A ti si, moja draga kraljice biblioteke, vrhunac bujnosti."

Eto potvrde. I Nemezis me naziva „kraljicom biblioteke". Danijel kao da ne uvida da se odao. A možda i primećuje...

„I šta ima novo od matorog perverznojaka Nemezisa? Koji mu je najnoviji izazov ili kazna? Jeste li sinoć ćaskali?"

Zaškiljila sam, ali nije se pokolebao. Lice mu je seksi i zainteresovano, a istovremeno potpuno bezazleno. Tako bar izgleda. Na trenutak sam zadrhtala od istinskog straha pri pomisli da imam veze s čovekom koji je ili demonski uvrnut i nastran ili ima poremećaj višestruke ličnosti. Ali onda se ponovo javila radost zbog igre i zapitala sam se koliko mogu da ga pritiskam ne bi li poklekao i priznao svoje čudljive obmane.

„Da, proćaskali smo." Zastala sam, sipala još malo čaja, zagrizla komad belog hleba premazanog maslacem, sažvakala ga.

Danijel je jedva primetno odmahnuo glavom, dajući mi do znanja da shvata kako prihvatam igru. „I?" „Pa, bilo je uobičajenih stvari." Isturio je jezik između usana i brzo prešao po donjoj usni. „A onda me je izazvao."

Danijel se tako razrogačio da se ni ser Lorens Olivije ne bi postideo dok sam opisivala kaznu i scenario kolgerle koja bira mušteriju.

„Hoćeš li to da uradiš? Zvuči prilično opasno."

„Ne baš. Rekao si da ćeš mi pomoći, zar ne? Pa, *ti* možeš da budeš mušterija.”

Osmehnuo se i načas smo bili pravi saučesnici. Izvrsna uzajamna svest o igri i njenim posledicama. Nema potrebe da se priča o tome, nema potrebe za priznanjem ili ispitivanjem. Na neki način, to je priso koliko i seks. Sve što moramo da radimo jeste da se igramo.

„Dobro, spreman sam da probam.”

„*Stvarno?*”

Nasmejao se. „Bogami, da! *Stvarno!*”

Zadrhtala sam duboko u sebi. Šta se dešava ispod bezazlenog, besprekornog crveno-belog kariranog stolnjaka? Je li mu se digao dok zamišlja naš sledeći susret? Je li mu se ukrutio usred *Vest sajdfišeriza* pri pomisli da ćemo se igrati kurve i mušterije?

„Dobro onda. Moramo da izaberemo mesto, noć i vreme. A onda bi trebalo da obavestim Nemezisa.” Trudim se da ostanem mirna i organizovana, ali mislim samo o Danijelovom telu. Slike njegovog golog tela, njegove kite, ružičaste i tvrde, jure mi glavom i narušavaju mi koncentraciju. „Nisam sigurna namerava li Nemezis da dođe kako bi me uhodio ili samo hoće da mu kasnije ispričam. Izgleda da uživa u tome da pojačava neizvesnost.”

Danijel je podigao glavu i zaškiljio. „U tom slučaju, ne moraš to da radiš. Možeš sve da izmisliš.”

Naravno, izaziva me.

„To je varanje.”

„Ali ne duguješ ništa tom čoveku. On je samo brbljivi perverznojak. I manipuliše tobom.” Da, *zar ne radiš* upravo to?

„U stvari, mislim da mu dugujem.” Čim sam to izgovorila, pogodilo me je poput *čakabukua*, onog brzog duhovnog udarca u glavu o kome pričaju u filmovima. „Bez njega ne bih... videla svetlost.” Nakrivio je glavu i namrštitio se. „Zauvek bih imala pitanja o seksu i nastranim stvarima. Kradomice bih čitala erotiku, povremeno se odvažila da pogledam neki film... ali ne bih *radila* ništa. A svakako ne bih imala hrabrosti da se izmotavam s *tobom!* Tako da mu i ti duguješ.”

Danijel se zagledao u svoju viljušku pa ponovo u mene. Trepavice su mu ogromne iza naočara. A onda mi se tako blaženo slatko osmehnuo da se umalo nisam onesvestila. Kao da je tim osmehom

poručio: *Dobro obavljeno! Sad si razumeo, mladi Skajvokeru! Učenik je konačno dostigao učitelja.*

„U pravu si. Dugujem mu, zar ne?“ Tiho se nasmejao. „Pa, zbog toga bih voleo da se rukujem s tim čovekom.“

„Možda će ti se pružiti prilika.“ Trenutno želim više od rukovanja. Mnogo više. „Pa gde ćemo to da uradimo? Šta je s tvojim hotelom, *Vejverlijem*? Tamo postoji sjajan bar. Bar sam tako čula. Nisam nikad bila tamo.“

„Onda ćeš uskoro doći, draga moja Gvendolin, uskoro ćeš doći“, odgovorio je bez oklevanja i potapšao me po šaci. „Hoćemo li sad da razradimo logistiku?“

Kasnije, sad, razmišljam o našem dogovoru. Pa, pomalo. U stvari sam previše zbunjena, demoralisana i osujećena da bih se zaista tome posvetila. Neznatno sam zabrinuta pride, i više nego malo zlovoljna.

Danijel je otputovao u London.

Ostaće u prestonici sledeća dva dana i ceo vikend, daleko, daleko od Boroa i nesrećno zaljubljene bibliotekarke lude za seksom. A nije ni zucnuo o tome sve dok nismo završili ručak, a ja bila duboko u onoj zadihanoj fazi sastanka prožetoj pitanjem „hoće li, hoće li želeti da se vidimo večeras?“. Tad mi je rekao da ide pravo na železničku stanicu. Ima neki sastanak - nije mi rekao kakav, ali se namrštio - i posetiće roditelje - zbog čega se takođe namrštio.

Na rastanku smo razmenili brojeve telefona. Obećao je da će me pozvati. Znači li to da će me *on* zvati? Ili će pozvati kao Nemezis? I zaista se odati?

Na trenutak nisam ni marila. Nešto ne štima u vezi s našim rastankom. Kao da krije daleko više od tajnih seksualnih sitnih grehova.

Nisam ga pritiskala. Dođavola, jedva ga poznajem iako smo imali svakojače vrste seksa.

Verovatno je to u suštini moje nelagode. Kao i svaki ovisnik, žudim za drogom kad mi nije na raspolaganju. Neprestano proveravam elektronsku poštu. Proveravam je li mi mobilni uključen. Stalno se pitam je li možda trebalo da odjurim natrag u biblioteku pred zatvaranje da vidim čeka li me nešto u kutiji s primedbama.

Ali večeras nema ničega za mene. Osim boce jeftinog lambrinija koju sam iz hira kupila pre nekoliko nedelja.

Snikers, riba i krompirići pa sad još jedna noć pijančenja - moja namera da se zdravo hranim danas je otišla dođavola pa mogu nastaviti da budem svinja. Živeću samo na slimfastu sledećih nekoliko dana dok Danijel ne bude tu. To neće ublažiti posledice preteranog udovoljavanja sebi, ali bar će mi malo smiriti grižu savesti. Jedna misao mi je izmamila osmeh prvi put otkako je otišao u pravcu stanice. Koga ja zavaravam, dođavola? Ješću na nervnoj bazi kao mećava sve dok se ne bude vratio.

Vino je lako i slatko. Nije mnogo prošlo pre nego što me je blago uhvatilo. Sutra radim drugu smenu i ujutru ću imati nekoliko dodatnih sati da se oporavim.

Utonula sam u zagušljivu erotsku atmosferu, sklupčana pod pokrivačem, i dalje u brusu i gaćicama kao prava fufa. Trebalo bi da ustanem, istuširam se i spremim za spavanje, ali ne mogu da skupim snagu. I ne želim da sperem Danijelov miris s kože. Pruža mi utehu, ali je i nedoličan.

Svilenkasti sloj pokriva mi kožu, a deblji je između nogu, na grudima i vratu, podsećajući me na ⁿje^g^a.

Đubre! Dobio si šta si hteo i sad si otperjao, je l' tako? Vratiću ti. Jednog dana ću te naterati da puziš, profesore Zgodniša, nateraću te da klečiš i moliš samo da mi omirišeš picu.

Kad se jednom javila, ta misao se utvrdila. Posegnula sam za čašom i otpila još jedan veliki gutljaj lambrinija. Nije mnogo ostalo, ali više mi i ne treba. Fantazije u mojoj glavi daleko su opojnije.

Nalazimo se u hotelskoj sobi. Tiha je i raskošna, miriše na sušeno cveće. Starinski je uređena. To je *Vejverli*, rekla bih, a slika je stvorena na osnovu mojih zamišljanja i dve-tri fotografije koje sam videla u brošuri Turističke organizacije.

Izvaljena sam na pokrivaču tradicionalnih šara, a na sebi imam seksi majušni crveni satenski komplet - majicu na bretele i francuske gaćice. Mršavija sam pet-šest kilograma. E *to* je prava fantazija!

Danijel kleči preda mnom. Na sebi ima samo crne farmerke. Bos je i koža mu blista na svetlosti lampe. Kosa mu je čupava kao da je prolazio prstima kroz nju. Ili sam ja to radila? Ne nosi naočare, ali ne vidim mu oči jer je pognuo glavu s poštovanjem.

„Skinu se“, naredila sam i ustao je. Kad je spustio prste na dugmad farmerki, načas je podigao pogled. Ili je stavio sočiva ili u ovom snu vidi normalno jer mu oči vatreno sevaju prkosom iako me je poslušao i svukao se. Dok se migoljio iz crnog teksasa, kita mu je poskočila i odbila se od stomaka. Uspravan je, iz glavića mu curi, a okce se toliko rasteglo da izgleda kao da mi namiguje.

„Dodiruj se“, rekla sam kad je iskoračio iz farmerki.

Radi kako mu je rečeno, ali telo mu je napeto a mišići nepopustljivi iako je oštro udahnuo. Mora da mu je erekcija reagovala na najmanji podsticaj. Videla sam kako grize slatku crvenu donju usnu dok se borio protiv bolnog nagona da odmah zapumpa i svrši.

Kad je počeo da istura kukove, upavši u ritam u kome očigledno uživa, zapovednički sam pokazala rukom.

„Pusti to. Vreme je da me uslužiš.“ Izvalila sam se na krevetu i klimnula glavom nadole. „Brzo, brzo! Navali!“

Pobledeo je od ogorčenosti i usplamtele želje, ali izraz mu je bio besprekoran kad se popeo na krevet, kleknuo pored mene i svukao mi mirisne francuske gaćice. Znam da su mirisne jer sam u stvarnom zagušljivom svetu gurnula ruku između nogu i zatekla baru. A ona *jeste* mirisna.

„Ljubi“, naredila sam. Naslonio je lice na mirišljavi crveni saten, gurkajući nosom, uživajući u dodiru. Ushićeno je zažmurio. Čini mi se, meni, boginji, da previše uživa. Trebalo bi da vodi ljubav sa mnom, ne s mojim gaćicama. „Dosta! Uradi nešto korisno.“

U fantaziji sam se zavalila kao carica, raširila noge i izložila telo, vitkije nego inače. Iako je tvrdio da voli devojke s malo mesa, izgleda opčinjeno iako je i dalje ozlojeđen. Poput dive, uperila sam prstom između nogu. Videvši da držim uzde u svakom smislu, prionuo je na posao.

Očekivala sam da će me lizati, ili čak odmah skliznuti u mene, ali u mozgu mi je došlo do kratkog spoja i, iako je ovo *moja* fantazija, tobože pod *mojom* svesnom kontrolom, izgubila sam vlast nad njom.

Danijelove čudne oči blesnuše. Uputio mi je onaj znalački osmeh koji poručuje da bi on mogao biti Nemezis. Polako je podigao ruku do lica i zagledao se u vrh srednjeg prsta. A onda ga je, lenjo, s gotovo smešnom dokonošću, liznuo.

On sad *jeste* Nemezis. Do srži. Prešao je jezikom po mekim crvenim usnama pa ponovo liznuo prst. Gledajući me u oči, nagnuo se, vešto prošao prstom kroz moje paperjaste malje i napipao klitoris. Kao da poručuje: „Ovo je moje. Vladam time. Vladam tobom.“

Dodirujem se, ali mehanički, oponašajući nehajne, uvredljive, manipulišuće pokrete zamišljenih Nemezisovih prstiju. Samo kruži i kruži, pomerajući majušni mesnati pupoljak, trljajući ga na ovu pa na onu stranu. To je jedini dodir među nama. On kleči, opušten, sa slobodnom rukom naslonjenom na butinu dok mi vrti kliču kao maleni džojstik neke bespilotne letilice zadovoljstva kojom se upravlja radio-talasima.

Udarila sam petama u krevet, u oba sveta, pa se u luku izvila s dušeka, zadnjice podignute deset-petnaest centimetara od čaršava.

„Sviđa ti se to, kraljice biblioteke, zar ne?“, kao da je pitao izluđujućim osmejkom. „Ti si robinja svog klitorisa, nisi li? Prepuštena si na milost tog pulsiranja među nogama.“

Kad sam se našla na vrhuncu tog luka mučenja, izveo je onaj poznati trik koji zna da mnogo volim. Stisnuo je organčić između prsta i palca i podigao me.

Zaječala sam, u oba sveta, na granici orgazma.

„Ti si drolja, kraljice biblioteke, nisi li? Kad posmatraš muškarce iza onog tvog stola, klitoris ti se naduje i postane osetljiv dok zamišljaš kako te opslužuju, zar ne? Kako te dodiruju... ližu...“

Ne! - htela sam kriknem. *Samo zbog tebe bubrim i vlažim, Danijele/Nemezise, samo zbog tebe.*

Ali je li tako? Nisu li me zagolicali i drugi koje sam primetila u prolazu? Slatki tehničar Greg? Onaj mišićavi iz održavanja što je došao da popravi prozor? Čak i finansijski savetnik Stoun, visok, otresit, kad je poslednji put došao zbog onih beskrajnih sastanaka o budžetu? A onda kad mi se učinilo da sam ga videla kako tuca u uličici...

Da, maštala sam o svim tim muškarcima, i da, osetila sam to među nogama. Nemezis je u pravu. Jesam drolja i, u ovoj fantaziji, moj klitoris vlada mnome.

Zabacila sam glavu i zamešala kukovima, držeći središte svog uživanja između palca i prsta, onako kako zamišljam da bi - želim to,

toliko to želim - *on* radio. Toliko sam uzbuđena da sam glasno zaječala i isputila životinjski zvuk.

Svršila sam, povikavši „Nemezise!“ u noć.

10. Ozloglašeni Vejverli

Dakle, to je ozloglašeni hotel *Vejverli Grejndž kantri* ?

Na prvi pogled deluje potpuno normalno. Tih, raskošan, pomalo starinski, nimalo nalik zlokobnoj jazbini raskalašnosti i perverzija. Ušavši u predvorje, ugledala sam nekoliko razočaravajuće običnih, ispravnih i dobrostojećih ljudi kako se vrzmaju oko recepcije ili sede u luksuznim tapaciranim stolicama u nišama s prozorima i verovatno ćaskaju o tome kako su obični, ispravni i dobrostojeći.

Dvoje-troje se okrenulo za mnom, zbog čega sam postala smušena. Posegnula sam u ušteđevinu kako bih kupila novu haljinu za ovu pustolovinu, ali i dalje se osećam kao da ne pripadam ovamo -čak i ako je ovaj hotel mesna Sodoma ili Gomora. Ali dok hodam dalje pretvarajući se da sam negovana i samouverena žena, nekoliko muškaraca pogledalo me je s neskrivenom željom. Očigledno se isplatio izbor vešto nabrane crne kratke haljine ispod koje imam brus što podiže grudi, cipela s visokim potpeticama i ugađene punđe. Zbogom, praktična gospođice Prajs iz biblioteke, dobro došla, La Gvendolin, opaka zavodnice.

Ali i dalje sam nervozna i šaram očima okolo, tražeći bar *Lons*. Srećom, eno ga, u drugom kraju predvorja - primamljivo, slabo osvetljeno mesto do koga se dolazi kroz otvorena otmena dvokrilna vrata. Je li Danijel tamo? Čeka li me? Rekao je da će pokušati da stigne. Ali, sudeći po njegovoj poruci, boravak u Londonu trajao je duže nego što je očekivao.

Nismo utvrdili kako ćemo se tačno igrati. Lebdimo između fantazije i stvarnosti, na granici koja se pomera. Hoćemo li biti Gvendolin i Danijel? Ili Gvendolin i Nemezis? Ne znam je li nam to i dalje važno. Mi smo samo dvoje ljudi koji ispunjavaju svoje fantazije u privremenoj avanturi. Jednom od nas je druga strana verovatno veoma draga, dok je ta druga strana, šašava budala, zaljubljena. Ali neću da dramim i pokvarim zabavu.

Stvarno mi se sviđa kako *Lons* izgleda. Topao je, prostran i odiše primetnom seksi atmosferom. Ljudi tiho pričaju za stolovima i za šankom, a Sara Von promuklo peva u pozadini. Kad sam se osvrnula, nije mi bilo teško da poverujem u glas koji bije *Vejverli*. To me je samo još više unervozilo kao ženu samu na ozloglašenom

mestu. Naježila sam se kao da svi gledaju u mene. Što neki i čine, mada ne svi. Nema ni traga Danijelu pa sam, trudeći se da ne odam kako drhtim u sebi, što sam samouverenije mogla pošla prema dugačkom šanku osvetljenom otpozadi, veoma svesna toga da mešam kukovima i zadnjicom kao Šugar Kovalski zbog visokih potpetica na koje nisam navikla.

Igrom slučaja sam, u tako posećenom mestu, našla slobodnu stolicu i popela se što sam gracioznije mogla. Ne znajući šta da kažem ako mi priđe neko ko nije Danijel, usredsredila sam se na to šta da naručim. Nešto slabo da mi glava ostane bistra ili nešto žestoko da mi smiri živce?

Saberi se, Gvendolin. Stiže šanker. I to kakav šanker. Gipko mi je prišao tamnokosi muškarac u tamnom, savršeno krojenom odelu. Izgleda kontinentalno, malo napadno, ali ipak oduzima dah. Kosa mu je gavrancrna i vezana u čvrst konjski rep. Usne su mu divno napućene i nosi naočare sa zlatnim okvirima. Još jedan opak frajer s naočarima. Šta je to s njima?

„Izvolite?“ Njegov tihi glas s italijanskim naglaskom nije mi pomogao da se uravnotežim, iako i nije moj tip. Previše je napadan, kao da poručuje: „Hej, vidi kako sam zgodan“... i nije Danijel. Ali hormoni su mi ipak zatitrali. Pošto nisam odmah odgovorila, predložio je: „Možda čašu belog vina iz domaće vinarije? Veoma je dobro.“

„Da! To zvuči sjajno, hvala.“

Udaljio se, pa se vratio s mojim vinom. Pošto mi je na italijanskom rekao zdravicu koja zvuči pomalo bezobrazno iako verovatno nije, ponovo se povukao.

Došlo mi je da iskapim celu čašu, ali zadovoljila sam se malim gutljajima. *Jeste* veoma dobro, lak ali ipak opor fraskati s ukusom jabuke, ali zaista nisam u stanju da razlikujem nijanse.

Gde je Danijel? Nemezis? Ko god da je? Osvrnula sam se, pazeći da se ne zaljuljam na barskoj stolici. Srećom, navikla sam da svakog dana sedim za pultom za informacije te sam se snašla. U odsustvu moje takozvane mušterije, pokušala sam da otkrijem zašto je ovaj hotel ozloglašen.

Baš kao i predvorje, sve izgleda normalno. Na prvi pogled. A onda sam primetila dve-tri žene s vrtoglavo visokim potpeticama i

izazovnim haljinama. I još izazovnijom šminkom. Obučene su slično meni, ali mnogo napadnije. Jesu li domine? Muškarci u njihovom društvu svakako ih gledaju bojažljivo i sa strahopoštovanjem.

Ako se Danijel uskoro ne pojavi, možda ću mu prirediti malo takvog ophođenja kad konačno stigne. Ako smislim šta da radim. Sve je lepo dok se fantazira o tome, ali sprovesti to u delo jeste nešto sasvim drugo.

Pokušala sam ponovo s onom fantazijom, onom kad ja nosim masku i kožu. Došla sam do dela kad nag kleči ispred mene, a onda su misli izluđujuće počele da mi vrludaju. Brine me što ga nema. Šta ako nešto nije u redu? Šta ako leži u svojoj sobi, onespoboljen luđačkom glavoboljom, toliko zaslepljen bolom da ne može ni poruku da mi pošalje?

Upravo sam se zapitala treba li da se diskretno raspitam kad mi je poznato lice zapalo za oko. Okrenula sam se i ugledala Roberta Stouna, finansijskog savetnika, kako upravo prolazi kroz dvokrilna vrata kroz koja sam malo pre ušla. Izgleda bezbrižno kao uvek. U društvu je veoma lepe mlade plavuše u preuskoj tamnoplavoj haljini. Kad su prošli pored mene, primetila sam da mu ruka leži bezobrazno nisko na njenim leđima, pa, zapravo na zadnjici. Odjednom me je pogledao kao da je video da sam primetila. Klimnuo mi je glavom - ili me je prepoznao iz biblioteke ili prosto ne može odoleti da ne odmerava žene - i onda mu je licem prešao neobično prepreden uzbudljiv pogled, kao da zna nešto što ja ne znam. Nije pomerio krupnu šaku s vrha devojčine zadnjice.

Sve se to odigralo u jednoj milisekundi, ali nateralo me je da se zapitam šta se, kog đavola, dešava. Mada znam jedno. Gotovo sam uverena da on *jeste* čovek koga sam videla u uličici pre neko veče, kao i da je lepa devojka ona s kojom je vodio ljubav. I dalje mi je teško da shvatim kako je tako istaknuta ličnost mogla da uradi nešto toliko nesmotreno, ali ako je čest gost ovde, možda voli opasnost?

Danijela i dalje nema, ali kad sam se okrenula prema šanku, ugledala sam otmenu stariju ženu s kojom je bio u biblioteci. Njegovu rođaku koja ga je poljubila. Ona je sa sinjorom italijanskim pastuvom i na prvi pogled se vidi da su par. Ne samo to: pri boljem pogledu primetila sam istovetne burme i slatku čauru prisnosti iako se jedva dodiruju. Ona veselo čavrlja o nečemu, a on je gleda s

obožavanjem, ali i s jasnom raspojasanom željom. Osetila sam žaoku ljubomore zbog takve požudne nežnosti. Ne zbog njenog divnog latino ljubavnika, već zbog prisnosti i nezamršene ljubavi koju imaju. Želim to. S Danijelom. Ali da bi neko to imao, potrebna mu je budućnost umesto avanture.

Odjednom mi bar deluje prazno i hladno, iako je krcat a temperatura tropska.

Rekla sam da to neću raditi. Neću da čeznem za nečim nedostupnim. Ali evo, ponovo odlepljujem za nastranim profesorom Zgodnišom. Zašto ne mogu prosto da prihvatim ono što sad imam i uživam u tome? Imam nešto zbog čega bi mi druge žene oči iskopale. Niz zapanjujućih seksualnih igrarija s poznatim i pametnim čovekom.

Ispravila sam kičmu i izbacila grudi. Jedan čovek nekoliko stolica dalje guta me pogledom kao pas koji odmerava sočnu kosku. Dobro, nikad neću imati belu ogradu i ružičnjak s Danijelom, ali to nije kraj sveta, zar ne?

Bar se ponovo pretvorio u ključalo senzualno žarište. I Danijel se pojavio kao da ga je toplota prizvala. Kao đavo? Ne znam kako i kad, ali stvorio se za drugim krajem šanka i smestio lepo čvrsto dupe na barsku stolicu. Njegova rođaka mu je već dala providno piće s ledom u visokoj čaši, možda džin-tonik ili votku. Dok je ćaskala s njim, spazio me je preko njenog ramena i uputio mi dug, značajan pogled. Pravi se da me ne poznaje, ali vidim mu bliskost u očima iza glume i dobro očišćenih naočara.

Osećam nešto mahnito u grudima. Strah, strepnju, uzbuđenje - ushićenje koje uvek osetim kad ga vidim, ali obloženo izopačenom zavodljivošću.

Igra počinje.

Ne dajući sebi vremena za oklevanje, iskapila sam ostatak fraskatija, skliznula s barske stolice i pošla prema njemu. Čudesno, ili nekim kosmičkim uplivom, neko je upravo oslobodio stolicu pored njegove.

Pratio mi je svaki korak, mangup, pa odglumio nedužno iznenađenje kad sam se zaustavila ispred njega. Oči su mu sevnule kad je kavaljerski skliznuo sa stolice pa me uhvatio za lakat kako bi mi pomogao da sednem.

„Dobro veče." Glas mu je milozvučan, drzak.

Moji strahovi i nerviranja ispariše poput škotske magle.

„Dobro veče." Značajno sam pogledala njegovu čašu.

„Šta bi da piješ?"

Tebe, došlo mi je da kažem. „Prijala bi mi čaša belog vina iz domaće vinarije."

„Šta misliš o šampanjcu?", odvratio je i radosno se osmehnuo.

„Što da ne? Slavimo li nešto?"

Izvio je obrve, dao znak rođaki i tiho je zamolio za penušavo vino. Osetila sam još jednu žaoku ljubomore bez obzira na njen očigledno srećan brak s italijanskim pastuvom.

Danijel mi je ponovo posvetio pažnju i široko se osmehnuo.

„I, *slavimo li?*", navalila sam.

„O, svakako... ne dešava se svakog dana da mi priđe najlepša žena u prostoriji a da ne moram ni da maknem prstom."

„Bolji je pogled sa ovog dela šanka." Nemam predstavu kako da očijukam. Sve mi je to novo, kako odnos tako i igra. Ali ipak sam osetila drhtaj zadovoljstva duboko u pici.

„Sad jeste." Danijel se i dalje smeška dok mi bestidno prelazi pogledom po grudima. Nemam dubok dekolte i gornji deo nije mnogo uzan, ali zbog veštog kroja telo mi izgleda bajno. Zatreptao je u znak odobravanja zbog mog dekoltea i malo se pomerio na stolici.

Srce mi je ubrzalo, a onaj kradomični drhtaj pretvorio se u žudni, izjedajući svrab. Nisam jedina koja sjajno izgleda. Danijel je obukao tamno odelo i blistavobelu košulju koja mu naglašava blago preplanuli ten. Za promenu je uredno začesljao nepokornu kosu, ali nazire se nesputana energija u uvojcima - kao i u svemu ostalom u vezi s njim. Izgleda snažno, životinjski i dominantno, seksualna zver.

„I, dolaziš li često ovamo?" pitala sam. Oboje smo prasnuli u smeh, načas ispavši iz uloge. Njegova rođaka nas je znatiželjno pogledala kad je donela šampanjac, ali je, oličenje nenametljivosti, samo profesionalno otvorila bocu pa nas ostavila, osmehujući se.

Zna li ona šta se dešava? Verovatno. Ali ne smeta mi. Usredsređena sam na Danijela, samo na Danijela. O, i na Nemezisa...

„Da", odgovorio je napokon, i dalje se osmehujući, „ovo mi je omiljeni hotel." Zastao je i ponovo mi polaskao onim seksi pogledom

kojim me je otvoreno svlačio. „Verovatno zato što su ovde uvek lepe žene.“

Ponovo sam se nasmejala. Jače je od mene. Iako očijukamo i igramo se, duboko u sebi znam da to stvarno misli. Jesam li lepa? Večeras ću verovati da jesam. Ali nisam znala kako da odgovorim pa sam podigla šampanjsku čašu da nazdravimo. Kucanje čašama je dovoljna komunikacija.

Šampanjac je izvrstan. Nisam stručna, ali njegova pitkost nekako mi se povezala sa svim čulima. Njegova blaga zapenušenost oličenje je uzbuđenja koje struji između Danijela i mene. Videvši kako je otpio mali gutljaj, zadrhtala sam i poželela da ga osetim duboko u sebi. Usne su mu dotakle rub čaše i malo šampanjca zablistalo je na njima. Polako je jezikom olizao penušac s blage i čulne krivulje. Telo mi je zadrhtalo i zgrčilo se samo pri pogledu na njega.

„I?“ pitao je tiho i spustio čašu na šank uz blago zveckanje.

Jebiga, ne želim više da se igram. Ispravka, samo želim da se igram nečeg *određenog*. Seksi igara s Danijelom u njegovoj sobi. Sav taj ples, pretvaranje da smo neko drugi, samo mi smeta da mu se približim.

Danijelovi dugi prsti prelaze gore-dole po stopi čaše. Postrance me je pogledao kao da mi je pročitao misli. „Zar ne želiš da se igraš?“

Kao da mi je izbio vazduh. Otpila sam još malo šampanjca i umalo nisam kinula kad su mi mehurići ušli u nos. Kako, dođavola, uvek zna šta mi se vrzma po glavi?

„Da, želim da se igram.“ Ponovo sam prinela čašu usnama pa je spustila na šank. „Ali samo jednostavne igre. Samo nas dvoje. Bez umnog nadmetanja s Nem... “

Brzim vešt看 pokretom stavio mi je prste na usne. Topli su i osetila sam slabost od njihovog dodira.

„Samo jednostavna igra, a?“ Napregnuto me je pogledao, očiju blagih i smeđih iza naočara. Načas se jedna senka pomerila u njihovim dubinama i neznatno se namrštio. Ali nestala je u trenu oka i on se osmehnuo. „Odgovara mi.“ Veoma nežno mi je pomilovao usne pa se povukao i ponovo podigao čašu. Veoma je umeren. Otpio je veoma mali gutljaj.

I ja sam još jednom gucnula, rešena da redovno pijem ovaj penušac bez obzira na cenu. Jedna boca mesečno - svakako to mogu priuštiti sebi kako bih oživela sećanja na ovu posebnu noć.

Odjednom se sve ubrzalo. Danijel je zatražio da u njegovu sobu pošalju ostatak boce, kao i još jednu. Iskapila sam čašu, ali on je samo pogledao svoju pa je ostavio i poveo me iz bara i kroz predvorje do lifta.

Vožnja je kratko trajala, ali činilo mi se da je prošla čitava večnost. Želim da ga dodirnem, da ga poljubim, ali uputio mi je šaljivo strog pogled i povukao se u ugao. Zurio je u mene, vrhova prstiju skupljenih i naslonjenih na usne. Neko bi mogao pomisliti da meditira da mu oči nisu toliko plamtele.

Sinulo mi je da više ne vladam situacijom. Prepustila sam uzde Danijelu, iako ne znam kad se to tačno dogodilo. Moram da igram kako on svira. Zbog tog saznanja osetila sam se vrtoglavo, penušavo poput šampanjca. I nabujalo od sirove želje. Po glavi mi se roje lude fantazije, isprekidani odlomci iz tajnih pornografskih zaliha u biblioteci i iz mračnih dubina moje podsvesti kojih nisam ni bila svesna.

Danijel je sad Nemezis i dahćem od želje da uradim sve što poželi.

Kad smo izašli na njegovom spratu, bez reči me je poveo hodnikom. Prošli smo nekoliko soba -jedanaest, petnaest, sedamnaest - dok se napokon nije zaustavio ispred broja devetnaest i izvadio karticu za otključavanje.

Uveo me je u sobu.

Zadrhtala sam kad sam pre njega ušla u sobu. Teško dišem. Osećam se kao da je ovo više, mnogo više od naših malih eskapada u arhivi biblioteke i među četkama u mojoj zgradi. Nešto nagoveštava na ceremoniju i zvaničnost. Slika Danijela s kožnom maskom ponovo je izronila iz mračnih dubina moje mašte, izazvavši svež nalet žudnje u mojoj pici.

Zaustila sam da progovorim, ne znajući šta hoću da kažem, ali Danijel mi je veoma nežno ponovo stavio prste na usne.

„Ovo je jednostavna igra, sećaš li se? Bez ograničenja. Bez komplikacija." Njegova ruka, topla i opasna, još mi je na licu, te sam samo klimnula glavom. „Voleo bih da imam kontrolu. Potpunu kontrolu. Je l' ti to prihvatljivo?"

Zbog njegove moći osećam se slabije nego ikad. Ponovo sam klimnula glavom, osetivši divlje komešanje, kao da me moćni obmanjivač uzdiže iz stvarnog i normalnog sveta. Nikad nisam bila uplašenija niti uzbuđenija.

Sklonio mi je ruku s lica i povukao se nekoliko koraka, pa seo na veliku premekanu naslonjaču prevučenu cicom. Zavalio se s rukama na rukonaslonima. Izgleda potpuno opušteno. Pogled mu je i dalje prikovan za mene, prodoran i mračan, kao silovatelj. Nemezisov pogled. Ne Nemezisa koji laska i umiljava se u pismima i porukama, već novog, koji tačno zna šta hoće.

Pošto mi nije naložio ništa, ne znam šta da radim. Samo stojim i stežem večernju tašnicu dok osećam kako me procenjivački posmatra. Sve što mogu da radim jeste da osluškujem tišinu, svesna krvi, hormona i tečnosti koji mi struje telom i kožom. Znoj mi je izbio između grudi i u naborima prepona. Već sam vlažna među nogama.

„Pokaži mi gaćice.“

Glas mu je tih, ravan, ali ipak sam poskočila. To je veoma jednostavan zahtev, ali čini mi se krajnje nečuvenim, kao da me je zamolio da naga legnem na tepih i zadovoljavam se vibratorom. Drhtavim rukama spustila sam tašnicu na noćni stočić i polako zadigla suknju. To me je podsetilo na to kako sam uradila manje-više isto u podrumu biblioteke, ali čini mi se da je to uradio neko sasvim drugi pre sto godina.

Polako, drhteći, otkrila sam crvene čipkaste francuske gaćice i bogato ukrašene vrhove čarapa na mestu gde se pričvršćuju za trake haltera.

Lice mu je veoma mirno, bezizražajno, ali oči mu žežu iza naočara. I s ove udaljenosti osećam vrelinu, usplamtelu, koja me pali dok me snagom pogleda drži prikovanu za mesto, sat za satom kako mi se čini.

Znoj i druge izlučevine sakupljaju se i cure.

Posle čitave večnosti je rekao: „Skini ih pa mi ih donesi.“

Kao da imam elastični zavoj oko grudi. Toliko sam uzbuđena da teško dišem. Nisam sigurna mogu li da svučem gaćice a da se ne srušim, a kamoli da to uradim graciozno. Ali dobila sam uputstvo i moram da poslušam.

Snašla sam se tako što sam se naslonila na noćni stočić pa posegnula ispod nabora haljine i povukla lastiš gaćica. Nisam sigurna mogu li tako da se potpomažem ili bi trebalo da pokazujem picu dok skidam gaće, ali Danijel je ostao tobože nezainteresovan za moje napore da zadržim trunku otmenosti.

Postoji opasnost da mi se nežna čipka upetlja oko tankih potpetica, ali bogovi su bili milosrdni i uspela sam da skinem gaće a da ne tresnem na lice ili dupe. Prkosno sam pustila da haljina padne i pokrije me pre nego što sam mu polako prišla i pružila dar.

„Jesi li mirišljava?“ Usne su mu se nestašno izvile i spojio je prste u piramidu na onaj mudri profesorski način. Šta hoće? Da pred njim omirišem sopstvene gaće? Ponos mi se pobunio, ali podigla sam crvenu čipku do nosa i napravila predstavu od njuškanja. Već odišu okeanskim mirisom uzbuđenja, ali to me nije iznenadilo. Kojoj ženi gaćice ne bi bile natopljene i mirisne dok je pod činima prelepog muškarca koji sedi ispred mene?

Ispružio je ruku, a ja sam poletela napred i gotovo mu dobacila gaćice. Zbog toga sam zaslužila širi osmeh, lepršav i poznat, mnogo više nalik Danijelu koga poznajem i toliko volim. Raširio je tanki odevni predmet i zagledao se u njega kao da je artefakt koji je otkrio za vreme istraživanja. Palac mu klizi preko čipke, procenjuje prozirnost i ispituje teksturu, zatim uzima gaće za lastiš i proučava kroj. Zbog čega sam strahovito pocrvenela, ne zato što su to moje gaćice iz kojih izbija miris mog uzbuđenja, već zato što nisu baš male kako bi u njih stala devojka moje građe.

Danijel je prešao pogledom s mog donjeg veša na mene. Kao da me je potpuno pročitao.

„Divne su. Kao i ti.“ Nakrivio je glavu, ponovo kao profesor koji se nervira zbog glupe učenice. „Mršavice me ne zanimaju. Volim obline, meso, ženstvenost... kao i većina muškaraca, moja divna Gvendolin, kao većina muškaraca.“

„Ako ti kažeš.“ Iako to nije rekao, znam da ne bi trebalo da progovaram, ali izletelo mi je. Drago mi je što je to rekao. To sam već znala duboko u sebi, ali lepo je čuti potvrdu iz njegovih usta.

Strogo me je pogledao i izgledalo je kao da će me prekoriti, ali tad je neko tiho pokucao.

„Ah, naš šampanjac. I bilo je vreme.“

Brže nego što izgleda moguće, skočio je na noge, snažno mi poljubio usne, svojevrsnim tango pokretima me odveo unazad do kreveta i naterao da sednem. Još jednom me je munjevito poljubio pa odgovorio: „Slobodno!”

11. Igre

Vrata su se otvorila. O bože, bila su otključana sve vreme dok sam skidala gaće. Šta da je poslužitelj samo pokucao reda radi i odmah ušao? Srećom, u *Vejverliju* su malo pristojniji i usledio je kratak obziran zastoj pre nego što je visoka, veoma otmena žena s divnom valovitom crnom kosom ugurala kolica u sobu.

„Vaš šampanjac.“ Osmeh joj je neupadljiv, nenametljiv, nedokučiv. „I jagode, na račun kuće.“ Pored ogromne kofe za led u kojoj su boca koju smo načeli i jedna neotvorena, stoji srebrna činija puna krupnih sočnih jagoda. Dve visoke šampanjske čaše stoje jedna pored druge, krhkog izgleda i blistave. Sve podseća na *Zgodnu ženu*.

„Je li to sve, gospodine?“, upita konobarica. Mada, kad bolje razmislim, mislim da ona nije konobarica. Nosi veoma otmeno i strogo crno odelo, a na reveru je pločica s imenom na kojoj piše „Saskija Vudvil, pomoćnica menadžera“.

„Da, hvala.“

Pružila mu je fasciklu s priznanicom da potpiše. Pošto mi je Danijel okrenut leđima, nisam videla šta se desilo, ali jesam videla blagi, saučesnički osmejak na licu pomoćnice menadžera. Je li i ona deo šarade? Na kraju krajeva, ovo je hotel Danijelove rođake.

Visoka žena mi se osmehnula i to srdačno, otvoreno i iskreno. „Prijatno večer, madam“, rekla je tiho pa se povukla. Zastala je na vratima i samo načas joj je pogled pao na naslonjaču presvučenu cicom na kojoj je Danijel malopre sedeo. Uglovi usana s crvenim ružem izvili su se, a onda je izašla i nečujno zatvorila vrata.

Tek kad sam ispratila njen poslednji pogled, shvatila sam da moje crvene gaćice leže na fotelji, veoma primetne. Pocrvenela sam od srama, a onda se opustila. Pa šta ako je videla nevaljale gaće? *Vejverli* je poročan hotel koji bje glas da je nemoralan. A ja sam poročna žena u nemoralnoj vezi. Gospođica Vudvil se verovatno ne bi mnogo iznenadila ni da sam naga ležala na krevetu. Ni da je Danijel ležao preko mene i jebao me sve u šesnaest.

„Ne stidiš se valjda?“ Danijel se vratio do naslonjače, podigao crvenu čipku jednim prstom i pustio da se blago njiše. „Ovde viđaju mnogo bezobraznije stvari svake noći“, dodao je i potvrdio moje sumnje. Ponovo je seo u naslonjaču i počeo da mi miluje gaćice tako

polako i zamišljeno da sam poželega da mene tako promišljeno mazi. Međunožje mi je golo i osećam kako lepljiva, svilenkasta tečnost navire i curi. Kad mi se Danijel nestašno osmehnuo pa izvio tamne obrve, debeli mlaz potekao mi je niz noge i stigao do čipkastog ruba čarapa.

„Sigurna sam da viđaju." Ponovo sam se unervozila. Napeta sam, puna energije, prštim od spremnosti, ali ne znam zašto bi trebalo da budem spremna. Iščekivanje je nalik tankim čeličnim obročima oko mene, otežava mi disanje, vlada mi telom, udovima. Pazim da ne udišem oštro kako se ne bih odala.

„Natoči mi malo vina", rekao je nehajno i dalje pribirući moje gaće po rukama.

Treba li da ga služim? Da se ponašam kao njegova sluškinja? Jedan deo mene pobunio se protiv te potčinjene uloge, ali veći deo se uzbudio na neki prastari, primalni način. Još jedna kap vrućeg meda ovlaži mi rub čarapa.

Trudeći se da ne drhtim, prišla sam kolicima i natočila šampanjac u jednu visoku lepu čašu. Kad sam zastala i s bocom nad drugom čašom pogledala Danijela, zaškiljio je iza naočara. Očigledno moram da zaslužim šampanjac, mada još ne znam kako.

Pružila sam mu čašu i on je spustio moje gaćice na rukonaslon pre nego što ju je prihvatio. Ponovo je otpio veoma mali ali razvučen gutljaj. Jedva da je išta popio i stekla sam utisak da nije sam tako odlučio. Zapitala sam se zašto je tako, ali oči su mu prikovane za moje i gotovo zamišljam da mi brani nagađanja. Pošto je otpio samo gutljajčić kvalitetnog vina, spustio je čašu na stočić pored naslonjače.

I dalje me gledajući, pokazao mi je da se približim. Pokret mu je blag, ali zapovednički. Kad sam zakoračila, raširio je noge kako bih mogla da stanem između njih. Ne znam gde bi trebalo da gledam, ali ne mogu a da mu ne pogledam međunožje u besprekornim pantalonama. Ukrućio se, erekcija je primetna.

„Skinu haljinu, Gvendolin", kaže Nemezisov glas. Kad sam posegnula za rajsferšlusom, nehajno je uhvatio penis i bolje ga namestio u pantalonama. Nadmeni perverznojak. Ali sviđa mi se.

Izmigoljila sam se iz šik nove haljine pa iskoračila iz nje i šutnula je u stranu. Svojevremeno bih se užasnula pri pomisli da tako otkrijem

bujno telo, pogotovo ako nemam gaćice. Ali pogledavši u Danijelove užarene oči, videvši kako je zatreptao bezobrazno gustim trepavicama i prevukao prstima po skrivenoj kiti, osetila sam moć svog tela i uživala u njoj. On igra dominantnu ulogu, ali istovremeno je rob mojih oblina, mojih grudi, kukova i zadnjice. On želi moje raskošno meso kao što ja želim njegove mišiće i neverovatnu tvrdoću koja štrči.

Stojim ispred njega u crvenom brusu, crvenom halteru i čarapama s čipkastim obrubom boje dima dok mi se sloj uzbuđenja presijava na unutrašnjem delu butina. Bez upozorenja se nagnuo, uhvatio me oko struka i privukao sebi. Naslonio mi je lice na grudi i protrljao lice uz njihove mekane padine pokrivene čipkom kao dete ili štene koje traži utehu. Nisam zastala da razmislim, već sam mu obujmila glavu i zavukla prste u crnu svilu guste kovrdžave kose.

Čudnovato aseksualan trenutak. Dublja spona. Danijel ispusti zvuk nalik jecanju, gotovo jecaj, pa još više zagnjuri lice u moje grudi. On *stvarno* traži utehu. Osećam se čudno. Telo mi je uzbuđeno i potpuno spremno za njega. Osećam dah svog uzbuđenja te ga i on svakako oseća. Ali nagon da ga umirim nadvladao je požudu, oštru i bolnu. Ima li ponovo glavobolju? Njegov postupak otkriva čežnju za svojevrsnom utehom. Blago mu držim glavu, za slučaj da ga boli. Bez reči je podigao jednu ruku s mog struka i stavio je preko moje šake, zavučene u njegovu kosu. Prsti su nam se isprepleli i tiho je izdahnuo.

Ne usuđujem se da progovorim, ali zaista želim da ga pitam je li dobro. Vidim da su te glavobolje česte, što nagoveštava nešto ozbiljno. Hoću da znam šta ga muči, iako je čudan trenutak za razgovor budući da sam polugola u njegovom zagrljaju, a moje ogoljeno međunožje mu je pritisnuto uz košulju.

„Je l' sve u redu?”

Jesam li to rekla? Mora da jesam...

Danijel je načas ostao nepomičan, a onda su mu ruke skliznule i malo me je odmakao od sebe.

Sranje! Sranje! Sranje! Sad sam sve pokvarila. Muškarci ne vole da ispadaju slabi. Pogotovo kad glume seksualne gospodare.

Namrštio se i ozlojeđen izraz mu je prešao licem. Na mene? Ili na sebe? Čini mi se da je ovo drugo.

„Sve je u redu“, odgovorio je odsečno, „pogotovo s tobom.“ Izvio je usne; crvenije nego inače, gladne. „Sve je u najboljem redu s tobom, prelepa Gvendolin. Stvarno si praznik za oči.“ Onaj ljutiti pogled se načas vratio, a onda me je levom rukom ponovo privukao sebi dok je desnu bezobrazno zavukao između mojih nogu i usmina, tražeći klitoris. Ciknula sam kad ga je nepogrešivo pronašao, ali on me tiho ućutka.

„Moraš da budeš tiha dobra devojčica, moja kraljice biblioteke. Bez dahtanja i jecanja dok se igram tobom.“

Eto ga ponovo, to oslovljavanje. Ono koje nesumnjivo dokazuje da je on Nemezis. Ali baš me briga ko je on i odakle je došao. Mogu da mislim, ako je to prava reč, samo o tome šta radi u vlažnim naborima moje pice. Snažno mi pritiska kliču, kucka ga, igra se s njim. Osetila sam bolnu želju da zamešam kukovima i poskakujem na tom izluđujućem prstu. Ali nisam to uradila jer znam da on želi da ostanem mirna.

Ujela sam se za usnu kako bih prigušila jecanje. Nakupljaju se napeti ali osujećujući nadražaji. Zažmurila sam jer ne mogu da gledam njegovo drago, izluđujuće lice. Ali tiho je coknuo i morala sam ponovo da otvorim oči. Lice mu je plemenito, jako ali osetljivo. Muževno i samozadovoljno, ali lepo kao lice nekog palog anđela sa slika starih majstora.

Dodir mu je neobuzdan, kao oličenje greha. Sa svakim pokretom dovodi me sve bliže orgazmu i povlači se kad sam na ivici svršavanja.

Već sam htela da uzviknem da ode do kraja kad je sasvim povukao prste. Polako i lascivno otpio je još jedan mali gutljaj šampanjca pa gurnuo kažiprst i srednjak u čašu i tako mokre ih vratio na moj klitoris. Promuklo sam kriknula kad me je penušavost gurnula preko ivice. Svršila sam silovito, gotovo bolno, prazna pica mi je pulsirala i stezala se oko ničega.

Uhvatila sam ga, zagrlila, držeći se za njega, privijajući se uz njega kao loša navika dok vibriram, treperim i svršavam. Izgubljena u nadražajima, savila sam se nad njim, zagnjurila lice u crne kovrdže i duboko udahнула opojni biljni šampon. Poljubila sam mu teme i, duboko u srcu mog uživanja, rodila se majčinska želja da odagnam bol koji ga nekad tišti.

Konačno me je privukao u krilo. Nije se obazirao na moje protivljenje jer nisam majušna devojka već sam preteška. Ponovo je posegnuo za šampanjskom čašom i prineo ostatke zlatne tečnosti mojim usnama. Progutala sam ih kao da su limunada, ožednela od orgazma.

I dalje sam prilično smušena i uzdrmana, ali ubrzo se razum vratio. Primetila sam nešto što je teško ne primetiti. Recimo, ogromnu erekciju ispod mene koja mi ubada i dalje blistavu picu kroz finu češljanu vunu Danijelovih pantalona.

„Veoma ti je tvrd“, primetila sam glupavo i on se nasmejao.

„Da, volim kad mi je tvrd.“

„Zar ne želiš da preduzmeš nešto u vezi s tim?“

„Uskoro.“ Pogladio me je ispod brade kao da sam mače, očiju veselih i razigranih iza naočara. „Ali ne još.“ Olizao je donju usnu kao da uživa u nečemu slasnom. „Nekad volim da produžim iščekivanje. Da sačekam dok to zaista, zaista ne želim pre nego što počnem. A znam da će biti istinski fantastično i vredno čekanja kad jednom uđem u tebe.“

Brzo mi je ponovo dodirnuo klicu i nehotice sam zacvilela, gotovo spremna da ponovo svršim.

„Hajde da malo gledamo televiziju“, rekao je dok sam uzalud pokušavala da se namestim nad njegovim prstima. S neverovatnom lakoćom i snagom ponovo me je postavio na noge, ustao i poveo me prema krevetu. Udario je jastuk pa prilično strogo rekao: „Sedi.“

Ustutnjalog srca, skliznula sam na cicani pokrivač, ne znajući šta da radim. Danijel je nakrivio glavu pa pažljivo, vođen skoro samo dodirom, izvukao ukosnice koje su mi držale punđu, spustio ih sa strane i namestio mi bujne talase preko ramena.

„Lezi“, naložio je i klimnuo glavom prema jastucima. Poslušala sam i pokušala da se namestim u zavodljiv položaj. Moje međunožje, golo i uokvireno uskim čipkastim trakama haltera, kao da više na mene. Ne mogu da gledam nikud osim u golu ribicu. Nekako je nepristojno, ali zavodljivo i egzotično. Vrelina u Danijelovom pogledu potvrđuje da misli isto što i ja.

Natočio je još šampanjca pa spustio čaše na stilske noćne stočice s obe strane kreveta.

„Opusti se.“ Osmehnuo mi se, pa izgledajući preterano zadovoljno sobom, uhvatio mi je članke i povukao ruke na debele jastuke iznad glave, a onda mi malo raširio ulepljene butine.

„Opusti se“, ponovio je nežnije, kao da pokušava da me izmami iz iznenadne ukočenosti u koju sam zapala. Imam slobodnu volju, ali osećam se nepokretno kao zec zaslepljen farovima šlepera.

S obožavanjem mi je prešao prstima po obrazu pa mi namestio kosu na jastucima. To me je opustilo. Kao i to što je skinuo sako, odrešio kravatu i bacio ih na pod, pa se izuo i gotovo otplesao do druge strane kreveta.

Federi su blago poskočili kad se bacio pored mene, mirno kao da ćemo zajedno da gledamo fudbalsku utakmicu. Kad je uzeo daljinski i uključio ga, delom sam očekivala da se na ekranu pojavi *Utakmica dana*. Ali ne, samo meni s logom *Vejverlija*. Danijel je brzo pogledao svoju čašu pa odlučio da ipak neće da pije i počeo da menja kanale.

Ne mogu da verujem! Čak i u ovoj egzotičnoj i uzavreloj situaciji, ponaša se kao bilo koji muškarac. Ne može da odoli skakanju s kanala na kanal! Naglas sam se nasmejala kad nam se njegovo lice osmehnulo s kanala *Histori*. Sedi na zidu napravljenom od kamena poslaganog bez maltera i priča o normanskom osvajanju.

„Uh! Mrzim tog tipa! Kakav ženski petko.“ Nasmejao se, pritisnuo dugme i vratio se na glavni meni.

Veoma je čudno i pomalo perverzno što sam izvaljena na krevetu dok Danijel surfuje po kanalima. Ali i ja sam zavisnica od televizije i nehotice gledam ekran iako sam polugola i izložena kao odaliska.

Preleteo je nekoliko filmova. Jedan koncert. Boks, fuj. A onda je, neminovno, naleteo na pornić. Prvo smo naišli na dve sisate vitke plavuše koju su se zvučno ljubile i uvijale jedna oko druge kao zmije. Ali to mu se nije svidelo pa se vratio na glavni meni i još malo skrolovao.

Zatim smo naleteli na tipa koga sam prepoznala kao čuvenog Rona Džeremija kako silovito tuca plavušu otpozadi.

„Gledao sam ovaj“, iznenadio me je Danijel. Ko bi rekao da naš omiljeni akademik voli golišave filmove?

Ponovo se vratio na glavni meni i prebacivao, prebacivao i prebacivao dok nije izabrao „Žive snimke“. Šta je to, kog đavola? Nažalost, na ekranu stoji samo „Kanal je zaštićen“.

„Jao!"

Pre nego što sam stigla da pitam šta živi snimci sadrže, Danijel je skočio s kreveta, posegnuo u džep sakoa i izvadio karticu, veoma sličnu onoj kojom je otključao vrata sobe.

Ubacio ju je u prorez na prednjem delu televizora, ponovo pritisnuo dugme, dotrčao natrag do kreveta i bacio se pored mene, gledajući u ekran umesto u moje delimično pokriveno telo. Sjajno.

Slika je postala čudno poznata. Cic. Slabo svetio. Dvoje ljubavnika. Odeven muškarac, polugola žena. To je snimak s veb-kamere. Nismo mi, bogu hvala, ali očigledno jeste neko iz hotela.

„O ne, to je on!"

Danijel me je radoznalo pogledao.

„Poznaješ li ga?" Klimnuo je glavom prema ekranu na kome se muškarac, prepoznatljiv iako nosi masku, nadvijao nad ženom koju sam takođe ranije videla, i to nedavno. U sobi sličnoj našoj, uctiv ali očigledno suludo nesmotren Robert Stoun, finansijski savetnik, sprema se da po dupetu istuče lepu devojkicu s kojom sam ga nedavno videla. On sedi na ivici kreveta s kožnom domino-maskom, zbog čega je nešto poskočilo u meni, podsetivši me na moje fantazije. To bi mu verovatno sakrilo identitet... ukoliko ne znate ko je. Partnerka mu leži preko kolena. Ona nosi korset, masku sličnu njegovoj ali nežniju, s lepim čipkastim porubom, i ništa više.

Boje na snimku su iznenađujuće dobre s obzirom na osvetljenje. Vidi se da ju je već tukao neko vreme jer joj je zavidno vitko i čvrsto dupe ružičasto i ozbiljno užareno. Trese se kao da cvili od bolova. Ali kad je okrenula lice, omogućivši nam da vidimo njen izraz za razliku od čoveka koji je disciplinuje, oči uokvirene egzotičnom maskom blistale su od uzbuđenja. Vidi se da se srećno osmehuje. Ona uživa!

„Vidi ti to! Spenking! To je uzbudljivo", promrmljao je Danijel pored mene, rekavši upravo ono što mislim. Malo se pomerio kao da ga je nastrani prizor već uzbudio. Kao što je mene uzbudio.

Stoun je lenjo pljesnuo ljubavnicu, a ona mu se trgla na krilu, zanjihavši kukovima. Usne joj se pomeraju kao da ječi, ali nema tona, po svoj prilici kako bi par zadržao bar malo intime u napadno egzibicionističkom scenariju. Morala sam da se ugrizem za usnu kako ne bih zastenjerala. Kad sam načas odvojila pogled od ekrana, otkrila sam da Danijel gleda mene umesto njih.

„Uzbuđuju li te takve stvari?“ Oči su mu sevnule, što mi je otkrilo da *njega* uzbuđuju. Nagnuo se nada mnom, prelazeći pogledom s ekrana na mene. Kad je Robert Stoun još nekoliko puta udario partnerku, u brzom nizu, Danijel mi je gurnuo ruku između nogu. Ispitivački.

Otkrio je ono što mislim da je očekivao i ovog puta nisam mogla da se uzdržim od jecanja. Vlažna sam i klizava, vrela i spremna za njegov dodir. Kad sam se izvila i pokušala da stavim šaku preko njegove, rekao je: „Ne, ne!“, i strogo me pogledao. Izraz mu je složen, pun humora i neznatno preteći, pa sam se zapitala jesam li u društvu jednako iskusnog dominatora kao što je onaj na snimku.

Teško je, ali vratila sam ruke u prethodni položaj, neznatno povijene, i zagladila raširenu kosu. Kao da sam istovremeno vezana i nisam vezana. Iako se nikad nisam igrala vezivanja i poznajem to samo sa slika i iz priča, nagonski znam da je verovatno mnogo teže *ne biti* vezan u ovakvoj situaciji. Možda bih bila opuštenija s okovima. Tako bar ne bih morala da potiskujem nagon da se pomerim, da se borim. Pogotovo kad mi divan muškarac koga obožavam vrhom prsta miluje klitoris.

Oštro sam udahнула i kukovi su mi se sami pomerili, kao i lepoj družbenici Roberta Stouna. Na trenutak je prestao da je udara, a ona se migoljila na njegovim jakim kolenima, trljala uz njega, pokušavala da se nadraži.

„Nevaljala si kao i ona.“ Danijel mi se približio, usne su mu samo nekoliko centimetara od mojih. „Kladim se da te uzbuđuje. Kladim se da si čitala svakojake nemoralne knjige u onom svom podrumu, zar ne? Video sam ih. Znam šta je tamo.“

I dalje mi vrti kliču. Moram da zamešam zadnjicom. Ali to ga nije odvojilo od mete, nema šanse. Kao da je laserski navođen, hirurški precizan.

„To znači da si ih i ti čitao“, prodahtala sam, i dalje se trudeći da se borim protiv njega zato što znam da to želi. To je deo igre, jedna od figura koja se mora načiniti u ovom plesu. „Dakle, i ti si perverznojak.“

„Pst!“ Snažno me je poljubio - pravi romantični, kazneni poljubac - sve vreme kružeći prstom tamo gde je važno. Nakuplja mi se u telu, ali on je sklonio ruku i stavio mi je preko usta. I dalje miriše na mene. „Govorim o tebi, gospođice Gvendolin Prajs, ne o sebi. I o svim

prljavim malim tajnama koje kriješ ispod te fasade čestite i profesionalne bibliotekarke."

Htela sam da kažem kako nisam nikad održavala fasadu čestitosti, čak ni kad sam bila uglavnom neiskusna, ali preblizu sam svršavanja. Uostalom, njegova snažna ruka mi i dalje odlučno pokriva usta.

Kao jedno, ponovo smo se okrenuli prema televizoru. Mada to nije pametna ideja za mene, budući da sam na ivici, a Robert Stoun je u međuvremenu prebacio devojkicu na krevet i namestio je u kućeci položaj. Golo ružičasto dupe joj je visoko podignuto, a vitke butine su raširene. Oštro sam udahnula iza Danijelovih prstiju kad je naš prijatelj egzibicionista otkopčao šlic i otkrio zadivljujući penis koji odgovara njegovoj građi i visini.

Načas sam pogledala Danijelovo lice. Nasmejao mi se, odjednom više nalik sebi umesto Nemezisu.

„Nisam ugrožen. Nisam ugrožen. Nisam ugrožen." Prevrnuo je očima. Budući da ne mogu da govorim, pogledom sam mu dala do znanja da nemam zamerki u vezi s tim. Više sam nego oduševljena, ushićena i puna strahopoštovanja prema *njegovom* veličanstvenom kurcu. Shvatio je poruku i namignuo mi. Ponovo smo se zagledali u televizor, nimalo ravnodušno. I dalje umirem od želje da svršim, a Danijel ima ogromnu izbočinu u pantalonama.

Ljubavnici se tucaju. Stoun veličanstveno i oduševljeno ulazi u svoju dragu, poput pokretnog klipa, ali gotovo nežno. Vidi se po tome kako joj drži kukove i povremeno joj spušta ruku na ramena, na vrat. U njihovom odnosu se vidi ljubav, divlja slatka ljubav. O, kako to želim! Želim izuzetan način na koji uvija telo oko njenog kad je ona očigledno na ivici orgazma. Kako mu se usne pomeraju, a nečujne reči su nepogrešive dok spušta ruku i miluje je da joj poveća uživanje.

Trzaju se i ljuljaju, usne im oblikuju krike ekstaze i ljubavi, kukovi im se grče i podrhtavaju. Konačno su završili i Robert Stoun se prevrnuo u stranu, povukavši dragu sa sobom, namestivši je da legne pored njega umesto da samo sruši svoju znatnu postkoitalnu težinu na nju. Poslednje što sam primetila pre nego što je Danijel pritisnuo daljinski bile su burme na njihovim isprepletanim prstima. Ne mogu da zamislim da su u braku s bilo kim osim jedno s drugim.

„Au, ona mu je žena. Nastranosti u braku. Mogli bi da se krešu kod kuće, ali očigledno vole da se šepure.“

„Neki parovi to vole, valjda.“ Danijel se blago namrštio i seo pa prošao rukom kroz kosu i zaškiljio.

U srcu su mi zazvonila zvona za uzbunu. Je li dobro?

Trenutak kasnije, ponovo se osmehnuo.

„Ti bezobrazni egzibicionisti... jesu li te uzbudili?“

„Znaš da jesu!“ Očigledno želi da to kažem. „Valjda si to osetio?“

„Da, čudesno si vlažna, mala moja kraljice biblioteke. Napravila si pravu baru.“ Spustio je šaku u blagom luku preko mog žbuna, srednjak mu se nakrivio, ali me ne dodiruje. Mogla bih da vrištim i šutiram koliko je frustrirajuće, ali nekako zadržavam položaj koji mi je dodelio.

„Mala? Mora da se šališ!“

„Ccc, nećemo valjda ponovo da vodimo tu raspravu?“ Strogo je odmahnuo glavom, a prst mu se još malo približio vrućoj zoni. Utom mu se pogled promenio i postao otvoren, iskren, iznenađujuće nedužan. „Gvendolin, nije laž niti fora kad ti kažem da imaš divno telo. To je istina. To je ono što mislim. Imaš najlepšu, najdivniju figuru koju sam ikad video.“ Delić sekunde je izgledao zapanjeno - i strahovito uplašeno - ali onda se, kao i ranije, vratio u normalu. Gotovo. „Ili ću verovatno videti... “

Otvorila sam usta, na granici da ga zamolim da mi se poveri, da mi kaže šta ga tišti, ali utom me je dodirnuo i vratili smo se u bujni svet u kome senzualnost guši. Pomilovao mi je klitoris i nagnuo se da mi nasloni usne na vrat pa na gornji deo raskošne dojke koju toliko voli. Izvila sam kukove i koža mi je planula pod njegovim usnama.

„I šta će biti, boginjo?“, prodahtao je, vreli povetarac na mojoj dojci. „Batine po guzi? Ili jebanje? Dođavola, znam šta ja želim!“ Izvio se kako bi mi naslonio ud na goli kuk. Ogroman je i vruć. Dođavola, i ja znam šta želim. Kako bi bilo da ostavimo trikove zaljubljenog para Stoun za neki drugi dan?

„I ja.“ Prekršivši tajni dogovor o sputavanju, ispružila sam ruku i objmila ga. Oštro je udahnuo i zaljuljao se prema mojoj šaci. I prst mu se zaljuljao, na mom klići,

Usledio je vihor pokreta, prećutni dogovor da se skinemo. Cimala sam bretele brusa i trake haltera ne skidajući pogled s lepote koju

sam prvi put videla u toaletu biblioteke. Munjevito sam svukla sve sa sebe, ali Danijel je bio smotreniji, pogotovo kad je veoma kolebljivo skinuo naočare i odložio ih u stranu. Odmah je zatrepao pa strgao sve ostalo i prosto se bacio na mene, kao da mu se žuri da dodirom kože o kožu nadoknadi što više ne vidi savršeno.

Dok me je ljubio, trljao se celom dužinom o mene kao što je malopre trljao lice o moje grudi. Kao da me „gleda“ celim telom, upija mi teksturu kože, elastičnost mesa, moje stidne dlačice kako se nestašno taru. Dodir njegovih stidnih dlaka i moćnog penisa koji štrči iz njih takođe je prilično nestašan. Ud mu klizi, gura se i tiho vlada mnome.

Migoljimo se i uvijamo jedno uz drugo neko vreme, zadirkujući, nadražujući i povećavajući uzbuđenje. Konačno me je zgrabio i čvrsto privio uza sebe, a kita mu se poput žarača pritisla uz moj meki zaobljeni stomak.

„Želim te kao što je on nju uzeo“, zarezao mi je na uvo, pritiskajući, gurkajući. „Želim te na sve četiri. Hoću da gledam to veličanstveno dupe dok sam duboko u tebi.“

Ah, kakve grube, divne reči od učenjaka i uglađenog profesora. Šta bi njegove obožavateljke pomislile kad bi to čule?

„Hajde, boginjo seksa, *moram* da te jebem!“

Prevrnuo se s mene, uhvatio me oko struka, okrenuo i podigao sa zadivljujućom veštinom. Poput poslušne ženke, namestila sam se na kolena i laktove, a kosa mi je pala oko lica. Čula sam kako je otvorio fioku noćnog stočića, uzeo nešto i zatvorio je. *Vejverli* je očigledno dobro opremljen kondomima. Zatim je prigušio svetlost i ostali smo gotovo u tami. Pa, u čemu je razlika ako ne vidi dobro... a ja - ja osećam, ja osećam!

Vazduh je topao i mirisan, a pokrivač je hladnjikav pod mojim kolenima i laktovima. Blaga aroma suvog cveća zagolicala mi je nozdrve kao i jači vonj naših pomešanih parfema i moje pice, zrele i mošusne.

Danijel se pomera pored mene. Koža mu je veoma vruća. Nije gorila, ali osetila sam kako mu se malje na grudima, nogama i butinama taru o moju kožu kad se namestio iza mene i ponovo me uhvatio oko struka. Nije ušao u mene, već trlja celo telo o moje, tera me da upoznam njegov dodir, vrelinu i miris. Naslonio mi je usne na

potiljak pa, dok me je ljubio, spustio ruke i grubo mi obujmio grudi, prelazeći s jedne na drugu, stiskajući, uživajući u bujnosti i elastičnosti mog mesa.

„Divna si, Gvendolin“, promrmljao je ponovo, glasa prigušenog jer me je istovremeno lizao i ljubio. Jedva me vidi pri prigušenoj svetlosti, ali napuklost njegovog glasa uverava me da lepote ima i samo u dodiru.

Zaljuljala sam se, protrljala se o njega snažno kao što me on masira grudima, butinama, kurcem u gumi. U ekstazi sam od vreline, telesnih mirisa i snažnog muškog tela.

A onda se našao uz mene, uz ulaz, nežno pipa, pomera mi meke nabore, pravi mesta za tvrdi kitu. Osećam kako nabrekli glavić gura li gura. Osećaj je potpuno nov iako je već bio tamo. Podigao se na meni, naslonio mi obraz u udubljenje ramena i vrata i prodro u mene. Osećam kako me njegova kovrdžava kosa golica i oštri nagoveštaj brade grebe kožu dok istura kukove i pokušava da ga celog ugura.

Tako blizu i tako grozničavo, malo je nespretno. Odmakao se, utvrdio na kolenima, uhvatio me za kukove i, popravivši ugao, namestio se bolje. Naslonila sam se na jedan lakat i spustila lice na jastuke pa ga uhvatila za mišićavu butinu i isturila se prema njemu.

Bravo! Skliznuo je duboko. Sad smo usklađeni. Ponovo se prebacio preko mene, kao da traži što je moguće više dodira. Njegovo zagrejano telo kao da je ćebe na mojim leđima. Suze su mi izbile na oči samo zbog osećaja bliskosti. Nekoliko trenutaka nismo se pomerali, gotovo ne izgleda kao da se seksamo.

Znam da ga volim. To je ludo. Nimalo mudro. I ne verujem da imamo budućnost. Ali ipak ne žalim zbog toga. Nije li nekad neko rekao u nekom filmu: „Život proživljen u strahu kao da nije ni proživljen“? Pa, neću se uzdržavati od ljubavi prema Danijelu Brusteru iz straha da će tome doći kraj ili da neće biti uzvraćena. Život je prekratak. Uživaću u tom osećaju dok traje.

„Neverovatna si“, promrmljao je, dahom mi milujući potiljak. „Savršeno prianjanje... Nikad nije bilo ovako.“ Blago je pogurao i smestio se bolje od savršenog.

Muškarci govore svašta, ali njegove reči su me ipak dirnule. Protrljala sam lice o jastuk, ali nisam uspela da obrišem suze iako sam verovatno uništila šminku. Isturila sam se prema njemu, želeći

da može da mi uđe pod kožu, u mozak i srce kako bih saznala njegove tajne.

Ali ne možemo tako zauvek. Neminovno, počeo je da se pomera, što je neopisivo. Veliki je. Rasteže me na sve strane, unutra-napolje. Svako poniranje mi đavolski deluje na kliču. Borim se protiv nadražaja, ali ošamućuju me. Želim da svršim i da me dodiruje dok me tuca.

Danijel mi je pročitao misli kao da mi je *stvarno* ušao u glavu. Prebacio je svu težinu na jednu ruku, ispružio drugu ispod mene, u moj grm i pronašao mi klitoris. Bez obzira što pažnja mora da mu je slaba usled sirove muške požude, uspeo je, kao i uvek, da pronađe pravu tačku. Načas sam pomislila na trapavost koju sam ranije doživljavala i shvatila da je on vrhunski ljubavnik. Uskladio je nežno milovanje sa snažnim zamasima moćnih kukova, a nijednom se nije pokolebao i izgubio ritam.

Kriknula sam. Zarežala sam „O bože! O dođavola! O sranje!", ili nešto jednako banalno, i mrveći pritisla kukove uz njegove kad mi se pica stegla oko njega, a glava mi se ispunila belom svetlošću. Prepone su mi u nekom drugom prostoru, a u mozgu mi je kratak spoj. Svesna sam samo zanosa, zanosa, zanosa... kao i srceparajuće vreline i lepote Danijelovog tela.

A onda sam se raspala ispod njega. I dalje sam potresena posledicama orgazma, ali ponovo sam svesna te sam dala sve od sebe da i njemu bude lepo umesto da samo legnem kao sebična gomila nesvesne protoplazme. Trzala sam se uz njega, trudeći se da se uskladim s njegovim ritmom. Istovremeno sam ga hvatala za butinu, za guz, držeći ga uza sebe i pokušavajući da ga privučem još dublje. Vrhovima prstiju okrznula sam mu analnu brazdu, a on je promuklo i bolno kriknuo. Ponovo sam ga pomilovala, što sam bolje mogla, a on je bez kontrole izbacio kukove i luđački se zario, grozničavo svršavajući.

Srušili smo se u hrpi vreline i udova... i suza.

12. U mraku

Bez reči ležimo u tami. Svetio je isključeno, kondom je odbačen, a srca nam ponovo normalno kucaju. Ležimo jedno pored drugog ispod pokrivača. Mirno je i prijatno, ali bolno sam svesna toga da sam možda rekla da ga volim dok sam vikala „jebote" i „dođavola"... i pitam se šta Danijel misli o tome ako je čuo. Izgleda opušteno, ali nikad se ne zna s muškarcima.

„Bilo je lepo", rekao je konačno iako mi se čini da zna kako je to blaga reč. Svakako je preblaga za ono što sam osetila. To mora da je bilo najbolje vođenje ljubavi u mom životu. Ne mogu to nazvati jebanjem jer je bilo više od toga.

„Da, bilo je..." Previše sam izgubljena da bih opisala utisak koji je ostavilo na mene. Ionako sam u zanosu verovatno rekla previše.

Soba je puna tamnih senki jer su zavese veoma debele. Jedina svetlost dolazi od osvetljenih brojeva na satu na noćnom stočiću, nalik majušnim svicima u mraku. Osetila sam kako se Danijel okrenuo prema meni pa mi spustio prste na obraz, lako kao da su leptirova krila.

„Bilo je više nego lepo", rekao je. Dodir njegovih usana na mom čelu još je lakši.

Osećam kako se nešto lomi u meni i raspršila su se moja uveravanja da je veza s njim vredna opasnosti. Pomisao da ću ostati bez njega pošto sam bila s njim oduzela mi je dah i nisam mogla da se zaustavim - uhvatila sam mu glavu, zavukla prste u svilenkaste kovrdže i privukla mu lice svom kako bih ga propisno poljubila. Ima ukus izvrsnih jagoda koje smo gladno progutali posle seksa. Želje koje bi trebalo da su zadovoljene ponovo su se uskomešale.

„Hteo sam da te ispljeskam po guzi, znaš", počeo je da mi prede na uvo kad smo se odvojili, „kao Stoun svoju dragu. To mi se stvarno dopalo." Zastao je, sklonio mi pramen kose s obraza i poljubio mi vrat. „Ali kad smo počeli, nekako mi je bilo dovoljno da se tucamo... da vodimo ljubav."

Došlo mi je da ga dohvatim, povučem na sebe, ponovo ga uvučem u sebe. Da ga vežem za sebe očajničkim vođenjem ljubavi kako nikad ne bi poželeo da me ostavi. Umesto toga samo sam rekla: „Da, i ja sam mislila da će poći tim putem... a onda prosto nije tako

ispalo, zar ne?" Duboko sam udahnula. „Možemo sad da probamo ako hoćeš... ”

Zaista mi sad nije ni do čega nastranog, ali probala bih radi Danijela. Začudo, nikad nisam tako htela da se trudim s mužem. Ali, naravno, on jednostavno nije bio čovek za mene. A Danijel jeste.

„To je izuzetna ponuda, slatka moja", odgovorio je i ponovo mi poljubio čelo. „I bog zna da sam u iskušenju, ali samo bih da ležim ovako i neko vreme budem normalan. Zar ti to ne želiš?"

Želim. To sam mu i rekla. Pa dodala: „Mada verujem da će se Nemezis razočarati ako mu ne ispričam nešto izuzetno perv..."

Danijel se radosno nasmejao. „Da, zvuči kao da je od onih koji vole nastranosti, zar ne?" Prebacio je snažnu ruku oko mene i iznenadila sam se kad sam otkrila da sam dovoljno laka da me privuče u zagrljaj. „Čovek koji šalje eksplicitne seksi poruke i mejlove mora da je pravi luđak. Govno od čoveka." Reči mu i dalje odišu smehom i ponovo je na ivici da prasne. I ja sam se razgalila, uprkos slutnjama i ljubavi.

„O, on je grozan! Bolesno čudovište. Izopačen i gnusan. Ne znam zašto gubim vreme s njim." Zastala sam. Treperenje u mojim preponama se pojačalo. Kad sam se naslonila na njega, otkrila sam da i on treperi. „Mora da je zato što je tako dominantan. On mi govori šta da radim i to mi se dopada. Nikad mi se to nije sviđalo s drugim muškarcima, ali s njim mi se dopada."

Previše podataka? Izgleda da nije. Ne vidim Danijela, ali osećam da se smeška, blistavo i drsko. Gotovo da mu vidim zadovoljan bezobrazan izraz.

„I? Sviđa ti dominacija? Učinilo mi se da je tako... Jesi li zato malopre bila tako uspaljena i bludna kučkica?"

„Valjda."

„U tom slučaju..." Pustio me je i ponovo me postavio na leđa. „Raširi noge. Jako. Odmah."

Osetila sam navalu nečega. Kao da mi se srce uvrnulo. Žaoka straha, ali lepa, kao šampanjac koji smo ranije pili ali nismo završili bocu. Osećam se kao da mi se slobodna volja topi, nemam kontrolu, vrtoglava sam.

„Sad, želim da razdvojiš malje oko pice. Začešljaj je prstima i otkrij se. Zaista se otvori, ogoli klitoris i te lepe male usmine."

Zdravo, Nemezise.

Poslušala sam ga, drhteći celim telom. Mislila sam da sam zadovoljena, možda spremna da malo odspavam, ali odjednom su mi se svi neuroni i feromoni zapalili. Spustila sam ruku i počela da rovarim po ulepljenim, paperjastim stidnim dlakama. Malo su se ućebale jer sam curila i znojila se dok smo vodili ljubav.

Šaka krupnija od moje spustila se da proveri jesam li poslušna. Još više sam razdvojila usne, pustivši ga da umače, kucka i igra se. Trenutak se zabavljao sa mnom pa vratio moju šaku na mesto.

„Sad se igray sa sobom. Zaista se posveti tome. Budi malo grublja.“

Oštro sam usisala vazduh. Teško mi je da dišem. Čini mi se da sam prikovana za krevet. Dok sam gurala prst u sebe, njegova šaka preklopila je moju, pojačala pritisak. Klizava sam i postajem sve vlažnija. Juriš je žestok, poražavajući. Nadražaji se sakupljaju tako brzo i snažno da su gotovo bolni. Zadovoljstvo je postalo preoštro i nabijeno, gotovo mučno. Kriknula sam, kao ptica u noći. Vagina mi se zgrčila. Osećam se kao da lebdim prema tavanici.

Danijel se pokrenuo dok sam još bila potresena. Odbacio je pokrivač, uzjahao me i postavio se iznad mene. Čudan položaj, ali nekako je uspeo. Sva sam raširena kao morska zvezda koju su talasi naneli na obalu a on kleči nada mnom, jakih butina raširenih s obe strane mojih rebara. Obuhvatio mi je grudi, napravio dubok usek među njima i uvukao penis unutra.

„O, ovo je božanstveno“, prostenjao je. Zaljuljao je kukove i počeo da mi klizi napred-nazad između grudi. Ljulja se i kliza, ljulja se i kliza i postepeno sam se povratila iz privremene utrnulosti. Pica mi je prepuštena sebi, trenutno van tokova radnje, ali ipak je blago zatreperila.

Uhvatila sam ga za butine, osetila kako mu se mišići napinju i opuštaju u ritmu s prodorima. Sviđa mi se tanak sloj kovrdžavih muževnih malja na njegovoj koži. Povukla sam prste nagore, pomilovala unutrašnje padine njegove zadnjice pa mu dotakla brazdu kao malopre... s predvidljivim ishodom. Glasno je uzviknuo, zamešao kukovima i izlio toplu slanu spermu po mojoj bradi i obrazima.

Sve se to dešavalo u mraku. Volela bih da sam mu videla lepo lice dok je svršavao, ali utešila sam se time što sam polizala njegovu

esenciju s usana, degustirala je i uživala.

Zanjihao se, trudeći se da zadrži kontrolu, odolevajući prirodnoj muškoj sklonosti da se, zadovoljen i snen, sruči na mene. Bacio se u stranu, dahćući u crnoj noći, pa ispružio ruku mokru od znoja da me zagrlj.

„Hvala“, prostenjao je, „hvala, hvala, hvala...“

Nekoliko trenutaka je teško disao, a ruka na mom struku oteža. A onda je odmahnuo glavom kao da hoće da je razbistri, spustio ruku niz moj vlažan stomak i ponovo uronio prstima u moju brazdu. Dok je srednjakom brzo i grubo poslovaio u središtu stvari, iznova sam lizala usne, kušajući ga.

„Ne! Ne! Ne!“

Prenula sam se iz sna, probuđena Danijelovim vikanjem, mlataranjem i koprcanjem. Uključila sam lampu na noćnom stočiću i usput videla koliko je sati. Rano je jutro i spavali smo, zagrljeni, kao stari ljubavnici.

„Šta je bilo, ljubavi?“ Pokušala sam da ga zagrlim, ali seo je, okrećući se levo-desno, s rukama preko lica. Toplo je, ali on se mahnito trese. Pokušala sam da mu sklonim ruke, ali ispustio je uplašen zvuk i okrenuo se od mene.

Nije mi jasno je li se probudio ili još spava, ali nije se trgao kad sam mu spustila ruku na golo rame i osetila kožu natopljenu znojem. Srećom.

„Danijele, šta je bilo? Jesi li dobro?“

Nije odgovorio, ali grudi su mu se napele kad je duboko udahnuo. I dalje drži okreće se od mene, ali pustio je da mu stavim ruku na leđa. Hladan je i vlažan.

Ne znam šta da kažem. Šta da radim. Samo ga držim i upijam drhtanje. I uplašen, očajnički uplašen.

Postepeno je drhtanje uminulo, ali i dalje nije sklonio ruke s lica. Kao da se Vidim da žmuri iza prstiju, a čelo mu je duboko naborano.

„Šta misliš o čaši vode? Pa, to bar predlažu u filmovima, zar ne?“

Još jednom je udahnuo. Onda reče: „Da... da, hvala, to bi mi prijalo.“

Stisla sam ga pa polugola ustala iz kreveta i otapkala do mini-bara. Unutra je nekoliko vrsta vode. Izabrala sam negaziranu malvern, sipala je u čašu i odnela mu. I dalje krije lice, ali uspela sam da mu

sklonim prste i gurnem mu čašu u šaku. Zahvalno je otpio gutljaj, ali nijednom nije otvorio oči.

Nešto mu nije u redu s vidom. To sam shvatila. Ali šta? I koliko je ozbiljno? Je li imao neki napad? Da li uopšte vidi?

„Šta je bilo, Danijele? Reci mi, molim te. Kako mogu da pomognem?”

Izdahnuo je kao da je zadržavao dah, pa još stežući čašu, otvorio oči. Zatreptao je, pogledao čašu u šakama pa ponovo čvrsto zažmurio.

„Košmar”, rekao je tihim ravnim glasom pa se zagledao u vodu kao da nikad nije video čašu. Izgleda da neće više da pije jer je pustio da je uzmem i stavim na noćni stočić.

Posegnula sam za njegovom šakom i stegao mi je ruku, prilično snažno, gotovo očajnički.

„Kakav košmar, ljubavi?”

Nisam sigurna treba li tako da ga zovem, ali trenutno mi deluje prikladno. Napokon me je pogledao. Izraz mu je čudan, zamršen, zblanut, ali vidim da se trudi da se sabere, da bude muško. A oči mu ne izgledaju kako treba. Zamagljene su, nisu sasvim fokusirane.

„Sanjao sam da sam se probudio i da nisam video. Sve je bilo crno.” Zagledao se u pokrivače pa u mene, lica ispunjenog brigom.

„Ali noć je i zavese su debele. Sve *i jeste* bilo crno.”

Slegnuo je ramenima. „Ne, ovo je bilo drugačije. Veruj mi... znam.”

„Kako?” Prinela sam naše isprepletane šake usnama i brzo mu poljubila zglobove prstiju. To kao da ga je umirilo i zajedljivo mi se osmehnuo.

„Ovo je bila tama iznutra, Gvendolin, ne u sobi. Znam je... prepoznao sam je.”

Hladna šaka mi je stegla srce. Bože, nadala sam se da je sve u redu. Da samo ima glavobolje od napetosti, da je pod stresom ili nešto slično.

„Je li ti nešto nije u redu s očima, Danijele?” pitala sam odlučno. Neću više da okolišam. Ako ga nešto muči, mora se suočiti s tim. A ako će to lakše prebroditi udvoje, želim da se osloni na mene. Moram da budem njegov oslonac jer je on moj.

šake preko lica i strah. Mnogo je krije od nečega.

Kroz glavu su mi prošle reči „u bolesti i u zdravlju“. Na mom venčanju bile su to samo reči. Ali sad to zaista mislim.

I dalje ne može da me pogleda, ali kolebljivo je progovorio.

„Pa, nije toliko reč o očima koliko o ovome ovde.“ Protrljao se iznad potiljka i razbarušio kovrdže. „Tu imam nešto što ne bi trebalo da bude tu. Išao sam na ispitivanja, skeniranja... i imam tumor. Misle da je dobroćudan, ali moraju da ga odstrane.“ Duboko je udahnuo. „I to uskoro.“

Napokon me je pogledao. Oči su mu sad usredsređenije, ali u njima istovremeno vidim prihvatanje i strah. Ona hladna šaka me je jače stegla. Borim se protiv nje, ali teško je ne ustuknuti pred stravom. Za njega. Kako to mora da ga izjeda... strah, mogućnost da oslepi... da umre. Ona hladna šaka me je zavitala u uzburkano more užasa, žalosti i gneva.

Ne! Ne ovaj čovek! To ne sme da mu se dogodi! Ne sad kad sam ga otkrila! Možda nećemo imati ništa osim ove avanture, ali ipak ne želim da mu se ikad dogodi išta loše. Volim ga. I baš me briga ako ne mogu zauvek da ga zadržim. Samo želim da bude zdrav i srećan. Ali istovremeno ne želim da ga udavim sažaljenjem i tugom. Muškarci to ne vole.

„To je teško. Suočio si se s nečim ozbiljnim“, rekla sam obazrivo. „Žao mi je što to čujem. Mogu li nešto da učinim? Mogu li nekako da ti pomognem u istraživanju ili bilo čemu? Da ti prekucavam beleške ili tako nešto?“

Začudo, pogled mu se izoštrio kad se okrenuo prema meni. Slabašno mi se osmehnuo, nakrivivši glavu.

„Ti si zaista posebna žena, Gvendolin.“ Sad je red na njega da mi poljubi dlan. Dvaput je to učinio pa protrljao bockavi obraz o moju nadlanicu. „Zaista veoma posebna žena.“

Osmeh mu je sad dopro do očiju. Znam da me trenutno savršeno vidi.

„Kako to misliš?“

„Većina žena bi se raspekmezila i pretvorila u majku Terezu, ali ti si smirena, praktična i trezvena.“ Ponovo me je poljubio. „I to mi se sviđa. Zahvalan sam na tome.“

Uprkos njegovom zemljotresnom otkriću, osetila sam bujanje nečeg divnog, nečeg čudesnog -prave komunikacije među nama koja nema

veze samo sa seksom. „Pa, mislim da ne bi želeo dramu, sažaljenje, majčinsko ponašanje i sve ostalo. Ja... ovaj...” Napućila sam se, ne znajući kako da izrazim ono što mislim. „Ne želim da pomisliš kako nisi dovoljno muško zato što imaš zdravstvenih tegoba.”

Nasmejao se. To je čist, sladak zvuk.

„Kunem se da mora da si genije ili psiholog, moja draga bibliotekarko.” Ponovo je slegnuo ramenima pa mi uputio pogled ispunjen naklonošću. Zbog tog pogleda mi je srce poskočilo uprkos svemu. „Upravo sam se tako osećao... osećam.” Pogled mu je postao ozbiljan. Napregnut. „Želim te, Gvendolin. Žudim za tobom i stalo mi je do tebe. I želim da ti žudiš za mnom i da ti bude stalo do mene. Sažaljenje je poslednje što želim od tebe.” Zaškiljio je. „Ja sam muškarac i još sam napaljen bez obzira na to kakvu kvrgu možda imam u glavi.”

„Da, to sam shvatila.” Pogledala sam ga, tako lepog, tako razbarušenog, tako muževnog. Upravo je bacio veliku bombu u naš odnos, ali i dalje sedimo u krevetu, nagi, zajedno, a on je i dalje najdivniji muškarac koga sam ikad videla. Jesam li neka bolesnica pošto ga ponovo želim? „Ne želiš seks iz sažaljenja.”

Ponovo se nasmejao pa me prepredeno pogledao. „Ne, ne želim ništa slično...”

Ali šta je s onim drugim? Ne mogu da odredim, čaršav mu je prebačen preko kukova. Pretnja tame i smrtnosti visi nad njim, ali ljudski duh i muški libido ozloglašeno su prkosni pred nesrećom.

Zamislila sam se. Nesigurna budućnost objašnjava njegovu želju za privremenom vezom, njegovu obazrivost u vezi s dubljom posvećenošću. Možda se time može objasniti i neobičan način na koji je započeo vezu? Kao Nemezis se krišom uzbuđivao zbog prilike da se nastrano zabavi sa ženom a da ne učestvuje stvarno. To se rodilo iz izopačenog uma, ali on je profesor Zgodniša, briljantan koliko je harizmatičan i lep.

Blago se namrštio. „Šta? O čemu razmišljaš?” Možda ima poteškoća s vidom, ali vidi pravo kroz mene. Zna da povezujem kockice.

„Sad shvatam zašto si možda primenio neka, ovaj, da kažemo neuobičajena sredstva za zavođenje žena, kako bi zadržao udaljenost. Kako se ne bi previše zaglibio.”

Nakrivio je glavu i tamni uvojak pao mu je na čelo. Izgleda tako savršeno, tako primamljivo, da moram da ispružim ruku i dodirnem ga, vratim ga na mesto. Ali samo je ponovo pao.

„Ne znam na šta misliš, Gvendolin“, rekao je nestašno i uhvatio me za članak. Sad mi drži oba članka. Ne prejako, ali svakako se oseća vešt stisak, koji se pojačao kad me je nežno gurnuo na jastuke i nadvio se nada mnom.

„Nećeš priznati, zar ne?“ Uzvratila sam mu pogled, izazivački.

„Šta da priznam?“

„Znaš šta.“

Ponovo se nasmejao, meni u lice, tiho i neodoljivo zločesto.

„Ti si nevaljala devojčica, Gvendolin. Iznosiš neodređene, nepotkrepljene optužbe.“ Pritiska me svojim telom, tvrdim i punim snage, spremnim u svakom smislu reči. Srce mi je nabujalo, srećno zbog toga, iako se i moje telo uspalilo, naizgled neiscrpno kad je o željama reč.

„Nisu neodređene! Ti si N... “

Nisam završila jer je silovito spustio usne na moje i gurnuo mi jezik u usta, potisnuvši reč koju sam pokušala da izgovorim. Ali oboje znamo šta sam umalo rekla i oboje smo priznali da je istina. Sam poljubac je to dokazao.

Pomerio se na meni i ubo me u stomak kitom tvrdom kao stena. Izuzetno vešto uspeva da mi drži oba članka jednom rukom, dok drugom bezobrazno napreduje niz moj bok i butinu. Zavukao je prste između mog tela i dušeka pa mi obujmio zadnjicu. Jako je stegao poluloptu, zapretivši mi na način koji me je ostavio još zadihaniju.

Držeći me, prikovavši me, kliza se uz mene, koža na koži. Osećam njegove nabijene mišiće i moćnu erekciju. Vilica počinje da me boli od siline njegovog poljupca, ali pozdravljam taj bol. Uživam u njegovoj energiji. Prepuštam joj se, kao i njemu.

Kad me je potpuno zauzdao, bar privremeno, odvojio je usne od mojih i zarežao: „Ima li još optužbi, bibliotekarko?“ Nije mi dao da odgovorim, samo me je kaznio još jednim poljupcem, zavodljivijim. Vrta jezikom, udara moj, lupka ga. Uradio je nešto s kukovima, terajući me, kao da je to bilo potrebno, da primetim njegovu kitu.

„Nemaš ništa da kažeš?“, ustrajao je, grleno i đavolasto.

„Ne moram. Znaš o čemu sam pričala.“

„Nećeš da odustaneš?“ Oči su mu gnevne, čudesne, izoštrene i bistre. Ne mogu da zamislim potpunijeg muškarca.

„Ne!“

„Onda bi trebalo da te kaznim. Zaslužila si. Ne prihvatam odbijanje.“

Zadrhtala sam u sebi. Sve misli o Danijelovoj neizvesnoj budućnosti iščilele su pred uzbuđenjem.

„Samo napred, profesore Zgodniša, samo napred!“

13. Časovi s profesorom Zgodnišom

Umalo se nije zagrcnuo od smeha. „Profesor Zgodniša? Ti, bezobrazna mala kravo! Zar me tako zoveš iza leđa?”

„Da. Kao i sve cure u biblioteci. Mislila sam da to znaš.”

„Kladim se da ih ohrabruješ, nije li tako? Kladim se da beskrajno nagađate sve i svašta o meni i da ti uvek smisliš najluđe priče i fantazije.”

„Možda jesam malo. Pa, zapravo mnogo...”

I dalje se smejujeći, prevrnuo se s mene i seo.

„Okreni se. Pokaži mi to prelepo dupe.”

Nešto srceparajuće uskomešalo se u meni. Slabost, buntovničko zadovoljstvo što mi neko naređuje i što popuštam pred naređenjima. Nikad to nisam želela. Ljutila sam se zbog toga. Ali sad mi je lepo, neodoljivo. Toliko uzbudljivo da mi pica treperi i vlaži. Glava mi se ispunila slikama kožnih maski, tamnih soba, mogućnošću da klečim pred strogim ali lepim gospodarem. Ovim strogim ali lepim gospodarem, nijednim drugim.

„Trebalo ti prokleta dobro prašenje, madam”, rekao je tonom strogog direktora škole pa dodao: „A ne mislim samo na tucanje.” Što je donekle pokvarilo utisak o uzvišenom i ozbiljnom akademiku.

Polako sam poslušala i prevrnula se. Srce mi je mahnito zalupalo kad je sklonio pokrivač s moje bujne zaokrugljene guze i bacio ga na kraj kreveta. Zagnjurila sam glavu u šake jer se ne usuđujem da ga pogledam. Odjednom je u mojoj mašti postao previše divan, previše omamljujući. Stresla sam se, zadrhtala kao trkački konj kad je počeo da mi miluje obline zadnjice, istražujući moje meso, mišiće i meke jamice. Prelazio je vrhovima prstiju preko svakog centimetra, a krv mi je jurnula u lice dok mi je ispitivao analnu brazdu i ružičastu rupicu što se tamo krije. Nije preskočio ništa, pipkao je i bockao, terao me da se migoljim i trljam međunožje o čaršav pod sobom. Njegova sam. Može da mi radi šta god hoće.

„Dodiruj se. Odmah”, zarežao je i nagnuo se preko mojih leđa, i dalje se igrajući mojom guzom.

Nehotice sam zaječala. Ta misao je tako sramotna i privlačna.

„Gvendolin”, rekao je preteći i gurnuo me.

Teško dišući, gurnula sam ruku ispod sebe i potražila picu. Kad sam našla metu, zapanjila sam se količinom proključalog soka. Pravim baricu lepljive tečnosti ispod pice.

„Prst na kliču.”

„Neee...”, zacvilela sam.

„Zašto?”

„Ne znam... Deluje mi tako nemoralno da budem uzbuđena dok se tako igraš sa mnom.”

„To je zato što si mala nevaljalica, gospođice Prajs. Znam da masturbiraš.”

Zaškiljila sam. Ha! A otkud znaš, profesore Zgodniša? Rekla sam samo Nemezisu. A onda sam se setila kako me umalo nije uhvatio u parku iza biblioteke. Bilo je očigledno šta sam radila, iako se pravio da nije primetio.

„Da, masturbiram, pa šta? Svi to rade.” Stisla sam zube kad je jače pritisnuo, ispitujući moju odlučnost, moju prilagodljivost. „Ti to svakako radiš!”

Načas je vladala smrtna tišina, iako je nastavio svoju pokvarenu igru i spustio slobodnu ruku ispod mene da se uveri jesam li ga poslušala.

„A otkud ti to znaš?” Glas mu je u mom uvu, dahom mi miluje lice, duva mi kosu.

Klitoris kao da mi je zabrujao pod vrhovima prstiju kad sam zamislila prelepi prizor kome sam prisustvovala. Danijel dok se dodiruje i miluje u malom toaletu. Ponovo sam videla čiste, namučene crte njegovog lica, napetost u leđima i butinama. Kako mu kita prska a seme klizi niz porcelanski umivaonik, belo na belom.

„Zato što sam te videla kako to radiš.”

Još tišine. Prsti su mu preko mojih, povećavaju pritisak na moj klitoris.

„Ah”, odgovorio je napokon, tiho uz moju kožu. „Sumnjao sam da me je neko posmatrao tog dana.” Spustio je usne i poljubio me, veoma nežno. „A slutio sam da si ti... bar sam se nadao da jesi.”

„Nadrljao bi da je bio gospodin Džonson!” Došlo mi je da se nasmejem. To je samo reakcija. Odbrambeni mehanizam.

„Kako? Uveren sam da gostujuća slavna ličnost ima pravo na sitne slabosti.”

„To je velika slabost." Gurnula sam bok prema njegovoj velikoj erekciji. „A šta da je stari Džonson homoseksualac? Možda bi počeo da ti se udvara."

„Drsko je da to kažeš za svog šefa... i mene." Pogurao me je kitom, naslonivši je uz mene. „Sve sam uvereniji da te treba disciplinovati, ti bezobrazna namigušo. Slažeš li se? Zar se ne stidiš svoje pokvarenosti?"

„Ne! Ni najmanje!"

Danijel se ponovo nasmejao, protrljao lice uz moju kosu i obraz, pa me poljubio i gricnuo.

„Obožavam te, znaš li to? Iako nikad nisam upoznao ženu koja toliko zadirkuje i muči. Moraću da te ispljeskam po guzi, znaš to, zar ne?"

Promeškolljila sam se uz njega, želeći to, uplašena toga. Uzbuđena sam preko svake mere. Umalo nisam svršila na mestu koliko sam blizu. I dalje mi golica anus i brazdu.

„Da", prosiktala sam kad je prvo pogurao pa me potapšao. „Sve dok znaš šta radiš. Jesi li nekad pljeskao neku devojkicu? Pretpostavljam da je to prava veština."

Ujeo me je za ušnu resicu, nežno ali autoritativno.

„Svojevremeno sam ispljeskao dve-tri devojkice. Mislim da ću se snaći." Blago je zario nokte u unutrašnji deo mojih polulopti.

„U redu onda", prostenjala sam, vrtoglava kako se blagi pritisak pojačao. „Navali onda, šta čekaš?"

„Trebalo bi da te istučeni." Nežno me je potapšao po levom guzu. Nije to ništa. Samo igra. Jedva sam osetila udarac, iako mi je pica zadrhtala u odgovor.

„Trebalo bi da te išibam kožnim opasačem ili učiteljskom šibom. Onda bi znala." Jače me je udario i ovog puta sam osetila. Nalik je vatri, tihoj vatri. Iako se mom guzu ne dopada i želim da se izmigoljim, nervnim završecima u mojoj pici je veoma prijatno. Zaječala sam, više od zadovoljstva nego od bola.

„Dopada ti se, zar ne, mala nevaljalice?" Zvuči veoma srećno, veoma opušteno, kao da je zaboravio na svoje nevolje. Jednim delom sam srećna zbog toga, ali malo sam odlepila kako je nastavio da me udara. Mom mozgu nije najjasnije šta se dešava. On registruje plamene udarce dlanom, pokušava da ih prihvati kao

neprijatne i neželjene, ali postoji neka životinjska pamet koja obitava mnogo niže i poručuje mi da je divno, uzbudljivo, veoma seksi.

Migoljim se i vrpoljim, nabijam se na svoje prste i njegove.

„Mala? Sigurno se šališ?“ prostenjala sam kad sam došla do daha. „Ja sam sve samo nisam mala.“ Ciknula sam kad me je veoma pokvareno udario po unutrašnjoj krivini guza, što je zavarničilo kao petarda. „Muškarac kao ti sigurno može da bira među prelepim manekenkama.“

„Ne budi glupa, Gvendolin“, odgovorio je srdačno i udario me stvarno jako, na šta sam vrisnula kao ludača. „Rekao bih 'jebes manekenke', ali zaista ne želim da ih jebem. Želim da jebem samo tebe i tvoje raskošno, veličanstveno telo.“ Ponovo me je odalamio, veoma jako. Doživela sam nešto što izgleda kao slabi orgazam, iako su znaci toliko pomešani da nisam sigurna šta je. „Zašto mi ne veruješ kad ti kažem da imaš najlepšu liniju koju sam ikad video? Za pametnu ženu, ljubavi moja, umeš da budeš tvrdoglavo glupa!“

Sad me udara iz sve snage, a ja *stvarno* svršavam. Picu mi potresaju vrući, siloviti grčevi u ritmu s udarcima punim ljubavi, a svilenkasti med nam curi preko prstiju. Ječim, režim i ljuljam se na osloncu sopstvenog srednjaka, ali Danijel nijednom nije promašio metu ili izgubio ritam. Drkadžija, pljeskao je više od dve-tri devojke, to je sigurno. Zna kako se to radi. Kunem se da je stručnjak.

Mrcvarim jastuk, nožnim prstima pravim rupe u čaršavu, raspadam se. Ali on i dalje drži uzde i još me udara. Imam utisak da mi je dupe strahovito otečeno i jarkocrveno, a zapaljiva vrelina iz njega razliva mi se u uzdrhtalu picu. Odjednom želim više. Želim njega. Potreban mi je u meni. Izmigoljila sam se, prevrnula na leđa i zamolila.

„Molim te, molim te, jebi me. Ne mogu podneti da budem neispunjena. Želim te u sebi.“

Oči su mu čudne, mračne, pune osećanja. Vidi li me? Mislim da vidi. Čak i ako mu je vid trenutno jogunast, jasno me vidi drugim čulima. Nagnuo se u stranu, bez gledanja posegnuo u fioku noćnog stočića i izvadio još jedan kondom. Iscepao je foliju, brzo navukao gumu, raširio mi noge i zario se u mene do balčaka.

Uhvatila sam ga za ramena a onda spustila ruke niz njegova leđa do zadnjice, želeći ga bliže, još bliže, što je bliže moguće. Ispunjava me, ali želim ga još dublje u sebi, u ćelijama, živcima i svesti. Izvila

sam kukove prema njemu i organi su nam se sudarili jer se spustio s jednakom silinom. Vruće peckanje razliva mi se iz guze, povećavajući žestinu, uživanje.

Zbog mahovitosti naših prodora, trzanja i isturanja ne možemo da se ljubimo, ali pritisnuo mi je usta na vrat, rastavljenih usana, zubima mi grebući kožu, grickajući, gotovo divlje. To me je još više izludelo, toliko je primalno. Izvila sam karlicu, ukrstila noge oko njegovog pojasa, primajući ga dublje.

Borimo se i ljuljamo jedno uz drugo. Ispuštamo divlje, ne sasvim ljudske zvuke. Ne bih se iznenadila da je odjednom udario grom. Oluja već besni unutar naših tela i srca. Čak i ako ne oseća isto što i ja, neverovatno je da ga naše spajanje nije dirnulo.

Takva uzbuđenost ne može da traje dugo. Suviše je grozničava, suviše napeta da bi se zauzdala. Orgazam me je zavitlao kao goruću zvezdu padalicu. Uz silan krik, Danijel mi se pridružio u njenom središtu. Zadrhtala sam na ivici nesvesti, duboko uvukla dah. Grudi mi se nadimaju uz Danijelove.

Umršeni smo splet udova, znoja, tečnosti i pomućene svesti, ali polako smo se razdvojili. Noge su mi pale na dušek i oslobodila sam Danijela. Načas je samo ležao među mojim butinama, kao da skuplja snagu da se pomeri, a onda je oštro udahnuo i podigao težinu s mene. Lepljiva koža nam se odlepila kad se prebacio u stranu i srušio pored mene.

Ne znam šta da kažem, a naslućujem da ni on ne zna. Ali kad mi je uhvatio ruku i isprepleo prste s mojima, srce mi je poskočilo.

Drugi put te noći utonuli smo u san.

14. Prasak bombe

Bilo je jutro kad sam se probudila. Danijel je stajao navratima i preuzimao krcat poslužavnik s doručkom. Pogledala sam na sat i videla da je pola jedanaest. Prestravljeno sam skočila pa se setila da sam se mudro pobrinula da danas ne radim.

Danijel se s odobravanjem razrogačio iza naočara kad je doneo poslužavnik do kreveta, zureći mi u grudi. On izgleda sveže. Obukao je tamnoplavi bademantil, a kovrdžava kosa mu je još mokra. Malo sam se ozlovoljila što me nije probudio, ali pretpostavljam da je to uradio iz obzirnosti jer sam očigledno iscrpljena od seksa. Osećam blaga peckanja na najneobičnijim mestima. Ili razumljivim mestima, kad su uzmu u obzir naši seksualni poduhvati. Začudo, mojoj izudaranoj guzici ne fali ništa.

„Kafa?“, upita Danijel i podiže bokal, pogleda i dalje uperenog u moje bradavice ili nešto u njihovoj neposrednoj blizini. Muškarci, tako su providni, tako usredsređeni na tela.

Ali i ja sam usredsređena na telo. Telo profesora Danijela Brustera. Ne vidim onoliko koliko on može, ali sećam se svakog centimetra koji sam sinoć videla. Sećam se kako mu telo izgleda i kakvo je na dodir. I kako sam se osećala dok sam ga dodirivala. Tako se i sad osećam, iako sam preumorna i odjednom suviše postidjena da uradim bilo šta.

Podsetila sam se nezgodne istine: da sam se kao budala zaljubila u njega. Kako liči na mene da se prejako i prebrzo vežem za muškarca koji je nedostupan na više načina. Ne zavaravam se da sam mu išta drugo osim zabave dok istražuje u našoj biblioteci.

Ali ipak mu se nešto promenilo u izrazu. Te oči, što ga nekad izdaju, pune su senki, a one ne izgledaju kao da imaju veze s vidom koji je često nepouzdan. U njima vidim sumnju i nesigurnost koje su odraz mojih. Kaje li se zbog sinoćnje bliskosti i ogoljenja duše kao i ja? A ako se kaje, je li razlog tome nešto drugo a ne ono što mene muči?

Previše sam pružila. Preduboko zagnjurila. Dala sam celo srce tako da će se delići neminovno rasuti. Oseća U isto ili samo žali što se upetljao više nego što je očekivao?

„Gvendolin?“ podstakao me je, a lepe usne su mu se blago iskrivile. Svakako ga nešto muči.

„Da, molim te, sipaj mi malo.“ Uzela sam drugi ogrtač, koji mi je obzirno ostavio nadohvat ruke, zbacila pokrivač i obukla se. „Vraćam se za minut. Samo moram, ovaj, u kupatilo.“

„Dobro. Mleko i šećer?“

„Samo mleko“, odgovorila sam i odjurila u utočište kupatila kao da sam se ispekla. Možda nekako i jesam.

Prsti su mi kao oprljeni i izgoreli. Posegnula sam za plamenom, divnim plamenom, i sad snosim posledice.

Obavila sam šta je trebalo u kupatilu, čudno nerada da napustim to privremeno utočište. Stidljiva sam, što je besmisleno posle svega što smo zajedno radili. Ali situacija izgleda sve nesigurnija jer ga volim, a nisam sigurna šta on oseća prema meni.

Konačno sam izašla, čvrsto uvijena u ogrtač i debeo sloj opreza. Danijel sedi na krevetu, drži šolju kafe u rukama i zuri u svoja stopala. Uzela sam svoju šolju i smestila se pored njega. I ja sam mu se zagledala u stopala. Veoma su lepa, prilično velika, ali divno oblikovana i besprekorno negovana.

„Moram ponovo da otputujem. Posle podne. Radi operacije.“ Reči su mu odjeknule kao klavir koji pada u baru, tako iznenadne i značajne da sam se lecnula. Ovo je još veći šok nego sinoć, ako je to moguće.

„O... dobro...“ Ne znam šta da kažem, iako vrištim u sebi. Znala sam da mora na lečenje. Nemoguće je da se *ne* leći. Ali činjenica da se to upravo dešava naterala me je da se suočim s užasom koji je zadesio čoveka koga volim.

„Moram ovo da sredim.“ Zastao je i protrljao potiljak, razbarušivši kovrdže. Tamo gde prokletinja vreba. „I to što pre jer je okrutna istina da ću oslepeti... ili nešto još gore.“ Duboko je udahnuo i znala sam da se bori protiv plimnog talasa straha. Ko ne bi? Ja se jebeno bojim! Zbog ⁿj^eg^a.

„Moram da se vratim u London, na kliniku, radi još nekoliko testova... a onda, za dva-tri dana, idem pod nož.“

Začulo se glasno cviljenje. Užasnula sam se kad sam shvatila da ga ja ispuštam.

„Hej, ne brini! Mlad sam, u formi i prilično sam žilav drkadžija za akademika.“ Spustio je šolju i zagrlio me. Drhtavo sam prinela šolju

usnama i pokušala da popijem gutljaj. Kafa je izvrsna, ali prolila sam malo na ogrtač, srećom izbegavši голу kožu.

Mogućnost da Danijel oslepi, ili umre, suviše je užasna da bih je prihvatila. Kao da se sve u meni smrskalo. Pustila sam ga da uzme i moju šolju jer se osećam utrnulo ali i mahnito. U glavi sam počela da se pogađam s višim silama.

Odustajem od njega, neću ga nikad više videti, samo neka mu bude dobro.

Uradi meni nešto, samo neka mu bude dobro.

Odustaću od svih telesnih zadovoljstava i dati sve što posedujem i što odsad zaradim siromašnima, samo neka mu bude dobro.

„Mogu li da pođem s tobom?“ čula sam svoj glas. „Mogu da uzmem slobodne dane. Da budem uz tebe. Da ti donosim šta ti treba. Ne mislim, ovaj, kao ozbiljna devojka koja polaže pravo na nešto ili išta slično, već samo kao pomoćnica.“

Osetila sam kako se ruka kojom me je zagrlio napela. Ukočila sam se. Znam da sam rekla nešto glupo. Samo želim da budem uz njega kako bih što pre saznala da mu je dobro.

Kad sam se okrenula prema njemu, izgledao je zabrinuto i zbunjeno. Ponovo je duboko uzdahnuo.

„Moram to da uradim sam, Gvendolin.“ Blago je odmahnuo glavom, kao da nije sasvim siguran u to što govori i misli da je budala iako je to jače od njega. „Ja... ja... ne želim da iko do koga mi je stalo bude u blizini. Ne želim da me drugi vide kad sam slab.“ „O, to je jebeno glupo!“

Preneražen mojim ispadom, doslovno se trgao. Skupio je lepe usne i shvatila sam da čak i u ovako kritičnom trenutku briljantni akademik poput Danijela Brustera ume da bude tvrdoglav kao pećinski čovek. Srećom, i dalje me grli.

„Možda i jeste, Gvendolin, ali tako hoću.“ Ljutiti izraz mu je omekšao. „Nije reč o tebi, ljubavi, nego o meni. Prosto moram to da uradim sam. Da dokažem sebi da mogu.“ Stegao me je. „Stalo mi je do tebe, mnogo, đavolski mnogo, ali... Ne umem da objasnim, ali mora da bude tako.“ Dotakao mi je lice i zagledao mi se u oči. Njegove su tamne i pune senki iza naočara. „Molim te. Moram to da uradim na svoj način.“

„Ali to nema smisla. Da sam na tvom mestu, htela bih da neko bude uz mene.“

Da li bih? Da, zbog straha i tame. Ali verovatno će biti brijanja glave, cevi i svakakvih medicinskih gadosti. Ništa od toga neće umanjiti ono što osećam prema Danijelu, ni najmanje, ali jedan tašt, blesav deo mene ne bi hteo da on *mene* vidi takvu. A muškarci takođe mogu biti tašti i šašavi kad je o tome reč.

Neko vreme smo ostali zagrljeni, na mrtvoj tački.

„Jesi li *siguran* da ne mogu da pođem s tobom?“ pitala sam konačno slabašnim glasom. Nije cviljenje, osim u mojoj glavi.

Nije odmah odgovorio. Ruka i ostatak tela su mu nepomični.

„Slušaj, niko drugi neće biti tamo, ako si to pomislila“, rekao je iznenada i slobodnom rukom uhvatio moju. „Nema nikog drugog u mom životu osim tebe, Gvendolin, kunem se.“

To mi je palo na pamet. Zaista jeste. Prvo kao objašnjenje za avanturu, a sad za odbijanje podrške kroz predstojeće nedaće. Trebalo bi da sam zahvalna, ali moja tvrdoglavost ne miruje.

„Verujem ti... ali to je razlog više da budem tamo. Ako nema nijedne druge.“

„Ne!“ odgovorio je oštro i skupio usne u strogu, nepopustljivu crtu.

I ja se osećam strogo i nepopustljivo. Želim da navaljujem. Zaustila sam da se pobunim, da zahtevam da me sasluša, da kažem šta god je potrebno kako bi popustio, ali ujela sam se za jezik. Čovek koga volim je pod pritiskom. Kako neko može da razmišlja ispravno i razumno ako mu predstoji ono što Danijela čeka? Ako ga volim, moram mu udovoljiti i pustiti ga da se nosi s tom operacijom i njenim opasnostima na svoj način. Bez obzira na to koliko me to bolelo.

„Dobro“, rekla sam tiho. „Razumem. Hoćeš sam da se boriš s tim.“ Osećam se prazno, izgubljeno. I dalje želim da budem uz njega. Kao da sam ostala bez vazduha, klonula sam uz njega. Zagrlio me je obema rukama i privukao sebi.

„Biću dobro, Gvendolin. Otići ću tamo, operisaće me i začas ću biti zdrav kao dren.“ Miluje me po kosi, polako, u ritmu. „A čim dobijem zeleno svetlo, možda bismo mogli da odemo na odmor? Na neko lepo, toplo i luksuzno mesto, gde ćemo se izležavati na plaži, a ti ćeš šetkati u toplesu dok te ceo dan gutam očima s obnovljenim vidom.“

Ah, odmor iz snova sa savršenim muškarcem. Nešto o čemu sam uvek maštala i nisam nikad doživela. Zašto mogućnost da se to konačno dogodi moraju pratiti takve zastrašujuće stvari? Da bismo stigli do idealizovanog bekstva, prvo moramo da prođemo kroz dolinu smrti - a Danijel mi čak ne dozvoljava da ga držim za ruku dok se probijamo kroz nju.

Tresem se, jecam i želim da život nije toliko zamršen. Kao da padam, kao da mene očekuje strašna operacija. Danijel me je čvršće zagrlio, a ruke su mu veoma nežne. Ubrzo su me njegova toplina i prisustvo osokolili. Trebalo bi da budem jaka zbog njega, da mu budem oslonac, a ne plačljivica. Trebalo bi da prihvatim to i budem uz njega onako kako mu je to potrebno. Čak i ako to znači da zapravo *neću* biti pored njega.

I moram da se pozdravim s njim na najbolji mogući način. Usnama sam potražila njegove, našla ih i poljubila. Osetila sam kako se njegove čvrste usne s ukusom kafe povijaju pod mojim. Shvatio je šta hoću. Borili smo se jezicima nekoliko trenutaka, vruće i klizavo. Pokušala sam da ga odgurnem na dušek, da ga obavijem uživanjem na sve načine koje mogu da smislim, ah ostao je nepopustljiv.

„Ne, na moj način“, rekao je vatreno, uhvatio me za ramena i ponovo mi nasrnuo na usne, otvorio ih i tako mi gurnuo jezik da mi je stomak zatreperio.

Potisnula sam misli o osuđenim muškarcima i poslenjim obrocima pa se prepustila, ushićena njegovom snagom i vođstvom. Kad se nadvio nada mnom, lako i slatko sam zaboravila mrak.

Strastveno me je ljubio, a naleti su uzbudljivi maltene kao tucanje iako još nismo skinuli ogrtače. Uposlio je dugačke otmene ruke, grubo me milujući preko frotira, koristeći njegovu teksturu kao dodatni nadražaj. Na kraju ga je rastvorio i ogolio mi telo. A onda je, nestrpljivo cimajući, grubo izvukao opasač ispod mene, uhvatio me za članke i podigao mi ih iznad glave. Nizom čvorova kojima bi se neki izviđač ponosio, vezao mi je ruke za mesingano uzglavlje i proverio spona da se uveri da mi nije mnogo neudobno.

Mahnita panika pomešana s divnom, potčinjenom slabošću prostrujala je mnome. Nisam to uopšte očekivala, ne ovaj čudan, emotivan položaj. Jednostavno još nisam spremna za to, iako sam predugo čekala. Mehanički sam se uzmigoljila, a u Danijelovim

očima odmah se rasplamsao žar. Kao da mu se dopala moja potreba da isprobam spone, lepe usne su mu se vragolasto izvile. Od njegovog očiglednog uživanja koža mi je postala vruća i golicava.

I dalje u ogrtaču, nagnuo se nad mojim otkrivenim telom i približio mi lice. Primetila sam da je u nekom trenutku skinuo naočare. Ali ne izgleda kao da mu je teško da me vidi. U stvari, zadovoljno guta očima sve što želi.

Bez upozorenja, sagnuo se i olizao mi bradavicu, jezika toplog i varljivog dok je milovao izbočeni vršak. Nadražaj mi je sevnuo sve do kliče, nateravši ga da zatreperi. Blago me je ujeo i istovremeno mi gurnuo palac u pupak. Zaječala sam i zacvilela.

„Pst“, promrmljao mi je uz dojku pa sklopio zube nad njom, veoma lako. Izuzetno su oštri i preteći. Podiže, cima i kruži oko bradavice, oblikujući meko meso u malu kupu. Jako sam zagrizla usnu kako bih potisnula jecanje dok mi se pica tiho protivila, gorela i molila za dodirom.

Neko vreme se žestoko igrao mojim grudima, milovao ih, obujmljivao, petljao mi s bradavicama dok nisu drsko iskočile kao debeli tamni klinovi. Dok se trudim da ne poludim - i povremeno omanjem u tome, mešajući kukovima po krevetu - njegovi prsti lutaju do drugih mesta pa se vraćaju mom pupku, bockaju, pipkaju i teraju me da se trzam i migoljim. Povremeno mi samo povlači vrhove noktiju po useku između stomaka i butina, useku mojih prepona.

Namerno i veoma strogo mi izbegava picu.

Ali ja ne mogu da je izbegnem. Ona kao da mi je potpuno zavladala svešću. Otekla je, napeta, raširena, rastegnuta mučnom željom. Kao da mi se pući između butina, blistava od soka, samo što ne prokluča koliko vapi za njegovom pažnjom.

Umirem od potrebe da svršim i da osetim bilo šta njegovo tamo dole. Prst. Jezik. Kurac. Ipak, nekim ostatkom mirne i hladnokrvne svesti, shvatam da je, iako gorim za njim, ova igra samo za Danijela, kako bi osećao da vlada mnome, izgubio se u igri i zaboravio šta ga čeka. Moja ogromna frustracija, muke privremenog zapostavljanja - to su slatki darovi koje mu mogu pokloniti kako bih mu skrenula misli.

Još više sam raširila noge, provrtela kukovima po čaršavu, podigla picu, pokazala mu je, ponudila mu potpunu potčinjenost, stavila mu do znanja da je moje telo njegovo, potpuno, da radi s njim šta hoće.

Napokon je seo na pete. Oči su mu zamagljene, ali ne znam je li od žudnje ili grozne boljke što ga je snašla. Zbacio je ogrtač. Erekcija mu je ogromna, kita mu je vitalna, moćna, puna čudesnog života i snage. Kad se ponovo nagnuo nada mnom, ljubeći me duž ključne kosti i palčevima mi kružeći oko bradavica, vruća šipka njegove muškosti svilenkasto mi se povlačila po butini.

„Voleo bih da imamo više vremena“, rekao je tiho, grubo, pa izvadio kondom iz fioke. „Hteo bih da te izludim od zadovoljstva. Da provedem sate s tobom. Da te nateram da svršavaš i svršavaš...“ Navlačio je kondom dok je govorio, tiho i s potisnutim besom zbog svoje sudbine. „Toliko bih te izludeo od želje da bi zaboravila kako se zoveš i promukla od vrištanja dok svršavaš.“

Pre nego što sam uspela da se zaustavim, načas sam iskočila iz uloge i rekla: „Ostavimo to za drugi put.“

Usledio je trenutak potpune tišine. Doslovno bih se izudarala ako bih to mogla uspešno da uradim. A onda je Danijel zaurloao od smeha i praktično mi se bacio među noge.

„O, moja divna Gvendolin, neprocenjiva si. Šta bih radio bez tebe?“ Brzo i snažno mi je poljubio usne pa postavio kitu na moj ulaz i pogurao. „Mnogo ćemo se zabavljati kad se sva ova sranja završe. Jebaćemo se kao zečevi i igrati svih seksi igrice o kojima smo ikad sanjali... kao i još nekih.“ Odlučno i radosno je zastenjaio pa se zario do kraja.

Načas je orgazam za kojim sam žudela u opasnosti da sklizne van mog domašaja zbog podsećanja na Danijelove predstojeće muke. Ali onda su se samo njegovo prisustvo, težina, miris, tvrdoća, vruć dah na mom vratu udružili da ga zadrže i pokrenu. Pica mi je procvetala oko njegove kite. Pošto ne mogu da ga zagrlim rukama, objmila sam ga nogama, podigla kukove i gurala karlicu i grčevitu picu uz njega.

Danijel se nabijao u mene, provukavši ruku ispod moje guze, zakucavajući se kao da izbacuje strepnju i nesigurnost silinom prodora. Trzamo se jedno uz drugo poput životinja, kao i ranije, ponovo se našavši u jarkom, pročišćavajućem prostoru uzajamnog uživanja, uzajamnog oćavanja, uzajamnog orgazma.

Naravno, uz takav ritam nikad ne može dugo da traje. Izvila sam se prema još jednom orgazmu koji me je potresao i oduzeo mi dah. Bila

sam na vrhuncu kad sam osetila kako je i Danijel dostigao svoj. Jecao je i urlao dok se praznio u meni, a ti zvuci su bili moćni krici mračnih osećanja.

Odvezao me je i odvojili smo se jedno od drugog.

Oboje ćutimo, izgubljeni u mislima, preživeli iz uragana. I eksplozije bombe. Danijel izgleda kao čovek koga jedva poznajem, što i jeste, a glava mi je puna misli i zbrkanih osećanja koje mi je teško da svarim.

Usredsredila sam se na sled događaja ne bih li unela malo smisla u njih. Prvo sam se uplela u nastranu seksualnu igru. Drugo, za vreme te seksualne igre zaljubila sam se u lepog, briljantnog, glamuroznog muškarca. Treće, počela sam da se pitam ima li nade za ozbiljnu dugu vezu s dotičnim lepim, briljantnim i glamuroznim muškarcem. Četvrto, otkrila sam da je lepi, briljantni, glamurozni muškarac u životnoj opasnosti i, pošto nije bilo vremena da se zaista *upoznamo*, nemam prava na njega, nisam mu devojka da bih zahtevala da mu pomognem.

Došlo mi je da vrištim, napravim scenu i lomim stvari po ovoj lepoj sobi u kojoj smo podelili toliko toga. Ali ne mogu. Moram da budem mirna i tiha, da ne pravim scene, da se ponašam razumno i pravim ustupke jer ni Danijel sigurno ne razmišlja razumno u ovakvom trenutku. Napravila sam kompromis tako što sam krišom malo cmizdrila u kupatilu, ali kad sam izašla, istuširana i doterana iako nelagodno svesna toga da sam bez gaćica i u haljini koju sam sinoć nosila, uputila sam Danijelu miran, ohrabrujući ali nenametljiv osmeh, bar se nadam da je tako izgledao.

I dalje je u ogrtaču, ali izvadio je kofere i pakuje se. Izraz mu je zamršen i ozbiljan, ali čak i sad prožet s malo želje.

O, samo da nismo izabrali tako šugav trenutak! Ko zna kakve bi se mogućnosti otvorile?

„Gde ćeš se ope... operisati? Kako ćeš stići tamo? Pretpostavljam da ne možeš da voziš.“

Uzdahnuo je, ali se - na moje olakšanje - nije udaljio od mene. Neko vreme smo zajedno sedeli i uopšteno mi je ispričao šta će mu se desiti. Nije mi rekao u koju će bolnicu otići, ali očigledno je reč o svetski poznatoj privatnoj klinici gde će dobiti najbolju negu.

Želim da ga pritiskam, da molim za pojedinosti, da preklinjem da me pusti da pođem s njim, ali već smo prošli kroz to, a ako su nam

ovo poslednji trenuci zajedno - što je najjezivija i najbolnija misao na svetu - ne želim da budu obeleženi neslogom i raspravom.

„Ti si dobra žena, Gvendolin“, rekao je iznenada i obema rukama uhvatio moju. „Vidim koliko ti je teško da me ne ispituješ i ne odlepiš što sam ovakav. A bog zna da te još više obožavam zbog toga.“

Podigao je moju ruku do usana i poljubio je s beskrajnom nežnošću.

„Ti si retka i izuzetna. Kad se sve ovo završi, mislim da i *mi* možemo imati nešto retko i izuzetno.“ Naslonio mi je toplo lice na ruku i osetila sam blago bockanje njegove brade. Nastavio je da priča, ne gledajući u mene, prelazeći mi dahom po koži. „Ali prvo moramo da završimo s ovim kako bismo mogli da počnemo normalno. Ne želim da te zadesi ono što se desilo mojoj majci. Očeva bolest joj je upropastila život, ubila joj kreativnost.“ Zastao je i gotovo bolno mi stegao prste. „Kunem se da to nikad ne bih nametnuo ženi do koje mi je stalo, nikad. On je bio hirovit i nezahvalan pacijent, a nju je okrivio za svoje nedaće.“ Ponovo mi je poljubio ruku. „A ne mogu tvrditi da neću postati kao on ako zagusti.“

Želim da mu kažem kako u dubini duše znam da neće biti kao otac, ali borim se protiv tolike žalosti da ne mogu da progovorim. Videla sam kako mu u očima sijaju silovito potiskivane suze kad se ispravio, te sam ga privukla u zagrljaj. Neko vreme smo se ljubili i grlili. Čudno je aseksualno s obzirom na sve što se dešavalo u ovoj sobi.

Ali vreme je. Telefon je zazvonio i po onom što je Danijel rekao, shvatila sam da će ga neko pokupiti automobilom za manje od sat vremena - a on još treba da se obrije, obuče i spakuje.

Ustali smo, oboje pomalo nespretno.

„Ispratiću te do predvorja i smestiti u taksu“, rekao je i posegnuo za farmerkama na vrhu kofera.

„Ne, u redu je. Mogu sama.“ Ledena sekira udara mi po srcu, ali uspela sam da zadržim prisebnost. „Spakuj se i završi sve što je potrebno. Verovatno je bolje da samo odem.“

Pošla sam prema vratima, ne znajući koliko ću još izdržati, ali on je umesto farmerki uzeo košulju. „Evo... umesto blejzera. Obuci je preko haljine.“

Umalo tad nisam pukla. Tako je obziran, pazi da izgledam manje upadljivo u haljini koja se očigledno nosi uveče. Kad sam uvukla

ruke u košulju, obavio me je njegov miris.

Na vratima smo se još jednom žestoko poljubili. Dok smo stajali zagrljeni, prošaputao mi je na uvo: „Neće dugo trajati. Misle da će sve biti jednostavno. Moguće je da sve bude gotovo i ozdravim za dve-tri nedelje. Pozvaću te tad.”

Srce mi je vrisnulo: ali šta ako mi se ne javiš?

Ali ćutala sam, uživajući u poslednjim trenucima u njegovom zagrljaju. Posle poslednjeg produženog poljupca otvorila sam vrata. Gledao me je dok sam išla hodnikom. Pogled na njega kad sam se još jednom okrenula, tako lepog i dečaćkog u tamnom ogrtaču, umalo me nije ubio. Slabašno smo mahnuli jedno drugom a onda sam zamakla za ugao i potrčala stepenicama umesto da čekam lift. Nisam prestala da trčim dok nisam izašla iz *Vejverlija* i ušla u taksi koji je čekao na pošljunčanom prilazu. Srećom, izgleda da je taksista čekao mene i saosećajno je ćutao kad su mi potiskivane suze potekle.

15. Najbolje namere

U izmaglici sam. Osećam se kao da sam se i ja podvrgla operaciji, hirurškom zahvatu koji me je odvojio od stvarnosti, od svakodnevnih dešavanja u mom životu.

Budalasto sam uzela slobodne dane misleći da neću moći da se usredsredim na posao. Ali sad imam previše slobodnog vremena. Trebalo je da ipak idem u biblioteku kako bih se zaokupila nečim, ali umesto toga sam kod kuće, samo se vucaram po stanu, pokušavajući da u glavi oživim sve što smo Danijel i ja zajedno radili. Ako se prepustim divnim uspomenu na život i vrhunsku senzualnost, možda ću istisnuti misli o tome šta će mu se desiti ili mu se već desilo.

Ne mogu da se utešim čak ni činjenicom da sam izgubila apetit zbog patnji za voljenim i oslabila nekoliko kilograma. Naprotiv. Frižider je neprestano iskušenje i konačno sam izašla iz stana, šetajući besciljno ulicama bez odredišta. Gledala sam prolaznike i izloge, ali videla sam samo Danijela, Danijela, Danijela.

Na kraju sam uhvatila sebe kako gledam dnevnu reprizu serije *Urgentni centar* koju nisam nameravala da pogledam... i pukla. Baš me briga šta je rekao. Moram da odem kod njega. Duboko u sebi sigurna sam da me želi tamo. Bar to govorim sebi dok okrećem hotel *Vejverli Grejndž* i tražim jedinu osobu koja bi mogla da mi kaže u kojoj je bolnici ili klinici.

„Eni Gvideti“, javio se srdačan prijatan glas i umalo se nisam rasplakala od olakšanja. Nije Danijel, ali je neko ko ga poznaje, neko njegove krvi.

„O, ovaj, zdravo, ne poznajemo se, ali ja sam prijateljica vašeg rođaka Danijela Brustera i zanima me znate li kako je on.“

„Gvendolin? Jeste li vi? Baš sam htela da vas pozovem. Kakva slučajnost.“

Ona me poznaje? Htela je da me pozove? Mračni strah mi je stegao stomak. Srušila sam se na stolicu.

„Da, ja sam. Može se reći da se Danijel i ja viđamo. Bila sam u *Vejverliju* prošle nedelje.“ Osećam kako se opasno bližim panici i plaću te sam se potrudila da se saberem. „Znam da će ga operisati

ili da se već operisao. Rekao mi je da ga ne kontaktiram, ali moram da znam kako mu je čak i ako on ne želi da znam."

Glas mi zvuči očajno, smešno, na granici histerije, ali Eni Gvideti je odgovorila učtivo.

„Danijel je sjajan čovek, ali je prava budaletina u ovom slučaju. I veoma je okrutno što vas nije u sve uključio. Rekla sam mu to, ali on je takva mazga i stoik, rešen da tera po svome..." Načas je začutala. „O zaboga, izvinite. Samo brbljam. Da, operisao se. Prekjuče su ga operisali i zvuči kao da je sjajno proteklo. Jednostavno, bez komplikacija i hirurg je uspeo da izvadi ceo tumor tako da se bolest neće vratiti."

Ne mogu da progovorim. Suze mi teku niz lice. Srce mi je poskočilo i čini mi se da lebdim. Iako silno plačem, istovremeno se budalasto kezim telefonu.

„Jeste li dobro?", upita Eni. „Jeste li čuli? Danijel će biti dobro. Razgovarala sam s njegovom sestrom i rekla mi je da se dobro oporavlja. Ima postoperativne bolove i iscrpljen je, naravno, ali to je normalno. Prestale su strahovite glavobolje i postoje naznake da mu vid nije oštećen. I dalje će nositi naočare, ali uvek ih je i nosio."

„O, to je ogromno olakšanje." Uspela sam da promrsim tih nekoliko reči pa sam ponovo zaplakala kao budala.

Eni me je pustila da izbacim ponešto, ako ne i sve iz sebe, pa rekla: „Slušajte, što ne biste pošli sa mnom u London da ga posetite? Rekao mi je da ne dolazim, ali ipak ću otići. I uverena sam da će se oduševiti kad vas vidi bez obzira na njegove glupe mačo ideje o tome da sve uradi sam. Pođite sa mnom. Dobro bi mi došlo društvo na putu. Valentino će mi rezervisati sobu u hotelu jednog njegovog prijatelja iz struke, ali može da sredi i dve sobe umesto jedne."

Pred sobom sam videla Danijelovo lice, ozbiljno, natmureno, odlučno da bude po njegovom. Pa ko te šiša, druškane! Ne smeta mi da mi naređuješ u seksu, u stvari sviđa mi se, ali u vezi s ovim ću uraditi ono što *ja* hoću i moraćeš to da prihvatiš!

„To bi bilo divno, hvala. Volela bih da putujem s vama. Moram ga videti bez obzira na to šta kaže. Baš me briga ako će se naljutiti na mene. Rizikovaću." I odvažiću se da pozovem matorog Džonsona na kućni telefon i kažem mu da ću otići na dan-dva da posetim bolesnog prijatelja. „Kad krećete? Da dođem do *Vejverlija?*"

Ne, ona će me pokupiti za dva sata.

Spustila sam slušalicu i zaplesala po sobi, nesuvislo pevajući. Danijel je živ! Dobro mu je! I vidi!

Ispostavilo se da je Eni Gvideti neverovatna saputnica. Kako bi mi skrenula misli s briga o Danijelu - kako li će reagovati kad me vidi - zabavljala me je pričicama o ludorijama koje se dešavaju u hotelu *Vejverli Grejndž*. Ispostavilo se da nije bez razloga stekao glas koji ga bije i da je većina glasina o seksi žurkama, egzotičnim aktivnostima i „posebnim“ sobama s „posebnim“ uslugama samo vrh veoma žestokog brega.

„Bila sam prilično nedužna dok nisam upoznala Stoun ove i svog muža“, rekla je vedro, „ali sad sam poročna matorka i uživam u tome!“ Osmehnula mi se i namignula, pa se ponovo zagledala u put i sigurno ubrzala.

Istakla sam da nije matorka i zapitala se kako li je biti u braku s egzotičnim i veoma seksi muškarcem kao što je njen muž Valentino, divni kontinentalni pastuv koji me je poslužio pićem u baru *Lons* pre sto godina, kako mi se čini.

Kako bi bilo biti u braku s glamuroznim i veoma seksi muškarcem kao što je Danijel? - pitao je prepredeni, opasni glas u mojoj glavi pre nego što sam stigla da ga ućutkam. To je smešno. Jedva ga poznajem. Sretali smo se samo u biblioteci i za vreme naših ludih seksualnih igrarija. Suoči se s tim, nisi čak uspela da ga nateraš da prizna da je Nemezis a kamoli da ispita neka dublja, trajna osećanja. Mada je postojala nada, zar ne, u onim poslednjim trenucima pre nego što je otišao...

„Šta Danijel misli o *Vejverliju?*“, pitala sam ne bih li skrenula pažnju s takvih misli. „Mora da je pomalo čudno kad vodite svojevrzni seksi hotel i onda vam rođak dođe.“

„Pa, teško da mi je Danijel blizak rođak. On je sin majčine sestričine pa mu ja dođem neka tetka. Nisam ni znala da je Danijel iz naše porodice onaj Danijel s televizije dok me nije pozvao, rekao da istražuje ovde i pitao imamo li slobodnu sobu.“

„O, tako.“

„Odmah mu se dopao ambijent tog starog mesta. On je svakako igrač.“ Postrance me je pogledala, veoma izazivački. „I već posle dva dana počeo je da priča o divnoj ženi koju je upoznao u biblioteci,

s kojom želi da se smuva i provede malo vremena s njom u *Vejverliju*."

Opa.

„Kad si rekla da je igrač... uključuje li to možda slanje anonimnih seksi poruka i mejlova? Eksplicitnih izazova i slično?"

„Rekla bih da je to svakako u njegovom stilu. On je veoma seksi čovek, ali istovremeno je suptilan i nestašan. Što, je li ti poslao nešto slično?"

Biranim rečima sam sažela komunikaciju s Nemezisom i ona se oduševljeno nasmejala.

„O, to je sjajno! Zvuči veoma zabavno. Mada je veoma bezobrazno što nije priznao. Mislim da ćeš morati da ga izgrdiš zbog toga kad mu bude bolje, zar ne? Preokreni situaciju u svoju korist. Muškarci to vole povremeno. Čak i najveći mačo i alfa mužjaci vole da žena nekad pokaže zube."

Kako je to moguće, zapitala sam se. Eni je tiho pustila džez i neko vreme smo se vozile u prijatnom ćutanju. Razmislila sam o tome da izgrdim Danijela. Ozbiljno sam razmislila.

Mada mi nije bilo do toga kad sam ga napokon videla.

Tek smo u sumrak stigle do klinike, privatnog, omamljujuće čistog i mirnog utočišta, luksuznog gotovo kao neki hotel. Ne baš kao *Vejverli*, naravno, ali ipak prilično raskošnog.

Pošto se Danijel veoma dobro oporavlja, već su ga vratili u zasebnu sobu mada je pod budnim nadzorom. Kad su mi dozvolili da ga vidim, pošto sam prvo morala da slušam Enino ohrabrujuće ćaskanje s glavnom sestrom pa da brzo sterilišem ruke, zatekla sam ga kako leži na boku na velikom belom krevetu. Izgleda kao ranjeni ratni heroj. Svetlo je prigušeno, a ton na televizoru isključen iako se prikazuje jedna od mojih omiljenih televizijskih serija, ali Danijel izgleda kao da spava. Žmuri. Cev infuzije zakačena mu je za ruku, ali nema drugih zabrinjavajućih cevi ni žica.

Pri prigušenoj treperavoj svetlosti televizora, ten mu je bleđ i prozračan. Nosi meku belu mrežastu kapu koja mu verovatno učvršćuje zavoj i načas sam osetila tugu zbog gubitka njegovih divnih crnih kovrdža. Lice mu je pomalo čudno i ispijeno, s ljubičastim senkama ispod očiju, ali i dalje je lep seksi muškarac u koga sam se zaljubila.

Naspram bledila i bele kape, guste crne trepavice izgledaju duže nego ikad dok mu leže poput bujnih crnih lukova na ubledelim obrazima. Toplo je u prostoriji i grudi su mu gole iznad čaršava koji mu pokriva donji deo tela.

Prišla sam krevetu na vrhovima prstiju, ne želeći da ga probudim.

„Veoma si pokvarena i neposlušna devojka, znaš. Voleo bih da imam snage da te ispljeskam po guzi što mi prkosiš.”

Iznenadeno sam se trgla. Uverena sam da nijednom nije otvorio oči. Poznat glas mu zvuči promuklo i slabo, ali ipak je šaljiv. Bez obzira na njegove reči, vidim da mu je drago što sam tu. A to je postalo još očiglednije kad je otvorio oči, u čijim je smeđim dubinama, bistrim i nezamagljenim, zasjala radost.

„Znaš me... Nikad ne radim ono što mi se kaže.”

Od neizmerne sreće što sam ga videla i što znam da će biti dobro, samo bih se kezila. Kolebljivo sam posegnula za njegovom rukom, ali preduhitrio me je i uhvatio moju. Prsti su mu topli, a stisak ohrabrujuće jak.

Osmehnuo se i lice mu se ozarilo pa je izgledao manje omamljeno, normalnije. Primamljivije je i opojnije lep uprkos beloj kapi i odsustva kovrdži.

„Šta misliš o novom pokrivalu za glavu? Seksi, zar ne?” Podigao je crne obrve. „Bojim se da su i moje bujne kovrdže nestale. Mislio sam da je bolje da sve skinu nego da ostave polovinu.”

„Kladim se da izgledaš kao pravi mačo. Pravi SAS-ovac s kojim se ne treba zezati. Sigurna sam da bi mogao da ideš i gušiš pobune za dan-dva. Ili da izlupaš nekoga.”

„Trenutno ne bih mogao da izlupam ni jaja za kajganu.”

„Uskoro će ti biti bolje. Sestra kaže da se dobro oporavljaš i da ćeš uskoro izaći.”

Ne mogu prestati da se osmehujem, da ga gledam i upijam pogledom. Da ga volim. Ne znam šta budućnost nosi i hoću li biti s njim. Ali preživeo je i biće mu dobro, a za to sam se molila.

Stegao je prste oko mojih, snažno i vitalno uprkos svemu što je prošao.

„Drago mi je što si došla”, rekao je jednostavno. „Zaboravi šta sam rekao. Zaboravi na moje glupe ideje da ću sam da prođem kroz ovo i da ne želim da me vidiš slabog.” Prineo je moju šaku usnama i blago

je očešao. Nema mnogo siline u tom postupku, ali osećam da je to uradio od srca. „Veoma sam kilav, ali nikad se nisam ovoliko obradovao što sam nekoga video.“

Zblanuta sam. Bez teksta. Ne toliko zbog njegovih reči, koliko zbog pogleda. Osećanja blistaju u očima koje su sad bistre kao nikad ranije, iako sam mu verovatno i dalje malo mutna.

Jeste mu stalo. Stalo mu je do *mene*. Možda me čak i voli.

Zbunjeno sam mu se osmehnula i spustila šaku na njegovu dok mi njome obuhvata drugu ruku. Želim da ga zagrlim, ali trenutno je slab i ne smem da budem gruba prema njemu. Ali proći će i predaću mu se u potpunosti kad se oporavi, kako god poželi.

„Rođaka ti je ovde. Ona me je dovezla. Želiš li da je vidiš?“

„Da. Hoću da joj zahvalim što te je dovela. A kad budem proćaskao s njom, hoću da se vratiš ovamo, odmah.“

Već je jači, drskiji. Moj seksi samouvereni Danijel brzo se vraća.

„Ali rekli su da možemo da ostanemo samo po deset minuta.“

„Ko ih jebe“, odvratio je razdragano i veoma bezobrazno i lascivno mi palcem protrljao dlan, što uopšte ne biste očekivali od pacijenta koji se oporavlja od operacije na mozgu. „Plaćam pravo bogatstvo za ovu sobu. Najmanje što mogu da učine jeste da malo udovolje mojim hirovima.“

Želja mi se uskomešala duboko u stomaku, iako sam se zgrozila što sam se uzбудila u ovakvoj situaciji. Mogao je da umre, a ja imam razuzdane fantazije da mu podignem pokrivač i popnem se na njega. O bože, pretvaram se u pravu nimfomanku.

Danijelove smeđe oči zablistaše. Bistre su i gotovo mu mogu pročitati misli. A sigurna sam da i on može pročitati moje.

Namignuo je. „Da, znam. I ja sam uvek imao nastrane fantazije o seksu u bolničkom krevetu. Ali, avaj, previše motre na mene jer su mi burgijali lobanju.“ Slegnuo je ramenima i ponovo mi pogladio ruku. „A nisam siguran ni da bih mogao, čak i da me ne proveravaju na svakih pet minuta. Duh je voljan, a neki delovi tela pokazuju zanimanje.“ Pogledao je prema preponama. Nema mnogo toga da se vidi ispod bolničkih pokrivača, ali zamišljam krasnu sliku njegovog veličanstvenog uspavanog penisa kako se meškolji. „Ali ostatak tela se oseća kao da me je pregazio parni valjak, a ne bih voleo da

razočaram moju voljenu kraljicu biblioteke izvedbom koja nije vrhunska."

„Mogu da čekam. Vladam sobom... donekle." A mogu da se igram večeras u privatnosti hotelske sobe i unapred se radujem srećnom danu kad Danijel ponovo bude u formi.

„Ne sumnjam u to, gospođice Prajs", odvratio je mangupski i pustio da nam spojene šake padnu na pokrivač. Vidim da je iscrpljen, ali i dalje izgleda neobično dobro i pripravno s obzirom da se još oporavlja od operacije. Kao da mu je veliki teret spao s leđa i sad ima sve čemu se radovao. „Ali kolika je mogućnost da ta vlast oslabi kad ostaneš sama? Znam kakva si divno senzualna žena, Gvendolin. Nećeš dozvoliti da te sitnica kao što je nedostatak muškarca spreči da uradiš ono što se mora učiniti." Glava mu je pala na jastuk, ali ipak ima snage da namigne i široko se osmehne.

„Ne znam na šta mislite, profesore Brusteru", odgovorila sam afektirano pa optužujući zaškiljila. „A znaš da me Nemezis zove 'kraljica biblioteke', zar ne? Šta bi trebalo da zaključim pošto ti se to omaklo?"

Umorno se zakikotao. „Zaključi šta hoćeš, draga moja", odgovorio je tiho. „Ali pretpostavke i ishitreni zaključci veoma su brzoplete radnje. One te mogu uvaliti u velike nevolje. Nevolje za koje ću možda morati da se pobrinem čim ponovo budem u punoj snazi."

Uzbuđenje mi je zaigralo u stomaku. Zamislila sam ga oporavljenog, u formi, snažnog, kako me pljeska po guzi kao što je radio u *Vejverliju*. Pica mi bolno žudi za njegovom rukom, njegovom snagom, njegovom kitom. Znam da nije uzalud zapretio da će me ispljeskati čim sam ušla u sobu.

„Radovaću se tome..." Zadihana sam, a on nije uradio ništa osim što je predložio nešto. Obećao. Biću poput istopljenog želea od želje dok ne bude ponovo na nogama.

„A večeras? Raduješ li se tome?" I dalje mi je držao šaku. Okrenuo ju je pa počeo da mi šara vrhom prsta po dlanu na onaj bezobrazni način. „Sama u hotelskoj sobi... Nadam se da ostaješ u gradu?" Na trenutak je izgledao izgubljeno, kao da ga je povredila pomisao da ću ga ostaviti. „Ostaješ li?"

„Da, Enin muž je sve sredio. Jedan hotelijer koga poznaje ustupio nam je veoma lepe sobe."

„Dobro je.“ Danijel se ponovo razvedrio. „Večeras ću te zamišljati u tvojoj veoma lepoj sobi. Zamišljaću te nagu i veličanstvenu, ispruženu na krevetu, kako masturbiraš i fantaziraš o tome šta ću ti raditi kad mi doktor da zeleno svetio.“

Ostala sam bez teksta od silne želje. Ovo je ludo. On je invalid u bolničkom krevetu a i dalje me uzbuđuje više od bilo kog muškarca kog sam upoznala.

Lepe trepavice su mu pale. Vidim da je umoran uprkos nestašnoj drskosti i prepredenom osmejku.

„Ne šalim se, znaš“, preo je. „Očekujem da se večeras igraš sa sobom, u moju čast.“ Prešao je ružičastim jezikom preko usana. „A kad završiš, mislim da bi bilo bolje da sve zabeležiš i pošalješ našem prijatelju Nemezisu kako bi pročitao kad mu se pruži prilika da proveri poštu.“

Želim da se odmah igram sa sobom. Želim da radim raskalašne i drske stvari, da razvedrim mog ranjenog junaka i osokolim ga. Želim da iznova i iznova zadovoljavam slasnu žudnju koju izaziva u meni.

„Ali nisam ponela laptop.“

Danijel sad žmuri, ali šaka mi je sad na butini, prsti rašireni kako se bliže mom međunožju. Sve više se primiču.

„Pa onda ćeš morati da se vratiš staroj školi, olovci i papiru. Tako je i on počeo.“

Priviđenje bezobraznih reči koje igraju na plavom papiru umalo me nije nateralo da glasno zaječim, ali oštro kucanje na vratima nateralo me je da poskočim. Danijel je otvorio oči i nasmejao se, shvativši sve.

Sestra koja je brinula o Danijelu proturila je glavu kroz vrata.

„Bojim se da je vreme isteklo, gospođice Prajs“, rekla je veselo. „Pustiću gospođu Gvideti na nekoliko minuta, a onda je vreme da spavate, mladi gospodine.“ Sredovečna je, prava Engleskinja, veoma otresita. Verovatno ima zlatno srce, ali sumnjam da dopušta pacijentima da se izmotavaju bez obzira na to koliko bili ubedljivi ili divni.

Danijel mi je poljubio prste pa me s neverovatnom, gotovo grozničavom snagom privukao sebi i podigao glavu kako bi nam se usne spojile. Usne su mu vruće, a jezikom mi je prodro u usta, bockav i senzualan, uprkos publici. Sigurno, sigurno ne bi trebalo da

se tako ljubimo, zbog suzbijanja infekcija i sličnih razloga, ali nekoliko sekundi je potpuno dominirao, kušajući i začikavajući.

„Profesore Brusteru! Zaista! Dosta je bilo“, prekori ga sestra. Njene uvređene reči razbile su čini i razdvojili smo se. Veoma nerado.

Trenutak kasnije sam stajala na vratima i osvrnula se. Danijel izgleda isceđeno našim vatrenim poljupcem, ali oči su mu usplamtele, kristalno bistre, izuzetno dominantne.

„Vidimo se kasnije, bibliotekarko“, promrmljao je, „i ne zaboravi na ono pismo.“

„Vidimo se kasnije, profesore Zgodniša.“

Tiho se nasmejao dok sam izlazila iz sobe, na ivici suza, želeći da ostanem.

Zauvek.

Malo kasnije, pošto sam neko vreme sedela u čekaonici, razmišljala i sve se više žestila, sestra mi je dozvolila da ponovo vidim Danijela. Samo na dva minuta i ni trenutak duže jer moraju da mu rade neke bolničke stvari pre spavanja.

Ovog puta nisu nas ostavili same, verovatno kako se Danijel ne bi ponovo uspalio.

Još je budan, ali pretpostavljam da mu treba san. Sestra nam je rekla da proces oporavka iscrpljuje telo koliko i fizičko vežbanje. Uprkos tome, oči su mu nestašno zasjale kad se okrenuo da me pozdravi.

„Rekao sam im da neću da spavam dok te ponovo ne vidim“, promrmljao je tiho i razneženo.

„Verujem da jesi!“ Stisla sam mu ruku i uzvratio mi je stisak, prilično jako.

„Bože, ipak sam izmožden.“ One izuzetne trepavice ponovo se spustiše. Izgleda iscrpljeno kao da je upravo istrčao maraton. Ali i dalje mi drži ruku.

Nagla sam se i pomilovala mu drago lice. Zapitala sam se kakva mu je lobanja na dodir, obrijana i baršunasta, ali znam da bi bilo neodgovorno da to ispitam. A sestra bi me verovatno iznela napolje ako bih stala da mu petljam s kapom. Zadovoljila sam se time da mu pređem vrhovima prstiju po bockavoj bradi. Promrsio je kako je trebalo i tamo da ga obriju, otvorio oči i ponovo se osmehnuo.

Samo je mirno prihvatio moj poljubac u obraz. Prošaputala sam mu „Laku noć, lepi prinče“ na uvo, pomislivši kako budalasto i sentimentalno zvučim i kako mu se takvi izlivi svakako neće dopadati kad se vrati u formu.

Iza mene, sestra je rekla: „Vreme je da izađete, gospođice Prajs. Možete se vratiti ujutru.“

Ali kad sam pustila Danijelovu ruku, dotakla mu rame i odmakla se, prošaputao je tiho ali odlučno: „Laku noć, ljubavi moja. Vidimo se sutra.“

Kad sam se osvrnula na vratima, i dalje me je gledao, značajno i blistavih očiju.

16. Ljubavno pismo

U svojoj sobi u hotelu *Vitford*, veoma luksuznom, otkrila sam daje pisaći papir plav. Boje različka, potpuno iste boje koju Nemezis uvek koristi. To mora da je znak, znamenje ili nešto slično.

Pošto sam se dugo, hedonistički izležavala u kadi u koju sam sipala gotovu celu mirišljivu kupku i pijuckala roze zinfandel iz mini-bara, sela sam na širok, mekan krevet u kome mi je Danijel mučno nedostajao. Uprkos tobože opuštajućoj kupki, smušena sam, napeta i živčana. Kao da sam ja imala operaciju mozga i teško mi je da svarim sve događaje i osećanja prošle nedelje.

Žudim za Danijelom, ali osećam blagu grizu savesti što ga želim u ovakvim trenucima. Znam da sam šašava, ali deluje mi čudno i pomalo bolesno što imam seksi fantazije o čoveku koji se oporavlja od ozbiljne operacije.

A deluje mi još uvrnutije da masturbiram dok razmišljam o njemu. Ali dobila sam uputstvo i kako mogu da se protivim? Pa, ne mogu da mu odolim...

Spustila sam papir i olovku, ne započevši erotsko remek-delo, pa odvezala debeli beli hotelski ogrtač. Naga sam ispod njega. Toplo je u sobi, a koža mi se rumeni od tople kupke i blago presijava od mleka za telo obogaćenog vitaminima, kojim sam se namazala zamišljajući da se spremam za Danijela.

Zažmurila sam, pokušavajući da ga prizovem. Odjednom je lako. U mojim mislima je sa mnom, pametan i lep, odeven u crno. Razbarušena crna kosa kao u Cigana ista je kao pre operacije, ista kao što će ponovo biti. I on može da vidi. Naočare mu ne zaklanjaju zločestu magiju u očima.

Uronivši u tu magiju, zamislila sam kako me dodiruje, prelazi mi vrhovima prstiju po grudima dok nepomično ležim kao kip namenjen njegovom zabavljanju. Ispituje mi svaki delić kože koji može da dohvati, pa mi svlači ogrtač i ispituje sve deliće i udubljenja koji su bili pokriveni. On poseduje svako mesto na koje spusti ruke. Grudi, stomak, guza, butine, pica, sve je za njega. I dok zamišljam njegovo proučavanje, smišljam kako bih to opisala u pismu.

Štipka mi bradavice, kotrlja ih između prstiju i palčeva, tera me da se uvijam i trljam noge jednu o drugu.

Gura mi kažiprst u pupak i osećam se kao da mi ga je stavio u picu.

Dodiruje mi guzu i anus, okreće me i tera me da mu pokažem sve, a ja gorim od želje koliko i od stida.

Igra se u vlažnom useku moje pice, rastvara meke usmine, otekli klitoris, ulaz u mene.

Gura dva prsta u mene.

U stvarnom svetu, sama sve to radim - kuckam se po klitorisu dok zabijam i zabijam prste u jadnom podražavanju njegovog penisa. Ali pošto to radim zbog njega, zadovoljstvo se brzo podiže i svršavam, uzvikujući „Danijele!”

Brzo je, žestoko i dezorijentišuće. Telo mi je zadovoljeno, ali srce i um kao da su razdvojeni i neusklađeni zato što on nije tu.

Ležim neko vreme, samo dišem, smirujem se, tiho uveravam sebe da je sve ovo samo privremeno. Uskoro će se Danijel oporaviti i ne samo da ćemo moći propisno i divno da se pojbemo - i više od toga - već ćemo moći da sednemo i pričamo i, bar u mom slučaju, spustimo karte na sto.

Ali nestrpljiva sam. Želim odmah da se obavežem. Znam da je to glupo, ali ipak želim.

Ponovo sam vezala ogrtač, natočila još vina, sela na krevet pa uzela olovku i tvrdu kožnu fasciklu sa skupim hotelskim papirom za pisanje.

Počinjem da pišem.

Dragi Nemezise, moram nešto da ti kažem. Nešto od toga će ti se dopasti, a nešto možda i neće. Ali krenimo redom...

Nalazim se u hotelskoj sobi u Londonu i upravo sam masturbirala. Volela bih da ti kažem da sam razmišljala o tebi dok sam to radila, ali nisam. Ne stvarno. Razmišljala sam o drugom muškarcu dok sam se dodirivala. O onom o kome sam već pisala. Znaš, o muškarcu koga sam nasumično izabrala i pokazala mu picu? O njemu.

Upoznala sam ga i zavolela.

Nadam se da se ne ljutiš zbog toga.

On je prelep, pametan i duhovit. I pored njega se osećam kao da sam i ja takva. Pored njega se osećam kao boginja. Upravo kao ona boginja kakvom me i ti opisuješ. Ali on to čini snagom svojih dodira, svojim pogledima, glasom, smehom... i neverovatnim telom dok me tuca i miluje.

Malopre sam ležala na ovom velikom krevetu, dodirivala se i zamišljala da me on dira. Nosila sam debeli, paperjasti ogrtač, ali odrešila sam ga i široko raširila kako bih mogla da zamišljam da mi on posmatra i dodiruje telo. Pogled mu je bio nalik istopljenoj lavi, a pokreti mojih prstiju postali su njegovi, klizili su i ispitivali.

Naterao me je da se dodirujem svugde. Po grudima i bradavicama. Po butinama i guzi, po brazdi. Između nogu do picinog useka. Ovlažila sam dok sam samo mislila o njemu, zamišljala kako me njegove veste ruke ispituju, kako mu prsti šljapkaju po mojoj tečnosti. Igrala sam se kličom, onako kako se on igra s njim, pa gurnula prste u sebe, onako kako on radi.

A kad sam svršila, to je bilo za njega. Uzvikivala sam njegovo ime.

Nadam se da te to ne uznemirava. Ali jače je od mene, volim ga.

Volim ga zbog njegovog tela, zbog toga kako me tuca i igra se sa mnom. Volim ga zbog njegovog mozga, zato što je pametan, zabavan, neobičan, ni nalik ijednom muškarcu koga sam upoznala. Želim da radim svašta s njim, njemu i za njega, stvari koje nikad nisam želela. Neobične stvari koje tek sad izgledaju čudesno i ispravno.

Možeš li to da shvatiš? Mislim da možeš. Mislim da ga poznaješ jednako dobro kao ja. Mislim da ga poznaješ daleko bolje nego mene, bolje nego što te ja poznajem.

Zaglibila sam, Nemezise. Sad ne mogu da se povučem.

I to ne bih ni želela, čak i ako me on ne voli kao ja njega.

Hoću li ovo ikad poslati? Ili predati čoveku kome je namenjeno? Mislim da hoću. Biću odvažna. Biću hrabra. On je vredan izlaganja toj opasnosti.

17. Na nekom luksuznom mestu

Nalazim se u spavaćoj sobi, u vili. Spremam se i srce mi tutnji.

Na krevetu leži pismo, napisano poznatim rukopisom na plavom papiru. Eksplicitno je i divno, uspaljuje me. Kao da nisam već uspaljena, na više načina.

Nalazim se u tropskom raj, na nekom lepom, toplom i luksuznom mestu. A sa mnom je čovek koga volim i želim, Danijel. Sad je sasvim dobro, potpuno se oporavio od operacije i pretnje zbog koje se podvrgao zahvatu.

Uputstva u pismu su veoma jasna.

Namiriši se aromom đurđevka.

Urađeno.

Skrati paperje na pici onako kako volim.

Urađeno.

Stavi malo ruža za usne na bradavice i igray se njima dok se ne ukrute.

Urađeno... o, da, veoma dobro obavljeno.

Ponovo obuci korset, onaj prelepi beli korset, čarape s belim čipkastim rubom i one bele cipele s visokim potpeticama.

Dobro je da mi je intuicija rekla da ih ponesem, zar ne? Ali kako da to ne uradim s obzirom na reakciju koju su prošli put izazvale?

Karipski sumrak je višebojan i mirisan. Slušajući svog voljenog, zakopčala sam beli satenski korset obrubljen čipkom u kome toliko voli da me gleda. Iako Danijel tvrdi da sam savršena, ipak u korset uglavljujem nešto vitkije telo. Rekao je da sam veoma nevaljala i da će me kazniti ako počnem da držim glupe dijete i smršam, ali postoje posebni dani u životu svake devojke kad zaista mora da bude vitkija. Mada sam i dalje bujna, a verovatno ću uskoro postati još bujnija s obzirom na slasnu ostrvsku kuhinju i njeno obilje.

Pogled u ogledalo istovremeno je neophodan i donosi kradomično zadovoljstvo. Volim da se gledam kad sam u snežnobelom vešu. Pa, volim da se gledam šta god da imam na sebi. Volim da posmatram svoje telo i zamišljam kako Danijelove ruke prelaze po njemu, obožavaju ga, uživaju u njemu i pružaju mu uživanje, o, toliko uživanja na toliko mnogo načina.

Volim i kako ga sad posmatra, kako ga gleda bez smetnji i uživa u svakom deliću.

Moj odraz me je zasmejao. Koliko god da su korset i dodaci lepi, odišu nevaljalstvom plesačica u krilu koje pevaju „Like a Virgin“, mada pretpostavljam da devojke u boljim klubovima ne izbacuju gotovo cele grudi kao ja. I verovatno nose tange, dok je moj uredno potkresani žbun izložen u svoj svojoj slavi.

Uzela sam četku, podigla je da se očešljam i, ups, bradavica iskoči iz jedne opasno plitke korpe. Ružičasta je, kako je naloženo. Kad sam je vratila na mesto, trnci zadovoljstva prostrujali su mi telom i klitoris me je zagolicao. Osećam se veoma raskalašno otkako smo stigli ovamo i spremna sam za seks u bilo koje doba dana. Ne znam je li polen tropskog cveća kojim je vazduh zasićen svojevrsni afrodisijak ili samo toliko očajnički volim Danijela da stalno želim da se jebem s njim.

Kao i da radim druge stvari.

Prešla sam prstima preko drške klasične i veoma skupe drvene četke za kosu koju mi je nedavno kupio. I od toga mi je klitoris zatitrao.

I dalje držeći četku, poslednji put sam pregledala spisak.

Blistava kosa rasuta po ramenima? Štriklirano.

Bujne grudi koje se prelivaju iz korseta? Štriklirano.

Pažljivo začušljane stidne dlačice vlažne od uzbuđenja? Štriklirano.

Oči krupne i blistave od ogromnog i slasno bojažljivog iščekivanja? Štriklirano.

Mešajući kukovima, polako sam prošla kroz zabačenu privatnu vilu koju smo iznajmili. Uzbuđenje i želja povećavaju se sa svakim korakom. Već sam otekla među nogama, a klizavi med samo što ne poteče. Ali znam da se Danijelu sviđa što sam toliko sočna. Prekoreva me što sam laka i raskalašna fufa koja je stalno vlažna zbog njega, ali znam da to obožava. I, naravno, to mu pruža savršeno opravdanje da me disciplinuje.

Nebo nad okeanom iza naše verande ispresecano je ružičastim i akvamarinskim prugama, a boje se slivaju u sve tamniju tropsku noć. Lampe trepere i privlače leptire s obe strane otvorene verande s daščanim podom. Grub drveni sto i dve drvene ležaljke visokog

naslona. U drugom delu je nizak i širok ležaj preko koga je prebačen pamučni prekrivač veselih urođeničkih boja.

U jednoj ležaljci visokog naslona sedi moj voljeni, potpuno opušten dok zuri u more. I on je u belom - u širokim lanenim pantalonama koje se vezuju oko pasa. Blago maljave grudi su mu gole i preplanule kao i elegantna stopala.

Ali pica mi se stegla pa zatreperila kad sam videla šta mu je na licu.

O, to je maska... kožna maska iz naših bezobraznih pisama i seksualnih igara.

Bludna želja razlila mi se stomakom, a nakupljeni sok se izlio niz noge i pokvasio beli čipkasti rub čarapa.

Kao da ga je nanjušio, okrenuo se, istovremeno Nemezis i Danijel, jedan te isti. Kao da to nisam podsvesno znala od samog početka.

Oči uokvirene crnom kožom zablistaše, a baršunaste senzualne usne se samo načas izviše u osmejак. I dalje uglavnom nosi naočare, ali večeras je stavio sočiva. Ostrvski povetarac mu mrsi blistavu crnu kosu, koja je ponovo porasla mada nije dugačka kao ranije. Crne kovrdže obavijaju mu glavu kao oreol, zbog čega izgleda kao zabludeli anđeo, anđeoski i pakleni.

Pogotovo kad nosi masku.

„Ko ti je rekao da to poneseš?" Glas mu je tih i odiše smehom, iako je jasno da se trudi da zvuči strogo.

Spustila sam pogled i shvatila da sam donela četku. Čežnjivo razmišljanje, očigledno...

„Niko. Ja... zaboravila sam da je nosim."

Osećam se vrtoglavo, ošamućeno, gotovo kao da lebdim, kao da sam na ogromnoj visini. Što i jesam, naravno. Stežem četku, držim je čvrsto kao da će me uravnotežiti da se ne ljuljam napred-nazad, da zaljuljam bokovima ili spustim ruku na picu. Bilo šta da umirim žestoku nabubrelost. Jednim delom želim da se bacim na leđa na taj ležaj i samo raširim noge kako bi se odmah zario u mene. Ali drugim delom žudim za našim divnim izopačenim igrama.

Teatralno je uzdahnuo, kao da sam mučno glupa učenica, ona koja prosto neće da nauči. Ah sve je to gluma. Znam da se smeje u sebi. I ja se široko osmehujem u sebi, iako mi je izraz ozbiljan i pun poštovanja. Pa, tako je zasad. Imam nesrećnu naviku da prasnem u

smeh u odsudnim trenucima, što i njega zasmehava i rezultira lepom pometnjom.

„Pa, spusti je na sto. Budi dobra devojčica.“

Tako profesorski. Tako gotovo strogo. Tako puno ljubavi.

Oteturala sam se do drvenog stola. Potpetice mi kuckaju po daskama, a grudi samo što se ne preliju iz korseta obrubljenog čipkom, što mu nije promaklo. Oči su mu sevnule s neskrivenim uzbuđenjem. Brzo sam bacila pogled na njegove prepone i videla da se već nešto komeša pod belim lanom.

Na stolu su drugi predmeti od kojih su mi se usta osušila a pica ovlažila još više. Igračke za našu igru, poznati predmeti koje oboje volimo.

„Sad dođi ovamo.“

Poslušala sam ga, osetivši slabost. Nikako ne mogu da se naviknem na to koliko je čudesan. Glamurozan. Mislim da mi nikad neće dosaditi činjenica da je taj poseban muškarac moj. Da tako retko stvorenje kao što je on veruje da sam i ja jednako posebna i ima moć da me natera da u to poverujem.

Usne mu izgledaju veoma crveno pod maskom, nos mu je plemenit i jak. Želim da se bacim na kolena i obožavam ga. Želim da mu spustim pantalone i uzmem mu kitu u usta. Što se kasnije lako može desiti.

Zavalio se u stolici i samo me gleda. Stojim, drhtim i samo ga gledam. Iz časa u čas postajem sve lepljivija i uzbuđenija.

„Pokaži mi grudi, bibliotekarko“, rekao je, očigledno uživajući u tim rečima. „Hoću da vidim te divne, ružičaste bradavice.“ Sad se osmehuje. Hoće li on prvi pokleknuti ovog puta?

Smetena, ali na dobar način, izbacila sam grudi iz korpi. Zbog pritiska nagore izgledaju čulnije nego ikad, kao da izlažu moje bujne obline njegovom pogledu. Prešao je jezikom preko donje usne kao da me već kuša.

„Igraj se s njima“, naložio je i malo se pomerio u stolici pa slegnuo ramenima i spustio ruku na međunožje. Zna da znam da mu se digao. Morala bih da imam povez preko očiju da ne primetim. Zašto bi to onda krio?

Jače sam zadrhtala kad sam dotakla bradavice. Obazrivo. Toliko sam napaljena da bi i najmanji nadražaj mogao da me gurne preko

ivice. I ovako mi srebrnaste strelice lete od vrhova grudi do klitorisa. Jače je od mene, zamešala sam kukovima.

„Cccc“, upozorio me je profesor Nemezis.

Očigledno mi se karlica i dalje pomera iako toga nisam svesna.

„A sad prestani da budeš nevaljala devojčica i ponašaj se pristojno“, nastavio je profesorskim tonom. I dalje blago stiska kitu. „Igraj se bradavicama kako treba i prestani da vrtiš picu okolo ili će biti nevolja.“

Nevolja u koje je teško poverovati! Nevolja za kojima žudim, za koje molim.

Noć je poput magije, nezemaljske lepote, ali veoma stvarna. Sve je stvarno. Snažno sam uštinula bradavice da se podsetim da ne sanjam. I zacvilela od bola i zadovoljstva.

Upozoravajući me je pogledao iza maske i istopila sam se. Svilenkasti med ponovo je potekao iz mene i ispustila sam bespomoćni cik žudnje kad je pcurio nadole.

„To je to, fufo jedna! Dosta mi je tog nedostatka samokontrole.“

Ustao je i pogurao me prema ogradi verande. „Stani tu. Budi mirna.“

Znam da je samo igra, ali glas mu je toliko žestok da umalo nisam svršila na mestu. Jedva se uzdržavam od masturbiranja. Prišao je stolu pa se vratio sa svilenom maramom i jastukom sa stolice. Stavio ga je preko ograde pa me gurnuo tako da mi glava i ruke vise s druge strane. Grudi su mi još više ispale iz korseta, a pritisak na stomak utiče i na moj pulsirajući klitoris. Umalo nisam svršila kad mi je gurnuo maramu između zuba i vezao mi je iza glave. Umem da budem veoma glasna kad se igramo i kad me tuca.

Razdvojio mi je članke i blagi povetarac mi je zagolicao picu. Osećam se tako razvratno, raskalašno, izloženo. Vrpeljim se i ječim iza poveza. Nagradio me je time što mi je uštinuo bradavicu i gurnuo dva prsta duboko u mene. Uzburkala sam se, ali on se povukao i promrmljao: „Ne još.“

Vratio se do stola. Čekam i vapim za njim. Kad se vratio, ušao je u mene brzo, odlučno, gotovo nasilno. Ali ne kitom.

Ne, to je igračka, par teških staklenih kugli na svilenoj niti. Moja omiljena igračka. Ne mogu više da se uzdržavam i silovito svršavam.

Unutrašnji mišići mi se snažno stežu oko uzbudljivog uljeza, a ječanje mi se pretvorilo u grgoljenje iza poveza.

„Upozorio sam te na tvoj nedostatak samokontrole, zar ne?“ Glas mu je poput baršuna na mom uvu. Uštinuo mi je guz i istovremeno mi pogladio kliču. Ponovo sam svršila, zanjihavši kugle u sebi.

Mjaučući iako imam prepreku između zuba, osetila sam kako se nešto tvrdo i bodljikavo pomera uz mene. Shvatila sam da je zadenuo četku u pojas pantalona. Nije dugo tamo ostala. Trenutak kasnije, dok mi je pica i dalje treperila, gotovo se grčila, počeo je da me udara četkom po guzi. Migoljim se i izvijam, držeći se za ogradu jednom rukom i odvažno se gladeći drugom. Mislim da mu ne smeta; u stvari, verovatno mu se sviđa. Ne udara me snažno, to je samo igra, udarci su šaljivi. Ali ipak bride i izazivaju vrelinu. Još vrelina. Pršteću toplotu koja se sakuplja i gori mi u vlažnoj pici.

A onda mu je dosta igre. Smejući se promrmlja: „O dođavola!“, baci četku u stranu i drsko mi izvuče staklene kuglice iz pice. Trenutak kasnije, kad sam ispružila ruke iza sebe ne bih li ga pomilovala, spustio je pantalone, namestio kitu uz mene i pogurao. Ispunio me je brzim nemilosrdnim naletom i ponovo sam svršila, stežući sad njega umesto hladnog neživog stakla. U blaženom zanosu, jednom rukom sam se uhvatila za ogradu a drugom naslepo posegnula iza sebe kako bih ga uhvatila za butinu. I on se uhvatio za ogradu dok je drugu ruku gurnuo ispod mene do kliče.

To nije elegantno seksanje. U stvari, mora da predstavljamo čudan prizor u tropskom sumraku dok se trzamo, guramo i klizimo jedno uz drugo, ja s grudima ispalim iz korseta, a on s golim guzovima koji se stežu dok gura, jebe i nabija. Usred borbe je povukao maramu i moji krici zadovoljstva vinuše se prema živopisnom večernjem nebu.

Napokon, prilično brzo, stigli smo do neizbežnog, a nisam samo ja vikala, ječala i uzvikivala „Volim te“. Nisam jedina koja je svršavala i svršavala s voljenom osobom.

Zurimo u zvezde na tamnoplavom nebu, ispruženi na ležaju, nagi ispod šarenog pokrivača. Pa, gotovo. I dalje imam čarape, ali korset leži negde na daskama, zajedno s mojim cipelama, Danijelovim pantalonama, četkom i ljubavnim kuglama.

„Sutra se vraćamo kući.“ Dotakla sam mu drago lice u tami, oduševljena kao i uvek njegovim kraljevskim profilom. Lampe su se

ugasile pre nekog vremena, ali toliko je romantično ovde da nam ne smeta.

„Da, ali vratićemo se“, rekao je i povećao toplinu i sreću koje sam ionako osećala. S ljubavlju me je stegao oko struka.

Biće lepo vratiti se kući, natrag našim običnim ali i veoma neobičnim životima. Ja u biblioteku, a Danijel pisanju knjige i spremanju dokumentarca pa novom poslu, uglednom novootvorenom profesorskom mestu na mesnom univerzitetu - kome je drago što ima tako istaknutu i poznatu ličnost među osobljem. Trenutno živimo u mom stanu, gde je pomalo tesno, ali počecemo da tragamo za kućom kad se sredimo.

Okrenuo se prema meni. Oči mu sijaju čak i u indigo senkama. Pomislila sam na to što mu se umalo nije desilo i potisnula suze pa ga čvrsto zagrlila.

„Jesi li dobro, ljubavi?“, pitao je i poljubio mi čelo, obraz i konačno usne.

„Dobro sam, profesore Brusteru, dobro.“ U stvari, osećam se više nego dobro zato što sam na kuku osetila kako njegov večito uspaljeni kurac ponovo otvrdnjava. Ležaj je dobar, ali unutra imamo veličanstven krevet s četiri stuba i uštirkanom čistom posteljinom koju nam sobarica donosi svakog dana.

„Hoćemo li da uđemo i, ovaj, pobrinemo se za ovo u raskošnijem okruženju?“ Dotakla sam mu kitu i ispustio je tih, gladan zvuk. Gurnuo ga je uz mene, pa zbacio pokrivač, ustao i nežno me povukao na noge.

„Sjajna ideja, gospođo Bruster, kao i uvek. Sjajna ideja.“

„Dobro, samo trenutak.“ Skinula sam zarozane bele čarape, bacila ih pored nevestinskog korseta pa uhvatila muža pod ruku.

S rukom u ruci, goli u mirisnoj noći, zajedno smo zakoračili prema vili koju smo iznajmili za medeni mesec... i prema budućnosti.

Okrenite stranicu i pročitajte *Raskošnu gozdu*,
kratku erotsku priču Porše da Koste...

Raskošna gozba

„I nije li to prava raskošna gozba?“

Edvard me je postrance pogledao s mesta vozača, lep kao sam đavo u tamnom odelu. Zaprepastila sam se kad sam ga videla zvanično obučenog. Navikla sam da ga gledam u koži ili delimično - ili potpuno - golog.

„Da, veoma otmeno. Kuća *Bošan* pripada Mendinim bogatim rođacima i ustupili su je za slavlje umesto svadbenog poklona.“

„Zvuči zabavno“, odgovorio je i ponovo se zagledao u put.

Zabavno? Na šta misli? Utroba mi je zadrhtala. Znam šta Edvard smatra zabavom. I, iako mi se to sviđa, nekad je zastrašujuće.

I dalje prštim od uzbuđenja što je pristao da mi bude pratilac. Već neko vreme smo zajedno, ali nikad nismo zajedno izlazili. Malo sam nervozna. Na kraju krajeva, ne dešava se često da četrdesetogodišnjakinja mazne neverovatno zgodnog seksi gospodara duplo mlađeg od sebe. A mnogi s posla će ga prepoznati kao mladog mišićavog tehničara koji nam je postavio novi kompjuterski sistem. Onog za koga su se uvek pitali koga li tuca.

Eto sad znate, mene! Prosečnu matoru Džejn Mičel iz kadrovske službe. Jebao me je, tukao po guzi i bogzna šta sve još... i još to radi!

Vidim da smišlja nešto. Voli da i od najobičnijeg izlaska napravi događaj.

Izađemo na večeru i natera me da mu popušim na parkiralištu. Odemo u bioskop i igra se sa mnom u mraku. Prošetamo po šumi i polegne me preko palog balvana pa me dugo i jako mlati kožnim kaišem.

A još je maštovitiji kad smo u mom ili njegovom stanu.

Vozili smo se još nekoliko kilometara. Već smo u selu. Šumarci s obe strane druma. Setila sam se onog palog debla i pica mi je ovlažila. Gaćice su mi lepljive. Trudim se da se ne osmehnem, ali srce mi mahnito lupa i uzbuđenje buja.

„Što se smeškaš?“

Ah, izgleda da ipak nisam sakrila osmejak. Primetio je i smeška se na onaj način koji mi je veoma poznat. „O, ni zbog čega...“

Brzo me je pogledao krajičkom plavih očiju. Au, znam taj pogled.

„Nešto se mislim. Ako će stvarno da bude tako otmeno kao što tvrdiš, moraš da se ponašaš što bolje umeš, zar ne?“ Zastao je i pogledao pored druma, kao da traži nešto. „Mislim da ti moram dati nešto da se smiriš.“

Ne mogu da dišem. Vrtoglava sam. Srce mi skače, a pica se talasa od želje.

Gotovo odmah je uključio migavac i skrenuo s druma na usku stazu. Vijuga dalje od glavnog puta pa zalazi među drveće posle nekoliko skretanja. Kad je Edvard napokon zaustavio kola, bili smo u divljini, nevidljivi s druma i civilizacije. Izašao je i požurio do moje strane, otvorio vrata i dao mi ruku kako bih izašla na neravnu stazu. Ume da bude đavolski okrutan, ali ima divne staromodne manire.

„Digni suknju“, rekao je razgovorljivo kad smo stali pored kola. Za njega je to potpuno normalan zahtev, a i ja sam se navikla na to. Mada me i dalje uzbuđi do srži.

Sva sam se skockala - visoke potpetice, tamni komplet s dugom uzanom suknjom u stilu četrdesetih. Blejzer je uzan i s dubokim izrezom iako ne nosim bluzu. Nisam mu rekla šta imam ispod, ali znam da će mu se ta poslastica dopasti čak i ako mi nalupa guzicu zbog drskosti.

„Hajde, požuri. Nećeš valjda da zakasnimo?“ Glas mu je blag i razgaljen. Zabavlja se. Kao i ja.

Ljuljajući se na potpeticama, stavila sam jednu ruku u rukavici na kola a drugom zadigla suknju sve dok mi se nije zgužvala oko struka. Čarape su mi samodržeeće, boje dima, a gaćice ružičaste i veoma raskošne. Puna, nazupčena čipka napred i vešto nabrana pozadi, slično tangi, tako da su mi guzovi gotovo goli. Baš kako Edvard voli. Oči su mu odobravajući potamnele dok ih je gledao, što ga je odalo - iako deluje pribrano i hladno kao uvek. Okrenula sam se, znajući da to želi, da mu pokažem oble polulopte.

„Veoma lepo, ali i veoma bledo. Moramo da preduzmemo nešto u vezi s tim, zar ne?“

Stojim i drhtim dok mi se približava. Kad se primakao dovoljno da mu osetim dah na vratu, gurnuo mi je ramena i naterao me da se nagnem preko kola, suknje i dalje zadignute.

„Dobro je. Baš kako treba.“

Srce mi je u grlu i jedva dišem.

Čujem kako otkopčava kaiš i istovremeno mislim: *jao, ne i oho, da*. Ne znam kako mogu istovremeno da mrzim i volim bol. A možda ga i ne mrzim? Možda ga samo volim?

„Dobro. Pošto je ovo posebna prilika, možeš da dodiruješ klitoris dok te tučem.“

„Hvala, gospodaru“, prošaputala sam i nespretno se naslonila na laktove da skinem jednu rukavicu. A onda sam zavukla ruku među noge da nađem vrelu tačku. Toliko sam uzbuđena da umalo nisam svršila čim sam se dotakla.

Edvard se odmakao. Bez upozorenja, čula sam fijuk leteće kože pa osetila prasak bola i vreline na guzi.

O bože! Nikad nisam spremna za to. Uvek je šok. Pruga agonije na telu. Bez kontrole, glasno sam zacvilela i zadrhtala. Klitoris mi je zatitrao pod prstom.

Ponovo me je udario - jače - i ujela sam se za usnu, pokušavajući da budem tiha. U prekratkom zastoju pre sledećeg udarca, protrljala sam picu, mahnito tarući kliću.

Kad me je ponovo udario, pala sam na blistavu crnu karoseriju, svršavajući i plačući. Talasi zadovoljstva su toliko snažni i iscrpljujući da sam jedva osetila još jedan udarac, poslednji zasad.

„Zakasnićemo“, produhtala sam kad sam povratila moć govora. I dalje s mukom gutam vazduh, celo telo mi bridi, dupe mi gori. Izgleda da sam izgubila sposobnost da se pomeram, ah snaga mi se vratila kad mi je Edvard pomilovao leđa, umirujući me kao dreser koji pokušava da pokrene tvrdoglavu staru kobilu. Blag je, maltene nežan, zbog čega mi se srce steglo na čudan način koji nema veze sa seksom.

On je sado-mazo zaluđenik, ali ume da bude blag i veoma sladak.

„Hajdemo onda, ljubavi“, rekao je vedro. „Krenimo.“

Pomogao mi je da namestim suknju, zagladio je pa mi ispravio blejzer. Olizao je kraj maramice pa mi nežno izbrisao šminku oko očiju, razmazanu od suza. Napokon mi je vratio rukavicu. „Eto! Izgledaš sjajno, stara moja.“ Lako i umirujući mi je poljubio obraz.

„A ti izgledaš kao da ti je očajnički potrebno tucanje“, odgovorila sam drsko i pogledala mu međunožje. Velika izbočina napravila mu je šator u elegantnim pantalonama.

Zaškiljio je. Preteći, ali sa sjajem u plavim očima.

„Da ne žurimo, izlemao bih te ponovo zbog te drskosti.“

Podigla sam glavu. Volim povremeno da ga izazivam, a i on to voli. Namignuo mi je dok mi je otvarao vrata. Prosiktala sam kad sam sela jer su me pruge zapekle, ali posle toga sam se ućutala i izgubila u mislima dok smo žurili na venčanje.

Sviđa mi se. Sviđa mi se verovatno više nego što bi trebalo. Divan je. Potpuno divan. Prava prilika, đavolski lep. Visok, tamnokos i mangupskog izgleda s jarećom bradicom, blistavim očima i zločestim, zadirkujućim osmehom.

On je sve što želim, ali trebalo je da ga upoznam pre dvadeset godina.

Prestani s tim, glupačo. Samo ne razmišljaj o tome...

Sam obred venčanja je dražestan. Odigrao se u staroj seoskoj crkvi, ali klupe su veoma tvrde i bolne za moje kažnjeno dupe. Što očigledno ushićuje Edvarda. Oči mu sijaju, a osmeh mu je pohotan dok delimo trošnu knjigu s crkvenim pesmama.

Zbog toga kako me gleda želim da radim stvari o kojima se ne bi smelo misliti u crkvi. Recimo da kleknem u obrnutom pravcu i, dok svi ostali pevaju u slavu Gospoda, dugo pušim svom gospodaru.

Smušena sam na slavlju. Trebalo bi da se sve vrti oko Mendi i njenog novog muža, ali oni mi deluju daleko, na periferiji moje pažnje. Mislim samo na Edvarda i njegove ruke, njegove usne, njegovu kitu. Pogledi puni nagađanja prate nas kuda god da krenemo. Vidim iznenađenje, zamišljam šta mrmrljaju. Nije li ono onaj tehničar s Džejn Mičel? Onaj zgodni što nam je pre nekog vremena postavio novi kompjuterski sistem? Otkud to da su njih dvoje zajedno došli?

Ne znate ni polovinu, ljudi. A ne biste verovali ni da znate.

Edvard koristi svaku priliku da me dodirne, očigledno svestan zanimanja koje izazivamo. Drži mi ruku dok ulazimo u kuću. Podupire mi krsta dok idemo da čestitamo mladencima. Potapšao me je po guzi i naterao da oštro udahnem kad smo stali ispred Mendi i njenog muža. Koliko god da je zaokupljena svime, mislim da je primetila šta je uradio.

„Veoma mi je drago što si došla, Džejn. I drago mi je što te ponovo vidim, Edvarde.“ Široko se osmehnula kad smo joj čestitali.

Dok smo pijuckali šampanjac i grickali kanapee, Edvard me je neprestano zločesto odmeravao. Pogled mu stalno pada na moj dekolte, kao da se pita šta se tu krije.

Baš bi voleo da saznaš, gospodine.

Pošto sam nekoliko puta namestila revere, kako bih mu stavila do znanja da sam primetila njegovo zanimanje, odjednom mi je uzeo šampanjsku čašu, iskapio dva-tri centimetra koliko je u njoj ostalo pa me uhvatio za lakat i poveo prema otvorenim staklenim vratima što vode u vrt. Nekoliko ljudi nas je posmatralo, uključujući Suzan Grej, s kojom delim kancelariju. *Da, upravo je ono što misliš!*

Uvek vešt u tome da pronađe skriveno mesto kako bi se zabavio sa mnom, Edvard me je poveo oko kuće dok nismo naišli na nešto što podseća na staru štalu. Nema više konja u njoj, ali našli smo boks pun starih kutija koji se očigledno koristi za skladištenje.

„Pokaži mi!“ naredio je.

Ne moram da pitam na šta misli. Otkopčala sam blejzer drhtavim prstima.

„O, veoma lepo“, prostenjao je s iskrenim divljenjem.

Uspela sam da se uvučem u veoma bezobrazan i prelep top. Sav je od ružičastog satena i čipke, kao i gaćice. Korpe kao da ne postoje, samo delići gaze, gotovo providni. Bradavice su mi tamne i tvrde, isturene i upiru. U Edvarda.

Odmah je ispružio ruke prema meni, prema njima. Obujmio ih je i pomilovao, zakotrljao osetljive vrhove između palčeva i prstiju, blago stisnuvši ali ne dovoljno da me zaboli.

„Prelepo...“ Pazeći na odevni predmet koji je koštao pravo bogatstvo i koje sam kupila samo da bih mu udovoljila, izvukao mi je grudi iz nežnih korpi pa ih ostavio nad njima, kočoperno otkrivene. Zapanjila sam se kad se nagnuo i poljubio mi obe sise, olizao ih i podmazao.

Kad me je ponovo dotakao, tanki sloj pljuvačke povećao im je osetljivost. Prostenjala sam i zanjihala kukovima dok me je milovao i golicao.

U ovakvim prilikama uglavnom moram da čekam dozvolu da ga dodirnem, ali trenutno je jače od mene. Uхватила sam ga za glavu i zavukla prste u gustu kosu mirisnu od šampona. Kad mi je ponovo usisao bradavicu, glasno sam zaječala, uživajući u slatkom

nadražaju koji mi je odjeknuo u klići. Zbacila sam glavu, umalo se nisam onesvestila.

Volim ovog čoveka. Ludo, ali istina je.

I dalje sisajući i igrajući se jezikom po mojoj sisi, zgrabio me je za dupe i razbuktao plamen koji tamo još tinja. Plamti, ali med mi teče iz pice. Zamešala sam kukovima. Ne mogu da mirujem. Potreban mi je u meni.

Kao da je čuo moju molbu, Edvard se ispravio. Nakrivio je glavu, a jareća brada mu uokviruje znalački osmeh.

„Znaš da ćeš kasnije morati da platiš ako ga sad dobiješ“, rekao je tiho i ozbiljno, iako znam da se smeje u sebi.

„Znam“, odgovorila sam tiho, naglašeno potčinjeno. I ja se smejem u sebi.

„Dobro onda.“ Sav poslovan, osvrnuo se. Shvatila sam da traži mesto gde možemo da se potucamo a da ne uništimo skupu odeću. Klimnuo je prema starim drvenim vratima, hrastovim i stamenim, koja vode u susednu prostoriju. Površina je glatka i izgleda dovoljno čisto. Zateturala sam se prema njima, drhtava ali đavolski napaljena. Edvard je pošao za mnom, gurkajući me napred, sila prirode.

Gurnuo me je uz drvo. Žulja mi kažnjeno dupe. Pruge od njegovog kaiša blede, ali ipak sam oštro uzdahnula kad se bacio na mene i počeo da me ljubi kao da sam prvoklasna šnicla a on izgladneli vuk. Načas sam se zabrinula za šminku pa zaboravila na nju. Može se popraviti, sve se može popraviti. Moram da ga imam.

„Suknja!“, naredio je. Već otkopčava onaj đavolski kaiš pa spušta pantalone i gaće da izvuče kurac. Dok zadižem odeću, spremna i gorljiva, gledam nadole.

Sad sam ja izgladnela vučica, zabalavila zbog njegovog mesa.

Prvoklasan je komad, tvrd, podignut, zarumenjen, blistavog glavića i divno izraženih vena. Umetničko delo. I moje je. Načas. Posegnula sam za majušnom tašnom koja mi visi s ramena, ali rekao je: „Mani se toga!“ i zavukao ruku u džep.

Oboje smo poneli kondome. Morala sam da se osmehnem. Klimnuo je glavom i uzvratilo mi osmeh. Plave oči su mu odjednom divno mladalačke i vesele.

„Veliki umovi isto misle.“ Široko sam se osmehnula zbog svog klišea dok je navlačio kondom.

Dobacio mi je beznadežan ali ipak popustljiv pogled pa me bez okolišanja uhvatio za butine, podigao me i rastvorio, odgurnuo mi tange i slobodnom rukom mi postavio kurac na ulaz.

Bez uvoda. Bez finesa. Bez predigre. Kome je to potrebno? Snažno se nabio, zakucavši me na vrata i nateravši me da se lecnem kad sam ih udarila guzom. Naslonio je težinu na mene i počeo da se zariva, unutra i nagore, ujednačenim tempom. Uхватила sam ga za ramena i usklađeno stenjala dok je orao u meni.

O bože, nikad mi neće biti dosta ovoga! Jebanja, udaranja po guzi i igara - kao i mirnijih trenutaka. Čak i dok me neumoljivo tuca, jednim delom svesti lebdim nad nama i divim se seksi prizoru.

Lep mlad muškarac i starija žena koja je postala lepotica zbog žudnje za životom koju je u njoj probudio. Možda je još jedan stari kliše, onaj o tome da neko procveta zbog seksa, ali to mi se svakako desilo s Edvardom. Osećam se dvostruko življe, puna sokova, puna snage.

On gura li gura, ulazi duboko, zakucava mi leđa, guzu i glavu uz hrastovinu. Vrti mi se u glavi i to ne samo zbog uzbuđenja. Niti zbog toga što mi svaki prodor njegovog moćnog penisa udara o klitoris. Držim se kao da mi život zavisi od toga. Možda i zavisi? Orgazam hrli prema meni, silovit. Ujela sam se za usnu da potisnem krik kad me je pogodio punom snagom. Sve se trza, steže i slasno grči. Srce mi se vinulo kad se zadovoljstvo obrušilo na mene.

Pošto sam dostigla vrhunac, nije mi ostala ni trunka snage. Prikovana sam za vrata Edvardom i pokretima njegove kite. Ispustio je režeći zvuk koji je nešto između smeha i jecaja zadovoljstva pa svršio, izbacujući kukove, isturajući ih, pritiskajući me uz nepopustljivu hrastovinu. Zaboravila sam na bolno dupe.

„Blagi bože“, zadahtala sam kad mi je mozak konačno ponovo živnuo. Klonuli smo u umršenom spletu uz vrata. Koliko god je obično pribran, i Edvard deluje ošamućeno kao ja.

„Ni ja ne bih bolje rekao“, odgovorio je uz zagrcnut smeh dok se izvlačio iz mene pa ispravio, odgurnuvši se obema rukama od vrata. I dalje omamljena, gledala sam kako skida kondom, vezuje čvor i baca ga. Zapitala sam se šta li će pomisliti neko ko dođe da traži nešto među kutijama i otkrije iskorišćeni kondom u uglu skladišta.

Nekoliko sekundi kasnije Edvard se zakopčao i ponovo je izgledao besprekorno. Nekoliko puta je prošao rukom kroz smeđu kosu pa i nju doterao. Verujem da će trajati malo duže dok mene ne dovedemo u red, ali odgurnuo mi je ruku kad sam počela da petljam s korsetom. Pre nego što sam stigla da udahnem, stisnuo mi je bradavice.

„Kakva šteta što moramo da ih pokrijemo. Tako su zgodne za štipanje." Stiskanje se pretvorilo u štipanje i, iako sam upravo svršila kao brzi voz, telo mi je ponovo odgovorilo. Uvek je tako s njim. U suštini sam uvek spremna. „Voleo bih da imamo štikaljke ovde. Voleo bih da paradiram tobom pred svim tim bogatunima s izloženim sisama i štikaljkama koje vise s bradavica."

Zavrtelo mi se od glavi od njegovih dodira i reči. Zato što to mogu veoma jasno da zamislim, gotovo da osetim. Svi pogledi su na meni i mojim golim grudima, ukrašenim radi njegovog zadovoljstva. Bilo bi ponižavajuće, ali istovremeno bih bila ponosna. Kao nagrada, kao varvarska devojčica... pa, žena prodana u roblje... koju je zgodni mladi ratnik zarobio i pripitomio.

I dalje se igrajući sa mnom, poljubio me je, jako i posesivno. O bože, međunožje mu je ponovo tvrdo. Šta nam je danas? Je li to zbog venčanja, tradicionalne proslave plodnosti i senzualnosti? Utiče li na nas te smo uspaljeniji nego inače?

Odmakao se, nasmejao i posegnuo za dugmadima mog blejzera pa ih zakopčao, ostavivši mi grudi nepokrivene, naslonjene na slabašne korpe. Osećaj satenske postave na osetljivim bradavicama oduzeo mi je dah i ciknula sam kad sam se pomerila da zagladim suknju.

Kao da je nerad da mi pokrije i ribicu, Edvard je spustio ruku i grubo me pogladio pre nego što mi je spustio suknju preko butina. Nestašno je namignuo pa olizao prst, uživajući u mom ukusu.

„Pa, sumnjam da imaju išta toliko ukusno na švedskom stolu, ali hoćemo li da se vratimo i vidimo šta nude?" Vragolasto je coknuo usnama i još jednom mi brzo stisnuo picu preko suknje.

„Moram prvo da se dovedem u red." Pokušala sam da se očešljam prstima, iako znam da je potrebno više od toga kao i bolje ogledalo od maleckog koje imam u tašni. „Sigurno izgledam kao da me je neko unatraške vukao kroz grmlje."

Nakrivio je glavu i uputio mi čudan osmeh pa mi nežno prešao prstima po licu.

„Divno izgledaš. Prokleta neverovatno. I da nije te zabave, ljubavi, ponovo bih ti zadigao suknju i sad bih te jebao.“ Osmeh je postao širi, pohotan. „Možda u dupe ovog puta radi raznovrsnosti. Je l' bi to volela?“

Želja mi je obuzela picu. Mračna izopačena želja. Od one vrste što se rada iz bola, neobičnosti i žestokih nadražaja koji obitavaju u smušenoj pozadini nelagode i perverznoг uživanja.

O bože, stvarno bih to volela. Mnogo.

„Je l' bi to volela?“ navalio je, a plave oči postale su tamne i olujne, pomalo satanske.

„Da...“

„Da, šta?“

„Da, gospodaru...“ Glas mi je tanušan. Osećam se lako poput vazduha, kao da mogu da padnem. Ali kao da me čita bolje od mene same, Edvard me je uhvatio za ruku i zadržao.

Nagnuo se i prošaputao mi na uvo: „Dobro onda, robinjo. Uzeću te u dupe pre nego što odemo odavde, to ti obećavam.“

Zagrcnula sam se od slatke strepnje i osetila novu navalu tečnosti među nogama. „Ali... ovaj... zar nam nije potreban lubrikant?“

„Ništa ti ne brini, nevaljalice. Zar dosad nisi shvatila da sam uvek spreman?“ Stegao mi je guz i raspirio plamen ranije kazne. „A sad polazi.“ Gurnuo me je napred, napolje, još mi držeći guzove u šakama.

Usprotivila sam se iako mi se sviđa, o, kako mi se sviđa.

Kružili smo među zvanicama, jeli i popila sam još malo. Edvard je majstor za ovo. Posle dve čaše šampanjca prešao je na mineralnu vodu s malo limete. Ne znam radi li to jer je odgovoran vozač ili više voli da zadrži bistru glavu za naše igrice. Verovatno je posredi i jedno i drugo, ali ne bunim se. Popila sam još šampanjca i osećam se bezobrazno, ludo i napaljeno kao i sjajno.

Ljudi nas gledaju. Mnogo nas gledaju. Mislim da se pitaju šta matora koka traži s divnim mladim pastuvom, ali ne marim. Prestala sam da obraćam pažnju ubrzo pošto smo Edvard i ja počeli da se zabavljamo. I da se jebemo. I da radimo sve ostalo što radimo. Ako se izuzmu njegovo glatko lice bez bora i manekensko telo, ne

izgleda mi kao mlađi muškarac. On vodi glavu reč. On je oličenje autoriteta. Video je sveta.

Trenutno svi hrle napolje da gledaju zadivljujući i nesrazmerno glasan vatromet. Edvard mi je namignuo, uzeo mi čašu i poveo me u hodnik.

Oh. Igra počinje. Želja mi pokulja venama i sjuri se u picu. Klimnuo je glavom prema stepenicama i pogurao me ka njima, držeći mi ruke na dupetu. Dođe mi da stegnem ribicu samo zbog tog blagog dodira koliko sam napaljena. Gotovo mi je neverovatno.

Prešao je pogledom po odmorištu pa skrenuo desno. U hodniku ispred nas ugledala sam mladoženjinog kuma, visokog, mišićavog muškarca koga bih želela da nisam upoznala Edvarda. Šta li smeru, dođavola? Odjednom je otvorio vrata koja vode u neku ostavu, pa se ušunjao s tajnovitim osmehom.

Edvard mi je uputio tajanstven osmeh. „Hajde da nađemo našu ostavu, a?”

Kuća je ogromna. Pošto smo ispitali još nekoliko hodnika i popeli se uz još jedno stepenište, naišli smo na odškrinuta vrata. Edvard ih je samouvereno otvorio, ušao i dao mi znak da ga sledim.

To je stara radna soba, nečije utočište. Mala i pretrpana, pomalo prašnjava, prijatna je na svoj način. Knjige su na zidovima, a dve stare kožne naslonjače zauzimaju gotovo celu prostoriju. Na komodi je svećnjak s novim, nikad upaljenim svećama. Kad sam ušla, Edvard je šmugnuo iza mene da zaključa vrata. Okrenula sam se i videla da škilji iako mu oči sijaju dok mi prelazi pogledom po telu.

Da nisam već uzbuđena, sad bih se svojski napalila. Gleda me kao da me poseduje i obožavam to. Pažnja mu se zadržala na mojim grudima i međunožju. Kad je nakrivio glavu, bez reči mi je poručio da se okrenem i pokažem mu više.

„To tvoje dupe, ljubavi. Nikad mi neće dosaditi. Nikad, nikad.” Glas mu je potpuno iskren, istinski oduševljen. Voli da glumi gospodara, ali se ne pretvara da je nezainteresovan ili uzdržan. Nikad ne krije šta zaista želi. „Hajde, pokaži mi robu, seksi stvore.”

Izvila sam se da ga pogledam preko ramena pa podigla tanku suknju. Svila što klizi blago me je milovala i uspalila mi zadnjicu. Uminulo je peckanje od njegovih udaraca, ali koža mi je još osetljiva i vruća.

„Nagni se. Uhvati se za rukonaslone i spremi se.“

Poslušala sam ga, ustreptalog srca. Bože, kako volim da mu se pokazujem na ovaj napadan i tobože ponižavajući način. Ne ponižava me - već ga doživljavam upravo suprotno - ali teatralnost svega me uzbuđuje kao i njega.

Stao je iza mene i gurnuo mi lakiranu cipelu između stopala kako bih ih rastavila. Kad sam razdvojila butine, osetila sam da su mi se odvojili i lepljivi intimni nabori. Tange su mi natopljene, takve su već satima i miris mog uzbuđenja ispunio je sobu.

Edvard mi je posednički gurnuo dva prsta u picu. „Uvek si spremna... to mi se sviđa. Sviđa mi se što si uvek tako jebežljiva, mila.“

Samo za tebe... samo za tebe...

Potisnula sam tu nametljivu misao. I meni se sviđa što sam tako jebežljiva. Sviđa mi se što je ovaj lepi mladi muškarac udahnuo pravi život svemu što je ranije samo ključalo. Trenutno ne marim što je to verovatno privremeno. Poznanstvo s Edvardom - i, da, ljubav prema njemu - darovalo mi je sposobnost da živim za dan, za trenutak.

„O, dopada ti se to, zar ne?“, prošaputao je i nagnuo se nada mnom. Glatka tkanina njegovog sakoa kliznula mi je preko zadnjice. Milujući me dahom po potiljku, razdvojio je dva prsta kako bi me raširio. Pica mi se ustalasala oko njih, a klitoris mi je nabujao i zavibrirao.

„Odgovori mi“, zarezao je tiho i još više razdvojio prste, nateravši me da oštro udahnem i zaječim.

„Sviđa mi se“, procedila sam dok me je isprobavao, gurao i terao da se podignem na prste.

„A da li bi volela da gurnem nešto drugo u tebe?“ Gura, gura, gura...

„Da, bilo šta“, odgovorila sam smelo.

„A šta je s dupetom? Isto?“

„Da... isto... u dupe.“ Gurnuo je prst druge ruke pod traku koju mi razdvaja guzove i lako kucnuo anus, oponašajući pokrete prstiju u meni.

Jedva dišem. Jedva razmišljam. Samo iščekujem i opijena sam snažnom seksualnom strepnjom.

„Dobra devojčica... dobra devojčica..." Nastavio je da me miluje i muči. Želim da mu kažem da nastavi, da navali svom snagom. Ali on sve radi kad se njemu prohte. On drži konce u rukama. Uvek će ih držati.

Ali ipak ne mogu da se uzdržim od pomeranja, trzam se, napinjem i istežem. Ovaj položaj mi ubija zadnji deo nogu, ah jedva primećujem nelagodu od sve većeg iščekivanja. Kao da sam se pretvorila u mehanizam koji se steže, spreman da izbaci energiju u ogromnom, zastrašujućem izlivu.

„Pazi se, robinjo", upozorio me je tiho, i dalje me uzbuđujući. Reči su stroge, ali ponovo se čuje onaj nežniji ton.

To me je nateralo da svršim. Previše je. Preslatko je. Preveliko zadovoljstvo. Ne mogu da se uzdržim, ne vladam sobom. Poletela sam u naslonjaču, licem prema jastucima, naslonila se na jedan lakat dok sam drugu ruku neposlušno ispružila i pritisla pulsirajući klitoris da povećam uživanje. Rukom sam očešala Edvardovu koja mi je i dalje među nogama.

Nije me prekorio niti me podsetio da je „gospodar". Samo nastavlja da me obrađuje, kroz zanos, ulepšavajući sve svojim veštima, dragim prstima.

„Pa, to baš i nije ispalo kako sam nameravao", rekao je napokon.

Ležim u hrpi na naslonjači, gužvam skupi komplet i ponovo kvarim šminku jer sam zagnjurila lice u jastuke. Malo sam plačljiva i krijem to od njega, mada verujem da verovatno zna. On sedi na rukonaslonu pored mene i polako me miluje po raščupanoj kosi.

„Izvini."

„Nemoj da se izvinjavaš, mala..." Zastao je i zadenuo mi nekoliko gustih zalutalih pramenova iza ušiju. Bog zna šta se desilo s frizurom koja je koštala pravo bogatstvo. Verovatno izgledam kao beskućnica u skupoj odeći. „Volim kad vidim da ti je lepo. Volim kad to osetim."

Prevrnula sam se, pokušala da sednem pravo i namestim suknu kako bih izgledala bar polupristojno, ali on me je zaustavio. Veoma nežno, ali ipak mi ne dozvoljava da se pokrijem.

„Ne, ne skrivaj se još." Plave oči mu sijaju. „Kad sam rekao da nije ispalo kako sam nameravao, to ne znači da sam sasvim digao ruke."

O, ponovo onaj uzbudljivi ton. Naredba. Samouverenost. Kontrola. Iako sam danas svršila bezbroj puta, želim da počnemo ponovo.

Želim ga. Želim... želim bilo šta. S njim. Odvažila sam se na osmejak pa ustala s naslonjače i zauzela isti položaj kao malopre. Spremna.

„Zaboga“, prodahtao je. „Ti si veoma posebna žena.“ Trenutak je ćutao, zadivljen, a onda kao da je plašt moći ponovo pao na njega i postao je sav zvaničan. Usmeren na seks.

„A imaš i veoma posebno dupe“, primetio je i pomilovao ga. „Veoma lepo dupe. Dupe kome treba svašta raditi.“ Potapšao je rupicu između mojih guzova i malo se igrao s njom, a onda je prestao i posegnuo u unutrašnji džep sakoa. Trenutak kasnije, osetila sam kako mi razliva nešto hladno i klizavo između guzova, natopivši mi traku tangi.

„O, na to si mislio kad si rekao da si došao spreman“, otrešla sam, zaboravivši ulogu, ali on se samo nasmejao i nastavio da mi trlja lubrikant.

O, uzbudljivo je. Ovaj osećaj. Pitanje. Čekanje. Često smo se tako igrali, ali uvek kao da zaboravim kakav će biti osećaj, kako će izgledati. Uvek je novo. Uvek je povod za strepnju koliko i za čežnju. I uvek me tera da ječim, cičim i dahćem.

„Mirna“, prošaputao je, odlučno ali svestan moje pometnje. Gurnuo je lepljivu ruku ispod moje zgužvane suknje i protrljao mi krsta kao dreser koji umiruje ćudljivog konja. A onda je, i dalje me trljajući, ispružio ruku.

Trenutak kasnije sam shvatila za čim je posegnuo. Osećam čvrst pritisak na anusu, nešto prilično usko ali nepopustljivo, nešto što nije deo Edvardovog tela.

Pravi đavo! Gura mi jednu neiskorišćenu sveću u dupe!

Sve se uskovitlalo u meni. Poruke se prenose mojim nervnim završecima, hormoni i sokovi bujaju, osećanja, nadražaji. Oštrije sam udahнула, boreći se za kontrolu dok mi gura sveću u zadnji otvor.

Mrzim to. Volim to. Ne mogu da podnesem. Hoću još.

A on sve vreme mrmlja: „Mirna, mirna...“ kako bi umirio moju borbu.

Gurnuo ju je samo četiri-pet centimetara, ne duboko, i samo je ostavio tamo. Moji unutrašnji organi ne znaju šta da rade. Pica mi je preplavljena, lepljiva i curkava, moj sopstveni podmazivač, umesto onog veštačkog, izliva mi se po unutrašnjoj strani butina i kvasi čipkasti rub čarapa.

Ostavivši sveću u meni, počeo je da se igra. I sa mnom i sa sobom. Čujem brzo povlačenje šlica i znam da je izvadio kitu, iako čvrsto žmurim kako bih se izborila s prevelikim nasrtajem na čula.

Prelazi mi prstima po klići. Gura mi jedan prst u vaginu. Dvaput me je lenjo pljesnuo po dupetu, raspalivši vatru tamo. Neužurbano i naizmenično ponavlja te radnje mada se najčešće vraća mom klitorisu, miluje ga i tapše.

Sad jecam, na izmaku snaga, ali zadovoljna sam zbog toga. Jecaj se pretvorio u cviljenje kad mi je lako uštinuo klicu i naterao me da svršim. Sveća se trzala napred-nazad kako mi se pica grčila.

S mukom zadržavam položaj. Jedva sam svesna toga što radim osim što se ljuljam na talasima mračnog slatkog uživanja.

Kao iz velike daljine, čujem tih nepogrešiv zvuk cepanja paketića s kondomom. Trenutak-dva kasnije, osetila sam kako me je kita u lateksu okrznula po dupetu ispod sveće.

„Odluke, odluke.“ Glas mu odiše humorom, divno je vragolast. „Pička? Dupe? Pička? Dupe?“ Kao da je dečak koji treba da kaže u kojoj ruci neko krije kliker. Na kraju je završio raspravu sa sobom, odlučio i osetila sam kako sveca klizi iz mene. A onda sam čula kako je pala na tepih.

Još pritiska na nežnu rupicu koja odoleva. A uljez je ovog puta veći - veći od sveće. Pogurao je i čula su mi se ponovo pobunila; poruke o opasnosti, zabranjenosti i prekoračenju. Ali dok se probija, nežan je i umiruje me blagim rečima i milovanjima. Čvrsto me je držao i trljao mi klicu dok se zabijao.

Ali ja nisam blaga. Vičem i psujem, izgubivši razum od zadovoljstva. Isturila sam zadnjicu, ponovo se srušila, zgrabila ga za ruku i gurnula je između nogu, naterala ga da mi miluje klitoris i da nastavi da to radi dok sam grozničavo svršavala, a čitav donji deo tela mi pulsirao, grčio se i talasao u mahnitim, kinetičkim pokretima.

On odoleva. Bori se da zadrži vlast. Ali napokon i on gubi bitku. Glas mu je promukao i strastven dok pumpa pa mi svršava u dupe. Reči su mu nesuvisle, ali razumem ih, zbog čega mi je uživanje udvostručeno.

Nešto kasnije smo se isteturali iz male radne sobe i uspeli da pronađemo kupatilo ispred koga nije stajao red gostiju. Svi se vraćaju pošto su gledali vatromet i idu prema glavnoj balskoj dvorani.

Doveli smo se u red. Smirili smo se. Razmenili smo zagrljaje i osmehe kao da smo sasvim normalan par. Možda i jesmo normalan par bez obzira na igre i razliku u godinama? Posle olujne strasti, sve je spokojno, sve je lako. Kao da smo zajedno decenijama, opušteni iako se i dalje obožavamo.

Muzika je dobra i zaigrali smo, đuskajući kao i svi ostali. Ljudi kao da su prihvatili da smo par. Mnogi se osmehuju. Kad je počela lagana pesma, poleteli smo jedno drugom u zagrljaj.

„Dakle, venčanje“, prošaputao mi je Edvard na uvo posle dve pesme. „Velika, raskošna gozba... ili mala i prisna ceremonija kod matičara pa piće u pabu s nekoliko prijatelja?“

Umalo se nisam ukočila na plesnom podijumu, ali zadržao me je i nastavio da me pomera u ritmu, snažan i nepopustljiv.

Umišljam li? Pita li me ono što mislim da me pita?

„Je l' me pitaš ono što mislim da me pitaš?“ Nisam to htela naglas da izgovorim, ali izletelo mi je.

„Da“, odgovorio je, držeći mi ruku na krstima i umirujući me kao što je činio dok je radio sramne, bezobrazne stvari s mojim dupetom. „Pitam te.“

Trebalo bi da odvagam sve, da dobro razmislim, ali samo sam odgovorila: „Da!“

„Sjajno!“ odvratio je pa me poljubio, dugačko i slatko.

Kad smo se razdvojili, osmehnuo se i ponovo pitao: „Dakle, skroman događaj ili raskošna gozba?“

Nasmejala sam se i poljubila ga u obraz. Baš me briga, ali rekla sam mu na uvo: „Raskošno!“

„Dobra devojčica“, prošaputao je. Privukao me je bliže i nastavili smo da plešemo...

O autoru

Najpoznatija po brojnim prštećim senzualnim pričama za ediciju *Crna čipka*, Porša da Košta je napisala preko trideset romana i novela pod svojim imenom i preko stotinu kratkih priča pod raznim pseudonimima.

Porša voli da stvara seksi, dopadljive ljude i da ih stavlja u vrele situacije. Pored proslavljenih savremenih romana, piše istorijske, paranormalne pa i futurističke priče.

Živi u srcu zapadnog Jorkšira s mužem i Alis, njihovom voljenom mačkom. Kad nije zaokupljena pisanjem, Porša čita, gleda televiziju i filmove ili visi na *Tviteru* i drugim društvenim mrežama. Ranije je bila bibliotekarka, a radila je i u opštini.

Saznajte još o Porši na sajtu www.portiadacosta.com ili je pratite na @PortiaDaCosta.

Table of Contents

Porša da Kosta

Predeboko

1. Stigla vam je pošta
2. Tajm-aut s profesorom Zgodnišom
3. Pribor za udovoljavanje sebi
4. Uspostavljanje veze
5. Kazna
6. Nadoknada
7. Priča o nasumično izabranom čoveku
8. Kvantni skok
9. Možemo da prekinemo
10. Ozloglašeni Vejverli
11. Igre
12. U mraku
13. Časovi s profesorom Zgodnišom
14. Prasak bombe
15. Najbolje namere
16. Ljubavno pismo
17. Na nekom luksuznom mestu

Raskošna gozba

O autoru